

mrazivé hříchy

AL
press

edice
KIOKAN

KAY HOOPER

mrázivé hříchy

KAY HOOPER

Copyright © 2008 by Kay Hooper
Translation © Jaroslav Kubrycht, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of the Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BLOOD SINS

přeložil Jaroslav Kubrycht

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2009

shop@alpress.cz

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín, www.finidr.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7362-732-4

Prolog

*Boston
Říjen*

Senátor Abe LeMott se odvrátil od okna a podíval se na muže sedícího na židli pro návštěvy. „Takže to je ono?“

„Ta zrůda, která zabila vaši dceru, stráví zbytek svého ubohého života v blázinci,“ řekl Bishop. „Pokud něco zbylo z jeho mozku, tak jsme to zlomili, než to skončilo. A možná ještě dřív, než to skončilo.“

„A ten netvor, který tahal za nitky? Ten chladný, vypočítavý mozek za ním?“

„Toho jsme nikdy nespátřili,“ odpověděl Bishop. „I když jsme se domnívali, že je dost blízko, aby mohl všechno pozorovat.“

Dost blízko na to, aby se to některých z nás dotklo. Dost blízko na to, aby mohl vyhledávat a chytat... kořist... pro svého oblíbeného zabijáka.“

LeMott se ušklíbl. „Jako kdyby krmil pavouka.“

„Ano.“

„Zatím jsme nenašli ani nejmenší stopu, že vůbec existuje. Samozřejmě až na to, že všichni víme, že ano.“

„Co ještě víte?“

„Domnívám se, že vím, kde ho máme začít hledat.“

Senátor LeMott se usmál. „To je dobře, Bishope. To je opravdu velmi dobře.“

Kapitola jedna

*Severní Karolína
Leden*

Sarah se držela ve skrovném stínu, který poskytovaly zimou obnažené stromy. Prodírala se lesem, který odděloval Areál od cesty. Úplněk příliš nepřál nenápadnému pohybu, ale neměla na výběr. Čekat ještě pouhý jeden den bylo mnohem nebezpečnější než jednat, takže...

Spíš vycítila, než zaslechla zvuk a ztuhla, pažemi těsněji sevřela spící dítě.

„To jsem jen já.“ Bailey doslova vystoupila ze tmy necelé tři metry od ní.

„Jdeš brzy nebo jsem já přišla pozdě?“ zeptala se Sarah stejně tiše, jako promluvila druhá žena.

„Je za šest minut jedna.“ Bailey pokrčila rameny a přiblížila se k ní. „Spí?“

Sarah přikývla a uvolnila sevření. Malá dívka měla na sobě teplé oblečení, které ji chránilo proti lednové zimě. „Měla by spát ještě nejmíň dvě hodiny. To bude stačit.“

„A jsi si s ní jistá? Protože takhle už nemůžeme pokračovat. Nebyla to součást plánu a je to příliš nebezpečné. Dříve či později na to přijde.“

„Tomu se právě snažím za každou cenu zabránit. Nebo to alespoň oddálit.“

„To není tvoje práce, Sarah. Proto tady nejsi.“

„Ne? Je stále lepší při vybírání skrytých talentů. Lepší se v jejich vyhledávání i v přesvědčování, aby se k němu připojili. Je lepší než my.“ Sarah si uvědomila drobné znepokojení, které spíš rostlo, než aby se zmenšovalo

„Když už o tom mluvíme, jsme kryté?“

„Samozřejmě. Můj ochranný štít zahrnuje nás tři.“

„A co konvenční ochrana?“

„Galen mi kryje záda. Jako obvykle. Ale jakmile odejdeme, jsi zase sama.“

„O sebe si starosti nedělám.“

„Sarah...“

„To by mohla být ona, Bailey.“

„Je jí šest let.“

„Tím spíš. Když ji nemůžeme naučit, jak se bránit, bude strašně zranitelná, zvláště někým, kdo by ji chtěl použít jako zbraň.“

Bailey si přendala dítě, které bylo lehké, do jiné polohy a povzddechla si. „Podívej. Jsi si jistá, že tě... neovlivnilo... co ten člověk káže? Všechna ta proroctví?“

„My na proroctví věříme,“ připomněla jí Sarah.

„Ale ne na takové, které on káže.“

Sarah zavrtěla hlavou. „Nedělej si starosti. Nepřešla jsem na jinou víru. Ale musím dělat všechno, abych vypadala jako loajální členka stáda.“

„Je to čím dál těžší. Množí se odpadlíci a ztrácejí se děti.“

„Těžší než tohle?“ Sarah natáhla ruku a lehce se dotkla dívčinych světlých vlásků. „Její matka je mrtvá. A otce jsem neviděla už dva dny.“

Bailey sevřela rty. „To jsi ve zprávě neuvedla.“

„Nebyla jsem si jistá, až dnes. Ale je pryč. Myslím, že se začal moc vyptávat. Nevěřil, že jeho žena jen tak z ničeho nic odešla od něj i od dcery.“

„V tom měl pravdu.“

Sarah to očekávala, ale zpráva ji stejně šokovala. „Našli ji?“

„Pár kilometrů po proudu řeky. A byla už nějakou dobu ve vodě, pravděpodobně od noci, kdy zmizela. Nebylo možné stanovit příčinu smrti.“

Bailey už nemusela nic víc vysvětlovat.

„A policie se vyptává?“ zeptala se.

„Musí. Ellen Hodgesová byla známá jako členka církve a naposledy ji viděli ve společnosti jiných příslušníků církve. Její rodiče to vědí a jsou víc než ochotni to říct policii. Takže jestliže ten dobrý reverend Samuel nedokáže najít Ellenina manžela *nebo* její dítě, bude toho muset hodně vysvětlovat.“

Sarah se dutě zasmála, přestože její pocit neklidu stále sílil. „Předpokládáš, že policajti, kteří sem přicházejí, nejsou členy církve *nebo* placenými *přáteli* církve.“

„Blbost. Jsi si jistá?“

„Něco jsem zaslechla. Jsem přesvědčená, že by nebyl dobrý nápad důvěřovat jakýmkoli místním bezpečnostním složkám. Alespoň do té doby, než je někdo na naší straně bude mít dobře přečtené.“

„To mi stačí. Ale Bishop z toho nebude mít velkou radost.“

„Myslím, že ho to nepřekvapí. Věděli jsme, že ta možnost existuje.“

„Ale tím je ta práce obtížnější. *Nebo* přinejmenším mnohem riskantnější. Stejně už je dost riskantní, když je město tak izolované a církev tak dobře chráněná.“ Bailey si znovu posunula dítě. „Musím to dítě odtud dostat.“

„Wendy. Jmenuje se Wendy.“

„Ano, já vím. Neboj se, postaráme se o ni. Má rodinu, která ji miluje a bude ji chtít.“

„Má také schopnost, kterou si stěží uvědomuje.“ Sarah znovu natáhla ruku a něžně se dotkla dívčích vlasů. „Chraňte ji. Ochraňujte její vrozený dar.“

„Budeme ji chránit. A ty si dávej dobrý pozor. Máš sice to svoje báječné krytí, ale je namáhavé předstírat, že sem patříš. Samuel nebo některý z těch jeho takzvaných poradců by mohl zjistit, že skrýváš víc než jen malou pochybnost o tom dobrém reverendovi a jeho skutečných úmyslech.“

„To já vím,“ kývala Sarah. Così studeného se jí šířilo tělem. Ustoupila o dva kroky a úmyslně se vzdálila z ochranného štítu druhé ženy. „Řekni Bishopovi a Johnovi, že přinejmenším jeden ze Samuelových nejbližších poradců má nadpřirozené schopnosti. Nejsem si jistá který. Je kolem něho vždycky skupina mužů.“

„Možná už se k Samuelovi začínáš dostávat.“

„Ne. Se Samuelem je to pořád stejné... nulové pole. Jako kdyby tam nebyl. Alespoň ne psychicky. Žádný pocit osobnosti, žádná aura, žádná osobní energie.“

„To je víc než štít.“

„Já vím. Nejsem si jistá, co to je. Nikdy jsem nic takového necítila.“

Bailey potřásla hlavou. „Opravdu jsem doufala, že se to změnilo nebo že ses ho nějak naučila číst.“

„Pokoušela jsem se, věř mi, zkusila jsem všechno. Ale nic. Je doslova uzavřený sám do sebe.“

„Pořád?“

„Kdykoli jsem se dostala dost blízko, abych mohla zkusit něco zjistit. Ale nepatřím do jeho vnitřního kruhu ani k jeho vyvoleným ženám.“

„Ne, nepodařilo se nám dostat někoho tak blízko.“

„A já nevím, jestli se nám to někdy podaří. Ten vnitřní kruh ho neuvěřitelně chrání. A ať už je ten člověk s nadpřirozenými schopnostmi kdokoli... má vynikající ochranu, která vychází z něčeho mocného. Ale nejsem si jistá, co můžeme dělat, jaké jsou jeho schopnosti. Může to být cokoli.“

Řekni jim, aby byli opatrní. Ať pošlou kohokoli, musí si dávat pozor.“

„Sarah...“

„Ohlásím se, až to půjde.“ Sarah se obrátila a spěchala pryč, její štíhlou postavu téměř okamžitě spolklý stíny lesa.

Ozval se počátek výkřiku, přerušeného s mrazivou náhlostí, jeho ozvěna se strašidelně odrážela v jinak tichém lese.

„Bailey, rychle.“ Na velkého muže se Galen sám pohyboval zázračně tiše, avšak to nebylo to, co ji právě v tomto okamžiku zajímalo.

„Sarah. Galene, musíš...“

„Já vím. Jdi do auta. Pokud tam nebudu za pět minut, odjed.“ V ruce měl zbraň a už vyrazil směrem k Areálu.

„Ale...“

„Udělej to.“

Bailey nebyla z těch žen, které snadno přijímají rozkazy, ale poslechla bez dalších otázek. Sevřela spící dítě pevněji a soustředila se na zesílení ochranného energetického štítu, který je obě zahaloval. Spěchala lesem směrem k cestě a vozu, který tam byl ukrytý.

Galen se již dávno zdokonalil v umění pohybovat se nehlučně v jakémkoli terénu, ale byl si až příliš vědom, že přinejmenším někteří z těch, kteří ho v tomto lese pronásledují, mohou naslouchat ještě něčím jiným než pouhýma ušima. Přesto nedovolil, aby ho toto vědomí zpomalilo, a šel rychle.

Naneštěstí ne dost rychle.

Znovu si pochmurně uvědomil, že mu trvalo příliš dlouho, než zaznamenal výkřik Sarah.

Ležela na zádech na malé mýtině, v kaluži měsíčního světla tak jasné a chladné, jako světlo reflektoru. Utrpení, které znetvořilo její rysy, se téměř podobalo neskutečné, strašidelné halloweenské masce. Její doširoka otevřené oči hleděly přímo na něho, vyděšené a žalující.

Tak to alespoň Galen viděl. Neměl nadpřirozené schopnosti v pravém slova smyslu, ale dokázal svým vlastním způsobem číst v lidech. I v mrtvých lidech.

Možná především v mrtvých lidech.

Poklekl vedle jejího ležícího těla, volnou rukou pátral po pulzu na krční tepně. Zbraň přitom držel připravenou a očima prohledával les kolem sebe.

Nic neviděl ani neslyšel.

A Sarah byla mrtvá.

Pořád ještě klečel vedle jejího těla a mračil se na ni. Neměla na sobě žádná viditelná zranění, žádné zřejmé příčiny smrti. Dobře oblékla dítě proti zimě, ale jí džíny a tenký svetr skýtaly jen malou ochranu. Oblečení měla světlé, takže si byl jistý, že nikde není krev, která by ukazovala na nějaké poranění.

Vsunul jí ruku pod rameno, chystal se ji obrátit a přesvědčit se, jestli není poraněná na zádech, ale zarazil se, když si uvědomil, jak leží. Vracela se do Areálu, takže pokud ji něco nepřinutilo, aby se obrátila a změnila směr, vypadalo to, jako kdyby byla sražena dozadu něčím, do čeho prudce vrazila obličejem.

A přece na zmrzlé půdě kolem ní s krystalky jinovatky, zářícími v měsíčním světle, nebyly žádné známky zápasu a nevyskytovaly se na ní jiné šlépěje kromě těch, které patřily jemu a Sarah. Jejich stopy – mířící k tomuto bodu. Saražiny stopy pokračovaly dál. Ale nevracely se.

Vypadalo to, jako kdyby ji někdo o několik metrů dál zvedl a mrštil neuvěřitelnou silou zpátky do středu mýtiny.

Galena náhle napadlo, jestli patolog zjistí, že její kosti jsou doslova roztržštěné, stejně jako byly kosti Ellen Hodgesové.

Ještě chvíli váhal, uvažoval, jestli ji má odvézt zpátky. Povaha jeho výcviku mu napovídala, že nesmí nechat ležet padlého kamaráda, ale neuvěřitelně vysoké riziko ho v tomto případě nutilo, aby to znovu zvážil. Někdo ji zabil a ten

někdo bude očekávat, že tu najde její tělo. Jestli nezůstane tam, kde čekali...

„Sakra,“ vydechl téměř nehlučně a u úst se mu objevil obláček studené páry. „Promiň, děvče. Já...“

Byl to instinkt, který mu velel dívat se jí do očí, když jí říkal tu tvrdou pravdu. A tak se díval do mrtvých očí Sarah Warrenové, když jí říkal, že tu bude muset nechat její mrtvé tělo, aby je vrazi našli.

Oči se jí měnily. Zatímco se díval, pomalu se zamlžovaly, duhovka a zorničky nejprve pohasly a nakonec se zahalily bělmem.

Galen viděl během let mnoho umírajících a mrtvých, ale něco takového neviděl ještě nikdy. A v tomto okamžiku se cítil zranitelný. Velice zranitelný.

Revolver ho nemůže ochránit. Dokonce mu ani nepomůže. Nic mu nemůže pomoci.

Vytáhl ruku zpod jejího ramene, uvědomil si téměř nepřekonatelné nutkání rychle zmizet, dostat se z tohoto místa jakýmkoli způsobem a co nejrychleji.

Ale nebyl dost rychlý.

Už vstával a otáčel se, když spatřil ty tři muže jen pár metrů od sebe. Pohybovali se rychle lesem směrem k němu, tak tiše, až to bylo nepřírozené.

Ten vpředu, vysoký muž se širokými rameny a kamenným výrazem, měl již zbraň připravenou, nedal mu šanci. Velká stříbrná pistole v jeho ruce sebou trhla.

Galen ucítil, jak mu kulka vnikla do prsou ještě dřív, než zaslechl tlumený výstřel. Padl na zmrzlou zem a uvědomil si, že mu zbraň vypadává z bezvládných prstů. Nemohl dýchat, dusil se, z úst se mu vyvalila krev s ostrou příchutí mědi.

Proboha, jaké trapné klišé. Copak si nedokážu vymyslet něco lepšího?

Zřejmě ne. Ústa měl plná teplého, tekutého kovu, doslova cítil, jak mu z těla vyprchává život. Nebyl z něho vysát, jako tomu bylo u Sarah, prostě ho opouštěl tím, že krev vytékala z

rány na prsou a vsakovala se do zmrzlé půdy. Několik krátkých vteřin hleděl na jasný měsíc, pak mu jej zastínili tři muži, kteří se nad ním zastavili.

S námahou zaměřil zrak na toho vysokého, jehož chladný obličej vraha už nedokázal rozeznat. Byla to jen silueta s blyštícíma se očima, která se na něho tiše dívala.

„Ty čubčí synu,“ podařilo se Galenovi namáhavě říct. „Ty mizerný čubčí...“

Velká stříbrná pistole sebou opět škubla, z tlumiče unikl téměř omluvný zvuk, podobný kýchnutí. Galen měl pocit, že do něho vrazil vlak, všechno zčernalo a utichlo.

* * *

„Co když to byl policajt?“

„No a i kdyby?“ Reese DeMarco si rychle klekl a sebral ze země zbraň, která vypadla z natažené ruky muže, kterého zastřelil. Když vstával, řekl nevzrušeným hlasem: „Prohleďte ho. Podívejte se, jestli nemá průkaz.“

Muž, který otázku položil, váhavě poklekl, ale důkladně prohledal tělo. „Žádný průkaz,“ hlásil. „Žádný postroj ani revolverové pouzdro. Dokonce ani etiketa na košili. Sakra, tys ho ale trefil. Dvě rány přímo doprostřed prsou. Já bych byl čekal, že bude mít neprůstřelnou vestu, a mířil bych na hlavu.“

„Pochybuju, že čekal ozbrojeného protivníka. Pravděpodobně to byl jen soukromý detektiv, najatý jednou z rodin. Neměl tušení, do čeho leze.“ DeMarco palcem zajistil ukořistěnou zbraň a zastrčil ji do opasku na zádech. „Amatéři.“

Třetí muž, který mlčky prozkoumával les, se ozval. „Nevidím ani stopy po děvčeti. Myslíte, že utekla?“

„Myslím, že ji odnesli.“ Sotva ta slova opustila DeMarcovy rty, zaslechli všichni slabý zvuk startovaného motoru, který slábl, až docela utichl.

„Amatéri,“ opakoval DeMarco.

„A jsou bezcitní, nevrátili se pro své mrtvé.“ Bylo to řečeno bez jakékoli ironie a muž, který stále ještě klečel vedle mrtvol, se na ně chvíli lítostivě koukal, než zvedl oči k DeMarcovi. „Neslyšel jsem, co Otec říkal – chce, abychom tyhle dva přinesli zpátky?“

DeMarco zavrtěl hlavou. „Hod' mrtvoly do řeky, Briane. Fisku, pomoz mu. Je už skoro ráno, musíme se vrátit.“

Poslechli jasný rozkaz, dali zbraně do pouzder a sehnuli se, aby zvedli velkého těžkého muže se zmrzlé země.

„Přes rameno by to bylo snazší,“ řekl Carl Fisk zadýchaně, když bojovali s mrtvou váhou. „Po hasičsku.“

„Tak to tak udělej, jestli chceš,“ navrhl mu Brian Seymour. „Já tedy ne. Měl bych celá záda od krve a manželka by se moc vyptávala.“

„No tak dobře. Zvedni ho, sakra. Tak, Briane...“

DeMarco se dlouho díval za oběma muži, dokud nezmizeli v lese. Mohl sledovat jejich postup jen podle neustávajících stížností a odfrkování. Nakonec zastrčil zbraň do podpažního pouzdra a poklekl vedle těla Sarah Warrenové.

Nemusel kontrolovat tep, ale stejně to udělal. Pak jí něžně zavřel oči, takže už nebylo vidět mrazivé bělmo. Teprve potom ji systematicky prohlídal, aby se přesvědčil, že u sebe nemá žádný průkaz – nebo cokoli jiného, co by mohlo způsobit problémy.

Hledal velmi důkladně, proto našel stříbrný medailon schovaný v levé botě. Byl malý, skoro plochý, na vyleštěném povrchu vyryté znamení blesku.

DeMarco držel medailon v dlani a díval se, jak se měsíční světlo odráží od talismanu. Když zaslechl, jak se jeho muži ne právě tiše vracejí, obul Sarah botu a medailon si zastrčil do kapsy.

„Ten parchant vážil snad tunu,“ prohlásil Brian, jakmile se oba připojili k DeMarcovi na mýtině. Pořád ještě přerývaně oddechovali.

„Myslím, že s ní takový problém mít nebudete,“ odtušil DeMarco.

„Máme štěstí, že řeka je hluboká a proud rychlý,“ řekl Fisk. „Ale je to moudré, používat ji k likvidaci odpadu?“

„Ne, chytré by bylo postarat se o to, aby žádný odpad nebyl.“ DeMarcův hlas nebyl ani tak kritický, jako ledový.

Brian se na něho opatrně podíval a pak rychle vyzval Fiska: „Popadni ji za nohy, já ji vezmu za ramena.“

Fisk, který se díval do očí DeMarcovi, chvíli neodpovídal. „Jen mi pomoz, hodím si ji přes rameno,“ řekl potom. „Není od krve, poradím si s ní sám.“

Brian neodporoval. Fisk byl na cestě k řece, malé bezvládné tělo ho příliš netížilo.

„Je to dobrý chlap,“ poznamenal Brian.

„Opravdu? Při jeho hlídce jsme přišli o Ellen. Ted' o Sarah a to děvče. A já nevěřím na náhody, Briane.“

„Podívej se, já si jsem jistý, že Otec nedává Carlovi vinu.“

„Otec má ted' na starosti jiné věci. Já mám za úkol chránit jeho i kongregaci. Mým úkolem je dávat pozor na anomálie. A Fisk... mi dělá starost.“

„No tak dobře, chápu tě. Dám na něho pozor, Reesi.“

„Výborně. A hlas mi cokoli neobvyklého. Cokoli, Briane.“

„No tak jo.“

Čekali tiše na Fiskův návrat, DeMarco se upřeně díval na tmavou kaluž krve, která pomalu mrzla na studené zemi.

„Mám to zakrýt?“ napadlo Briana po chvíli.

„Ted' ne. Podle předpovědi počasí se blíží fronta, ráno bude pršet. Za pár hodin tu z toho nic nezůstane.“

„A co když se nás budou vyptávat? Na Sarah a na tu dívku?“

„Až se vrátíme do Areálu, půjdeš do Saražina pokoje a sbalíš všechny její věci. Tiše. Pak mi je přineseš. Já se postarám o věci toho dítěte. Pokud se na ně bude někdo ptát, odkaz ho na mne.“

„Naruší to Otcovy plány? Myslím ztráta dítěte.“

„To nevím.“

„No dobře. Jen jsem si myslel, že pokud to někdo bude vědět, budeš to ty.“

DeMarco otočil hlavu a podíval se na svého druha. „Jestli máš nějaké otázky, tak se ptej.“

„Já jen... uvažuji, to je všechno. O Otcových plánech. Mluví o proroctví, mluví o konci světa, říká, že už jsme blízko. Tak proč se nepřipravujeme?“

„Připravujeme se.“

„Reesi, máme sotva dost zbraní, abychom vyzbrojili ochranku Areálu.“

„Zbraně apokalypsy nezastaví,“ odpověděl DeMarco suše.

„Ale... přežijeme. Víc než přežijeme – bude se nám dařit dobře. Otec to slíbil.“

„Ano. A dělá všechno, co je v jeho silách, aby se to stalo. Věříš tomu, nebo snad ne?“

„Jistě. Přece nám nikdy nelhal. A všechna jeho proroctví se splnila.“ Brian se bezděky zachvěl. „A co všechno dokáže...“

Ta síla, kterou dokáže soustředit na cokoli chce... Dotkl se ho Bůh, to všichni víme.“

„Tak proč si děláš starosti?“

Brian rozpačitě přešlápl. „To... ty ženy, myslím. Ty nejsi ženatý, tak nevím, jestli to chápeš.“

„Asi ne.“

Brian pokračoval, povzbuzen neutrální odpovědí. „Vím, že je důležité posilovat Otcovo vrozené nadání. To opravdu chápu. Rozumím tomu – tedy alespoň trochu rozumím tomu, proč může získávat to, co potřebuje, od žen a ne od nás.“

„Ženy byly stvořeny k tomu, aby pomáhaly mužům,“ řekl DeMarco. Hlas měl stále ještě neutrální, skoro netečný.

„Ano, samozřejmě. A já vím, že jim to neubližuje – právě naopak.“ Vypadalo to, jako by byl lehce nespokojený, a rychle mluvil dál, než mohl DeMarco reagovat. „Ale ne každá žena je schopná nebo ochotná, Reesi. Jako třeba Ellen, Sarah a ostatní. Mají k tomu být nuceny proti své vůli?“

„Viděl jsi někdy, že by je někdo nutil?“

Brian neodvrátil oči, i když spíš cítil než viděl ty studené oči, které ho probodávaly. „Ne, ale slyšel jsem řeči. A ty, které nejsou ochotné... které nejsou potěšené tím, že mohou posloužit Otcovým potřebám, vždycky nakonec zmizí. Nebo skončí tak jako Ellen a Sarah.“

DeMarco protahoval ticho, až Brian pod jeho pohledem opět nervózně přešlápl, a pak uváženě řekl: „Jestli se ti nelíbí, jak to Otec vede, nebo pokud tady nejsi šťastný, pak by sis s ním snad o tom měl promluvit, Briane.“

Brian váhal jen chvíli, pak udělal krok vzad a zavrtěl hlavou. „Ne. Já si nestěžuju. Otec byl ke mně a k mé rodině vždycky hodný. Věřím mu.“

„To rád slyším.“ DeMarco otočil hlavu, když oba zaslechli hlučné kroky vracejícího se druha. „To opravdu rád slyším. Připomeň mi, že si musím promluvit s Fiskem o tom, že musí být zticha, zvláště mimo Areál.“

„Jistě.“ Brian byl rád, že se ty studené jestřábí oči zaměřily na někoho jiného. „Ale ať už to dítě vzal kdokoli, je dávno pryč. Nemyslíš si, že je tu ještě někdo jiný a poslouchá? A dívá se?“

„Vždycky je tu ještě někdo, Briane. Vždycky. Měl bys být chytrý a nezapomínat na to.“

Kapitola dvě

Grace, Severní Karolína

Tessa Greyová se dívala na obě vážné ženy, sedící naproti ní na druhé straně stolku. „Jste obě velmi milé,“ zasmála se. „Ale opravdu nemyslím...“

„Pro ženu, která zůstala sama, to není snadné,“ řekla mladší žena. „Lidé to zneužívají. Vy už jste měla nabídky na ten dům, vidíte? Nabídky na půdu.“

Tessa pomalu přikývla.

„A byly hodně pod tržní cenou,“ přidala se starší žena.

Nebyla to otázka.

Tessa znovu přikývla. „Podle odhadní ceny. Ale i tak jsem byla v pokušení. Tohle místo je nad mé síly. A ceny tady kolem klesají...“

„To říkají oni.“ Oči mladší ženy se téměř rozhořely spravedlivým rozhořčením. „Chtějí, abyste tomu uvěřila. Ale není to pravda. Ta půda tady má velkou hodnotu, dokonce ještě větší, když na ní lidé pracují, správně pečují o plodiny i zvířata a vědí, co dělají.“

„Já o tom nic nevím,“ přiznala Tessa. „Jsem ráda, že farma má správce, který ji za mne řídí stejně, jako to dělal pro... Půda a statek patřily rodině mého manžela, jak jistě víte, a on o ni také neměl příliš velký zájem. Už tady nebyl

celá léta, myslím, že od střední školy. Náhodou farmu zdědil a teď to všechno nechal mně.“

Starší žena, která se představila jako Ruth, řekla: „Církev z vás může toto břímě sejmut, Tesso. Může převzít správu farmy, dokonce i ranče na Floridě. Nebudete se už muset o nic starat. Bude to samozřejmě pořád vaše. Naše zákony zakazují předávat pozemkové vlastnictví církvi. Máme právo jen na desátky v penězích, zboží nebo službách. Pokud náš majetek a podniky vydělají víc než dost pro nás, pro naše potřeby, a my se rozhodneme věnovat přebytek církvi, je to v pořádku. Je to dar Otci, který se o nás stará.“

Takže čtvrtá návštěva mě má okouzlit, pomyslela si Tessa. Předchozí návštěvy nabízely duchovní, citovou a praktickou pomoc církve a jejích členů, ale nezmínily se o *quid pro quo*, protisluzbě.

„Obávám se, že jsem nikdy nebyla příliš pobožná,“ oznámila omluvně.

Mladší žena, která měla nepravděpodobné jméno Bambi, se naklonila vpřed a dychtivě se ji snažila přesvědčit. „Já taky ne. Církve, které jsem navštěvovala, když jsem vyrůstala, mluvily jen o trestu, hříchu a vykoupení a vždycky slibovaly, že *jednou* budeme odměněni, když budeme hodní.“

Tessa dovolila, aby se jí v hlase objevila pochybnost. „A Církev věčného ztracení je jiná? Je mi líto, ale opravdu to nezní...“

„Je úplně jiná.“ Bambin hlas zjehl, oči jí začaly zářit výrazem tak naprosté oddanosti, že se Tessa musela podívat jinam.

„Bambi,“ varovala ji Ruth tiše.

„Ale ona by to měla *vědět*. Tesso, my věříme, že *věčné ztracení* spáchají ti, kteří jsou přesvědčeni, že naším údělem na tomto světě je trest a pokání. My věříme, že to znevažuje Krista a všechno to, co pro nás učinil. Hřích z nás byl sňat, když On pro nás zemřel. Tento život nám byl dán proto, abychom se z něj těšili.“

Tessa čekala. Jak předpokládala, obličej Bambi se zachmuřil. „Existují lidé, kteří nás za tuto víru chtějí trestat. Lidé, kteří se bojí.“

„Čeho?“

„Bojí se Otce. Bojí se jeho nadání. Bojí se, že zná pravdu.“

„Bambi.“ Tentokrát byl Rutin hlas pevný. Mladší žena zmlkla a pokorně sklonila hlavu.

Ruth oslovila Tessu s lehkým úsměvem a přátelskýma očima. „Otec v nás všech zřejmě vzbuzuje naprostou oddanost. Ale prosím – přijďte a přesvědčte se sama. Navštivte náš kostel. Bohoslužby jsou samozřejmě v neděli a také ve středu večer, ale kostel je fyzickým středem naší komunity stejně jako duchovním centrem, takže lidé tam tráví většinu času a věnují se různým činnostem. Děti, dospělí i mladí lidé. Budete kdykoli vítáni.“

„Děkuji vám,“ řekla Tessa. „Já... budu o tom přemýšlet.“

„Udělejte to, prosím. Rádi bychom vás u nás přivítali. A co víc, chtěli bychom vám v těchto těžkých časech pomoci.“

Tessa jim opět poděkovala a pak je zdvořile vyprovodila z poněkud formálního obývacího pokoje k předním dveřím rozlehlého domu. Stála v otevřených dveřích, dokud bílá dodávka obou žen nezmizela na dlouhé příjezdové cestě, pak dveře zavřela a opřela se o ně.

„Bishop měl pravdu,“ prohlásila. „Největší zájem mají o floridský ranč.“

„Jo, on má otravný zvyk mít vždycky pravdu.“ Zvláštní agentka Hollis Templetonová vyšla z místnosti vedle rozlehlé haly a zamyšleně dodala: „Myslím si však, že Ruth to vyklouzlo neúmyslně. Podle toho, jak jsme to všechno připravili, ti ten floridský statek ani nepatří. Skutečnost, že Církev věčného ztracení o něm vůbec ví, zavání důkladným prověřováním z její strany. Většina lidí by si něco takového nemohla dovolit. A zvláště ne církev.“

„Což něco naznačuje o rozsáhlosti jejich prostředků.“

Hollis přikývla. „To je jedna z mnoha věcí, které nám nedělají zrovna radost. Zdá se, že ta církev je schopná opatřit si takové informace rychle a snadno, takže ten dobrý reverend musí mít celostátní styky.“

„Vnitřní bezpečnost?“

„Možná. Nahání mi to hrůzu. Bishop to sice neřekl tolika slovy, ale myslím, že se obává, že je to někdo v FBI.“

„Je to snad důvod, proč v popředí stojí Haven?“

„Jen částečně. Z několika důvodů je rozumnější, když to dělá civilní organizace, zvláště proto, že máme proti Samuelovi a jeho církvi tak málo důkazů. Jejich vyšetřovatelé se mohou dostat do míst, kam se my prostě nedostaneme, alespoň ne legálně, a klást otázky. A v situaci jako ta naše je to nejen nezbytné, ale naprosto zásadní.“

„To mi John říkal také,“ souhlasila Tessa. Lehce pokynula hlavou na znamení pozvání a vyšla z haly.

Hollis ji následovala do velké prosluněné kuchyně a přikývla, když Tessa tázavě ukázala na kávovar. „Ano, prosím, pořád ještě trpím pásmovou nemocí.“

Tessa hledala v ještě neznámé špižárně kávu a mlčela, dokud ji nenašla. „Sláva. A proč pásmová nemoc? Copak vy nemáte základnu v Quantiku?“

„Většina z nás ano, ale já jsem byla v Kalifornii kvůli jinému případu. Bishop to sice nechtěl připustit, ale myslím, že nečekal, že církev bude pracovat tak rychle nebo bude tak neoblomná po prvním kontaktu s tebou. Jsi tu koneckonců teprve pár týdnů. Podle našeho výzkumu a našich zkušeností jim to obvykle trvá několik měsíců, než se zaměří na potenciálního konvertitu.“

Tessa odměřovala kávu, a aniž by se na Hollis podívala, řekla: „U Sarah to trvalo celé měsíce, že ano?“

Hollis vklouzla na barovou stoličku u kuchyňské linky, sepnula ruce na žulové desce a zamračila se na svůj okousaný nehet. „Ano. Ale její krytí nebylo tak lákavé jako tvoje.“

„Proto jste mě sem umístili ještě dřív, než se jí něco stalo?“

„No, měli jsme v plánu... mít víc front, abych tak řekla. Využít každou možnou cestu vedoucí k informacím a pokud možno k důkazům. Nemohli jsme si být zvenku docela jistí, jaké prostředí či jaká situace bude pro církev a Samuela nejlákavější. A ne každý agent nebo operativec může pracovat stejným způsobem a je schopen získat přístup do určité úrovně církevní hierarchie. Sarah nebyla schopná žádným významným způsobem se přiblížit k Samuelovým nejbližším poradcům, ale přesto dokázala sebrat cenné informace. A dostat odtamtud pár dětí.“

„Našli ji?“ zeptala se Tessa tiše.

„Ne.“ Hollis počkala, dokud Tessa nezapnula kávovar, podívala se na ni a zamyšleně dodala. „Mrtvolky vždycky vyplavou někde po proudu řeky. Dříve či později.“

„Proto ses do toho zapojila?“

„Zatáhli mě do toho. Více méně.“ Hollisin úsměv se poněkud pokrivil. „Když se celý tvůj život změní, vybuduješ si nový. Ale když se to stalo mně, měla jsem štěstí, že jsem kolem sebe měla spřízněné duše, lidi, kteří chápali, čím procházím. Právě tak jako ty jsi byla šťastná, že ti zkřížili cestu.“

„Pro mě to bylo snazší,“ řekla Tessa a dodala: „Moje schopnosti neaktivovalo trauma.“

„Dospívání je trauma,“ podotkla Hollis.

„Jistě, určitého druhu. Ale takového se ti nedostalo.“

„V Jednotce pro zvláštní zločiny není moje zkušenost tak neobvyklá,“ vysvětlila Hollis. „Většina týmu prošla nějakým druhem osobního pekla a vyšla z něho se schopnostmi, které se stále snažíme vyzkoumat.“

Tessa rozpoznala zdvořilé varování a přesunula téma hovoru na to, nač se Hollis výslovně ptala. „Já jsem nenašla spřízněné duše proto, že jsem je hledala. Bishop našel mě. Před mnoha lety. Ale já jsem nechtěla být policajtkou, takže

odešel a já jsem si myslela, že tím to skončilo. Dokud se neozvali John a Maggie.“

„A ty ses rozhodla být policajtkou bez odznaku?“

„Většinou. Prováděla jsem pátrání, ale v žádných nebezpečných situacích jako je tahle. Ne tam, kde umírali lidé. V téhle oblasti už našli osm těl. Zatím. Osm lidí bylo zabito stejným způsobem. Stejným, velmi neobvyklým způsobem.“

Hollis přikývla. „Ano, během posledních pěti let. Tedy pokud víme. Možná ještě víc.“

Tessa se nepohnula, ale opřela se o kuchyňskou linku a zkrřížila paže, její gesto nebylo právě defenzivní. Hollis si toho všimla a už přinejmenším potřetí se ptala sama sebe, jestli John Garrett, ředitel a spoluzakladatel Haven, udělal správnou věc, když poslal Tessu Greyovou právě na tuto misi.

Byla středně vysoká, štíhlá, téměř éterická. Tento dojem ještě zdůrazňovala její bledá pleť, světlé vlasy a jemné rysy, jimž vévodily velké šedé oči. Hlas měla něžný, skoro dětský, když hovořila, bylo to s dokonalou zdvořilostí někoho, kdo byl vychován k tomu, aby byl zdvořilý za každých okolností.

Takže vypadala velmi zranitelně.

Samozřejmě se *očekávalo*, že bude vypadat zranitelně. To bylo součástí návnady pro církve. Bez rodiny, ztracená a sama po náhlé, neočekávané smrti svého mladého manžela před několika málo měsíci, zatížená obchodními starostmi, pro které neměla dostatek znalostí, byla přesně tím typem potenciálního konvertity, které církve agresivně pronásledovala.

Ale zatím ještě nikdy tak agresivně, pomyslela si Hollis. Alespoň pokud věděli. Proč to dělají?

Co měla Tessa, že to reverend Samuel a jeho stádečko považují za tak důležité? Její ranč na Floridě, který je pro Samuela velmi cenný z nějakého důvodu, který nemá nic

společného s hodnotou půdy? Nebo nějak vycítil či jiným způsobem objevil Tessiny jedinečné schopnosti?

To ovšem byla znepokojivá myšlenka. Pomyslení, že by váš trumf mohli všichni jasně vidět – a mohli jej použít – vyhánělo případné sázky ještě mnohem, mnohem výš.

Vzhledem k tomu, že si byli celkem jisti tím, čeho je Samuel schopen, mohly být takové sázky vražedné.

„Nikdy jsem ještě nepracovala v utajení,“ vysvětlila Tessa. „Alespoň ne takhle, abych si musela zapamatovat celý jiný život.“

„Rozmyslela sis to?“ zeptala se Hollis.

Tessa se tiše zasmála. „Ani ne. John mi vysvětlil situaci a Bishop mi řekl, co se stalo loni v létě v Bostonu a před několika měsíci ve Venture v Georgii. Oba mi řekli, jak nebezpečné to pravděpodobně bude.“

Hollis nevěřila v lakování na růžovo. „Ano, pokud je Samuel tím, čím věříme, že je, existuje značná možnost, že ještě několik z nás nebude naživu, než to skončí. A to ani v případě, že vyhrajeme.“

„Ty o tom pochybuješ?“

„Chceš vědět pravdu? Jelikož vím něco o tom, čeho je schopen, mám dost velké pochybnosti.“

Tessa se zamračila. „Je to proto, že ses s ním už utkala?“

„Ne tak docela. Dokonce ani nepřímo. Jen mě chtěl odstranit z cesty. Bishop si myslí, že se bojí médií, a proto na mne nasadil v Georgii svého oblíbeného zabijáka.“

„Proč by se měl Samuel bát médií?“

„Zamysli se nad tím. Kdybys měla na svědomí dvanáct brutálních smrtí, asi by tě příliš nenadchlo, že máš blízko sebe někoho, kdo by mohl otevřít dveře a dovolit tvým obětem, aby k tobě přišli na velice znepokojivou návštěvu.“

„To asi ne.“

„Ne. Na Samuelově místě by se mi to taky nelíbilo. Myslíme si, že to je ten důvod. Sice nemáme důkaz, ale dává to smysl.“

„Ale to je jediná schopnost, o které jsme si téměř jisti, že si ji nepřeje. Pokud je tím, kým si myslíme, že je.“

„To je sázka na jistotu. Můj polovzdělaný odhad je, že se reverend bojí zjistit, že spolu s duchy přijdou i všechny ostatní nástrahy posmrtného života, v nějž mnozí z nás byli vychováni věřit. Odpovědnost. Poslední soud. Trest.“

„Opravdu?“ zeptala se Tessa. Pokud by to někdo mohl vědět, tak médium.

„Ano,“ odpověděla Hollis prostě.

„Peklo?“

„Určitá jeho verze. Alespoň pro stvůry jako je on. A není to ironické? Jediná věc, o které by reverend Samuel mohl ze své kazatelný kázat zcela přesvědčivě a čestně, je pravda o posledním soudu. A to je právě jediná věc, kterou jeho církev po dvacet let jasně popírá.“

Washington, D. C.

„Tak to je jeho Achillova pata?“ Senátor Abe LeMott seděl nehybně u svého psacího stolu, ruce sepnuté na čistém pijáku, a studoval muže na jedné ze židlí pro návštěvníky.

„Alespoň si to myslíme.“ Zvláštní agent Noah Bishop seděl stejně nehnutě, jeho upřený pohled byl však ostražitější. „Měl obrovskou šanci zmocnit se schopností jednoho z našich nejsilnějších médií. Místo toho se ji však pokusil zavraždit.“

„Byla však také návnadou v pasti, nebo ne? Ve vaší pasti.“

„Nejsme si tak docela jisti, jaký byl jeho konečný cíl. Víme jen, co se stalo. Dani byla ta, na koho zaútočil, ta, jejíž schopnosti se pokusil si přivlastnit pravděpodobně proto, že věděl, že takové schopnosti je možné použít jako ofenzivní zbraň. Po nás ostatních nešel asi proto, že věřil, že nejsme tak zranitelní. Možná si současně dokáže vzít jen jednu schopnost – nebo měl v oné době takové omezení. Snad to

byla jen zkouška naší síly. A naší slabosti. A možná nebyly naše schopnosti pro něho důležité, protože už měl jejich vlastní verzi.“

„To je příliš mnoho pochybností.“

„Já vím. Varoval jsem vás, pane senátore, že pokud chceme celou pravdu, nebudou rychlé a snadné odpovědi. Ale dostali jsme muže, který vlastníma rukama zavraždil vaši dceru.“

„A vy věříte, agente Bishope, že muž, který ovládá druhé a nutí je, aby jednali podle jeho vůle, je méně vinný?“

„Vy víte, že ne.“ *Naopak nese větší vinu.*

„Pak tedy také víte, proč se nemohu spokojit se zavřením toho odporného stvoření, které teď drápe stěny své cely.“

Bishop přikývl. „Můžete mi věřit, pane senátore, že chci dostat muže, který za tím vším stojí, stejně naléhavě jako vy.“

„Já vám věřím.“ LeMottův úsměv ani nestál za námahu. „Je to první opravdová hrozba, které čelíte?“

„Jednotka pro zvláštní zločiny...“

„Přestála v minulých letech mnoho hrozeb. Nemíním to nijak zlehčovat nebo jakkoli snižovat vaše zásluhy. Jednotka pro zvláštní zločiny čelila zlu v různých podobách, včetně mnoha zabijáků, a obvykle je porazila. To oba víme. Ale toto je jiná hrozba. Mnohem nebezpečnější hrozba pro vás i vaše lidi. Podle všeho chce ten zabiják proti vám použít vaše vlastní nástroje, vaše vlastní zbraně. A přestože vás je proti němu víc, *jeho* výhodou je skutečnost, že je vlastně jedno, kolik agentů proti němu vyšlete.“

„Tady nejde jen o počty agentů, pane senátore, jde o jejich výcvik a dovednosti.“

„A jejich schopnosti proti jeho? Schopnosti, které potřebuje? Schopnosti, které si zřejmě dokáže od nich vzít násilím, aniž by se jich dotkl – a pak použít těch schopností proti nim?“

„Nevíme, čeho je schopen. Ale to, co se stalo v Georgii, ho snad přinejmenším naučilo, že nemá schopnosti ani sílu

vzít si, *cokoli* si přeje. Má stejná omezení jako my všichni. Slabosti. Je zranitelný. V žádném případě není všemocný. Ani nepřemožitelný.“

„V to můžeme oba jen doufat. Ale zdá se jasné, agente Bishope, že váš nepřítel vás zná nejméně tak dobře, jako vy znáte jeho, možná lépe, zvláště jestli sledoval a pozoroval agentku Templetonovou tak dlouho, jak tomu nasvědčují fotografické důkazy, které jste objevili ve Venture.“

„Nevíme, jestli sledoval i jiné členy Jednotky.“

„Ale nevíte ani, že je nesledoval.“

„Ne. Když na to přijde, nemůžeme si být docela jisti, že je sledoval zrovna on. Ty fotografie mohl udělat nějaký soukromý detektiv, kterého si za tím účelem najali.“

„Soukromý detektiv, který by byl tak hloupý, aby si neuvědomil, že jeho cílem jsou agenti FBI?“

„Proto jsme možná našli jen snímky Hollis. Ať už to byl kdokoli, přišel zřejmě na to, že je příliš riskantní sledovat a fotografovat agenty federální vlády.“

„Další pochybnosti.“

Bishop si intenzivně uvědomoval, že jedná s mocným mužem, kterému v životě nezbylo nic jiného než hluboký zármutek a vášnivá touha po pomstě.

Už ne spravedlnost pro zavražděnou dceru. Abe LeMott chce pomstu. Za ztrátu své dcery. Za ztrátu své ženy. Za zničení svého života.

To z něho dělalo stejně nebezpečného muže, jako byl ten, kterého oba chtěli.

Bishop proto volil svá příští slova velmi opatrně. „Ať už ví o členech Jednotky pro zvláštní zločiny *cokoli*, *my* víme, že má přinejmenším jednu slabost, jedno zranitelné místo. A kde je jedno, budou i jiná. To platí o každém zločinci, o každém zlu, s nímž jsme kdy bojovali. Platí to i pro Samuela. Najdeme jeho slabiny. A najdeme způsob, jak jich využít.“

„Dřív než ztratíte další lidi?“

„To nevím. Doufám.“

LeMott přimhouřil oči. „Nemáte tušení, jak to skončí, nebo snad ano? Vy a vaše žena?“

„Ne. Nemáme.“

„Ale to vás nemůže zastavit.“

„Ne.“

Senátor vyčaroval další úsměv, tak slabý jako ten dřívější, ale tentokrát se mu oči tvrdě leskly. „Víc bych asi nemohl chtít, co?“

Bishop mlčel.

„Věřím, že mě budete informovat, agente Bishope. Opravdu to oceňuji.“ LeMott nevstal ani mu nepodal ruku, ale bylo jasné, že setkání je u konce.

„Samozřejmě, pane senátore.“

Bishop nečekal, až ho někdo vyprovodí. Po tolika měsících znal cestu. Vždycky zvolil tu nejméně nápadnou, která nevedla kolem senátorovy sekretářky nebo jeho asistenta. Dveře vedly do krátké, málo používané předsíně, která ústila do mnohem širší, jasnější a používanější haly. Chodili tam lidé, někteří nesli aktovky nebo složky, mnozí mluvili do mobilů a všichni se tvářili důležitě.

Vysoká krásná bruneta s ocelově modrýma očima stála napůl skrytá za vysokou rostlinou na podstavci. Když Bishop vešel do rušné haly, viděl, že otevřela pouzdro na průkaz, které držela v jedné ruce, a ukázala odznak zřejmě zklamanému mladému muži. Její obdivovatel ustoupil o dva kroky, viděl, že se blíží Bishop, pokusil se o úsměv a rychle pokračoval v cestě.

„Nikdy nepoznám, jestli to dělá ten odznak nebo snubní prsten,“ pronesla Miranda zamyšleně, když se k ní Bishop připojil.

„Asi obojí. Vždycky držíš odznak v levé ruce, takže vidí oboje.“

„Pokud je to odradí, tak je to jedno. Máš vůbec tušení, kolik ženatých mužů v této budově touží po menším dobrodružství?“

„Radši to vědět nechci.“ Bishop ji vzal za ruku a zapojili se do davu, který se pohyboval k jednomu z hlavních východů. „Utěšuje mě jen to, že má divoká žena nejenže nemá zájem a umí číst myšlenky, ale zároveň má černý pás a výborně střílí.“

„To je pravděpodobně odradí.“

„Pokud myslí jakoukoli částí těla severně od opasku, tak ano.“

„Nezbývá nám než doufat. Tohle je vládní budova.“

Jejich hlasy zněly trochu pobaveně a zcela přirozeně a nikdo, kdo by neměl telepatické schopnosti, by nepoznal, že právě probíhá mnohem důležitější a mnohem vážnější rozhovor.

Jak to s ním vypadá?

Bůhví.

Nevyznáš se v něm?

Ne dost dobře, pokud jde o podrobnosti – je to s ním čím dál těžší. Už mi ani nepodá ruku, nemyslím, že je to jen tím, že postupujeme pomalu. Ale mám dojem, že senátor už došel tak daleko, kam až ho jeho peníze a styky mohly dostat. Vsadil bych se, že má někoho na policii v Severní Karolíně.

A co církev?

Ví o Samuelovi od října. Sakra, nikdy jsem mu to jméno neměl dávat.

Musel jsi. Neměl jsi na vybranou.

Snad. Ted' už je to stejně jedno. LeMott měl téměř tolik času jako my, aby dostal někoho dovnitř. Pokud se mu to nějak podařilo...

Pokud ano, nebyl by už Samuel mrtvý?

Ne nutně. Ať už by to byl kdokoli, mohl by mít příkaz sbírat informace, než dojde k něčemu trvalejšímu. LeMott

chce pomstu, chce, aby to bolelo. Musíš poznat svého nepřítele, když mu chceš způsobit co největší bolest.

Záleží mu vůbec na tom, že máme uvnitř své lidi? Lidi, kteří riskují život, aby dostali muže odpovědného za smrt jeho dcery?

Myslím, že je mu to jedno.

Tak už nemáme o moc víc času.

Ne. To nemáme.

Bishop sevřel pevněji ruku své ženy a oba spěchali ven z budovy.

Kapitola tři

Grace, Severní Karolína

Tělo se zachytilo o napůl ponořený kmen stromu, který v létě srazil blesk. Trochu se v proudu pohupovalo, pomalu se převalovalo ze strany na stranu. Kolem částečně ponořeného obličejě povlávaly dlouhé hnědé vlasy, obscénně ladné ve vodě, jediný náznak někdejší krásy.

Ted' už na ní nebylo nic krásného.

Vzhledem k rychlému říčnímu proudu bylo štěstí, že se tělo mělo na čem zachytit dřív, než by skončilo o mnoho kilometrů dále po proudu, kde je voda mělčí a kde obvykle na malebných březích táboří výletníci.

Ne že by jich tam ted' v lednu bylo moc, pomyslel si v duchu Sawyer Cavanaugh, když si prohlížel mrtvou ženu. Ale pořád ještě bylo pár vytrvalců vyhledávajících přírodu v době, kdy není tak přeplněná. Většinou si s sebou brali i děti.

Tělo bylo opuchlé, zjizvené šrámy a jinými posmrtnými zraněními, způsobenými drsným putováním několik kilometrů po proudu řeky. Byl to tak strašný pohled, že i ostřílenému policajtovi a šéfovi policie by mohl způsobit noční můry.

Jako kdyby toho už neměl na starosti víc než dost.

Sawyer se narovnal a šel kousek dál, kde stál jeden z jeho strážníků s nešťastným civilistou, který mrtvolu objevil.

„To už je vaše druhá, že, Pele?“

„Přisahám, že tudy už nikdy nepůjdu s Jakem na procházku,“ prohlásil Pel Brackin pohnutě. Jednu ruku měl na hlavě klidného, čokoládově hnědého labradora, sedícího po jeho boku. „Ještě pár takových a bude z něj pes na vyhledávání mrtvol. Proboha, Sawyere, co se to tam nahoře děje?“ Ukázal hlavou směrem proti proudu.

„Tam nahoře?“

„Nahoře v Areálu. Nejednejte se mnou jako s idiotem – vyháněl jsem tě ze svého jabloňového sadu, když ti ještě teklo mlíko po bradě.“

Sawyer si povzdechl. „Je něco, co byste mi mohl říct a co by mi mohlo pomoci zjistit, jak k tomu ta žena přišla?“

„Vím jediné to, že jsem ji našel.“

„Neslyšel nebo neviděl jste tady něco neobvyklého?“

„Ne, nic jiného než tady normálně kolem denně vidím. Ačkoli...“

Sawyer chvíli počkal, než se zeptal. „Ačkoli co?“

Brackin se volnou rukou poškrábal v zátylku. „Nevím, jestli to s ní má něco společného. Nebo s tou druhou ubohou ženou minulý týden.“

„To už nechte na mně. O co jde, Pele?“

„No... o zvěř.“

Sawyer pozvedl obočí. „O zvířata?“

„Vlastně o to, že jich tu je málo. Jake a já obvykle vidáme během našich ranních procházek spoustu zvířat. V posledních týdnech, od svátků, už jich tolik není.“

„Zatím byla mírná zima,“ přemýšlel Sawyer nahlas. „Není moc chladno, skoro žádný sníh.“

Brackin přikývl. „Během takové zimy se obvykle vidí spousta zvěře. Srnci, lišky, králíci, veverky. A hodně mývalů a vačic. Někdy se sem z hor zatoulají i divoká prasata. A mnoho ptáků. Ale... teď, když o tom tak přemýšlím, jsou

ptačí krmítka mé ženy skoro prázdná. Dokonce se neobjevují ani hrdličky a kardinálové a těch máme obvykle v zimě plnou zahradu.“ Pokrčil rameny, najednou pocítil tíseň. „Jak jsem řekl, pravděpodobně to nemá s těmi mrtvolami nic společného. Ale stejně je to divné.“

„Tak dobře. Ještě něco jiného?“

„Ne. Zavolám, jestli si ještě na něco vzpomenu. Ale jak už jsem řekl tady Robin...“

„Policistka Keeverová, prosím, Pele,“ zaprotestovala.

„No tak tedy *policistka Keeverová*. Pak tedy jsem pro vás *pan Brackin*.“

Zakoulela očima, ale pak zachytila Sawyerův pohled a uklidnila se. „Správně. Promiňte, pane Brackine.“

Spokojeně se usmál. „Řekl jsem jí všechno, na co jsem si vzpomněl, od chvíle, kdy Jake začal štěkat a já jsem uviděl tělo.“

„Není to příjemná otázka, ale předpokládám, že jste ji nepoznal?“ zeptal se Sawyer.

„Sakra, Sawyere, takhle by ji nepoznala ani její vlastní matka.“

„Musel jsem se zeptat.“

„Tak jo. I kdybych ji někdy dřív viděl, teď bych ji nepoznal. Podívej, už můžu jít? Přece víš, kde posledních šedesát let bydlím a nevypadá to, že bych šel jinam než domů. Zebou mě nohy, chci si dát kafe a Jake chce snídani.“

Sawyer přikývl. „Tak jděte. Promiňte, že jsem vás zdržel.“

Se zavrčením, které se mohlo vykládat jako poděkování, zamířil Brackin po proudu k svému domu. Na mrtvolu v řece se už ani nepodíval.

„Zvěř,“ zamumlal Sawyer jen tak pro sebe.

„Prosím?“

„Nic.“ Pak mírně dodal. „Robin, jestli chceš, aby tě lidi brali vážně, pomohlo by, kdyby ses chovala profesionálně.“

„Já vím. Promiňte, šéfe.“

„Říkám jen, že bych nerad litoval, že jsem tě uvolnil pro práci v terénu.“

Přikývla, na tváři teď měla mírně nervózní výraz.

Její tvář je otevřená kniha, uvažoval Sawyer, prozrazuje její myšlenky i její pocity. To usvědčovalo ze lži stereotyp o nevyzpytatelnosti Asiatů, protože Robin se narodila v Číně. Keeverovi ji adoptovali, když jí byly tři roky, a vychovali ji v tradicích, které měly k těm asijským velmi daleko. Vyrůstala v jižanském venkovském prostředí, takže o dvacet let později měla čistě karolínský horský přízvuk, způsob vyjadřování, který by pravděpodobně její předky vyděsil, a mírný komplex z toho, že byla jiná než ostatní.

O tom by Sawyer mohl vyprávět.

Ale řekl jen: „Myslím, že Pel neviděl nic, co by nám mohlo pomoci.“

„Tvrdí, že se k tělu nepřiblížil blíže než na tři metry. A na břehu nejsou žádné otisky bot, což to potvrzuje,“ hlásila mladá zástupkyně rychle. „Ely se rozhlédl kolem, zatímco jsem čekala s panem Brackinem, ale nenašel vůbec nic neobvyklého.“

Sawyer se podíval kolem ní na mělký břeh, kde byly vedle cesty zaparkované jejich hlídkové vozy a všiml si Robinina bývalého partnera, policisty Elyho Averyho. Ten se opíral bokem o policejní auto a zjevně se snažil, aby nevypadal znuděně.

O kousek dál byl zaparkovaný další policejní vůz, který měl zřejmě zabránit v přístupu zvědavcům, kteří se však neobjevili. Oba policisté v něm, Dale Brown a Donald Brown (nejsme příbuzní, zdůrazňovali vždycky), se tvářili stejně znuděně či nezúčastněně.

Práce kriminalisty je nebaví a nemají o ni zájem, řekl si Sawyer a znovu se podíval na Robinin vážný, mladý obličej. Je chytrá, víc než schopná a ctižádostivá. To už věděl delší dobu.

Ale co je v této chvíli důležitější, je plně soustředěná na svou práci a nesmírně zvědavá. To je dobře.

Protože on potřebuje veškerou pomoc, kterou může dostat. Za léta policejní služby v malém městě ho nic ani zdaleka nepřipravilo na podobnou situaci.

„Volala jsem na stanici, jakmile jsem sem přišla,“ pokračovala Robin, „ale nemáme žádné zprávy o nezvěstných osobách, které by se podobaly... no, o žádných nezvěstných ženách odnikud v našem okrese.“

„Jo, já jsem to taky kontroloval.“ Ale poslední nezvěstná žena se objevila na stejném úseku řeky ani ne o týden dříve a vypadala stejně otřesně jako tato. Takže Sawyer začal uvažovat o spojitosti mezi oběma případy.

Víc než uvažovat. Podle jeho zkušeností náhody neexistují.

Robin o tom přemýšlela stejně. „Myslíte si, že by mohla být z Areálu, jak naznačil pan Brackin? Z církve?“

„Myslím si, že byla v řece dost dlouho na to, aby si někdo všiml, že je pryč.“

„A jelikož to nikdo neohlásil...“

„No, reverend Samuel a jeho ovečky nikdy nehledají pomoc mimo Areál. Možná měli nějaký ošklivý incident a snaží se to vyřešit sami.“

„Zabiják v církvi?“

„Možná.“

„Nebo?“ Robin se na něho upřeně podívala.

„Nebo možná má církev nějakého nepřítele. Velmi, ale velmi našťavaného nepřítele.“

„A ten si vylévá zlost na ženách?“

„Pohřešují se taky dva muži, pamatuješ? Těla jsme sice nenašli, ale to neznamená, že neskončili stejně jako tyhle ženy.“

Robin přešlápla z nohy na nohu. „Šéfe, je to pravda o té ženě minulý týden? Že Ellen Hodgesová byla... že ji někdo umlátíl k smrti?“

„Státní patolog ještě neskončil pitvu. Jeho úřad je obvykle o šest týdnů pozadu.“

To Robin neodradilo. „No dobře, ale doktor Macy přece prohlédl tělo dřív, než je poslali do Chapel Hill.“

Sawyer přikývl. Přemýšlel, kde k čertu je v tomto okamžiku jejich okresní patolog, protože už tu měl dávno být.

„Co bylo v jeho zprávě?“ naléhala Robin.

„Opravdu to chceš vědět?“ Čekal, až souhlasně přikývne, pak pokračoval: „Doktor ve své zprávě doporučil, abychom tělo odeslali hlavnímu státnímu patologovi, který má mnohem lepší vybavení než my, protože rentgenové snímky mu ukázaly, že měla zlomené doslova všechny kosti v těle. Byly téměř na prach a přitom neměla na těle žádné stopy, které by naznačovaly, jak k tomu došlo.“

Tessa Greyová odkládala návštěvu Církve věčného ztracení tak dlouho, jak se odvážila. Toto váhání bylo podle mnohem zkušenější Hollis zatím v její prospěch.

Zatím.

„Ale musíš tam jít,“ řekla Hollis brzy odpoledne toho dne, kdy našli v řece tělo Sarah Warrenové.

Tessa s tím ještě bojovala, nebylo to snadné. Byl to její první úkol v případě, kdy její spolupracovnice v Haven přišla o život – i když k tomu nedošlo poprvé.

V sázce bylo mnoho.

Tessa to přijala, pochopila. Žádný agent se nepřipojil k organizaci, aniž by ho předtím John a Maggie Garrettovi, spoluzakladatelé a spoluředitelé Haven, a Bishop, další spoluzakladatel a šéf Jednotky pro zvláštní zločiny FBI, opakovaně nevarovali. A to byli lidé, kteří věděli lépe než kdokoli jiný, jakou cenu by mohli zaplatit vojáci v této válce.

To bylo to nejhorší na smrti spolupracovníka, ono drsné připomenutí, že tohle *je* válka, že lidé mohou umřít a skutečně umírají v bitvách, o nichž věřili, že je nutné je vybojovat. Nikdo z nich nebyl žádný superhrdina a

skutečnost, že byli senzibilové, že měli nadpřirozené schopnosti, neznamenala, že jsou nezranitelní. Často tomu bylo právě naopak.

V závislosti na schopnostech a individuálních zvláštěnostech to mohla být přinejlepším slabost a přinejhorším aktivní nevýhoda – zvláště v případě méně obvyklých či dokonce jedinečných schopností, především u agentů, jejichž schopnosti byly nepředvídatelné či nestálé.

Naneštěstí bylo takových agentů mnohem víc než těch, kteří své schopnosti lépe ovládali.

Tessa si nebyla jistá, do které skupiny patří, protože její vlastní schopnosti ještě neprošly zkouškou v boji. Věděla, že jsou přesvědčeni, že má vynikající kontrolu, ale kdo ví, co se může stát za extrémních a nebezpečných okolností? Naučili ji zacházet s pistolí a měla povolení na nošení skryté střelné zbraně. Ale nemůže jít do Církve věčného ztracení se zbraní. Naopak, musí vypadat a jednat jako nesmírně zranitelná žena, která je zralá na to, aby ji ovládli silnější lidé silnější mysli.

Hrozná představa, zvláště proto, že si nebyli jisti, jak reverend Samuel získal zdánlivě neomezenou kontrolu nad svým stádečkem. Pokud používá k jejich kontrole psychické schopnosti, nemůže Tessa vědět, jestli stejný způsob kontroly nebude platit i na ni.

Dokud nevyzkouší svůj ochranný štít tím, že jej vystaví církvi a Samuelovi.

„Pravděpodobně tam bude policie,“ namítla konečně.

„Třeba ne. Tělo ještě neidentifikovali.“

„Ale my ano.“

„Jo. Je to Sarah, o tom není pochyb.“

„Viděla jsi...?“

„Jejího ducha? Ne.“ Hollis se zamračila. „Jen málokdy vidím duchy členů týmu – nebo jiných lidí, které znám. Ráda bych věděla proč.“ To nebyla otázka, jen potvrzení toho, že vesmír se chová velmi svévolně.

Tessa chvíli čekala, než se zeptala. „Jak si můžeme být jisti, že to bylo tělo Sarah?“

Hollis odsunula své úvahy téměř fyzickým gestem. „Doufáš, že jde o chybu při identifikaci? Tak nedoufej. Máme tam v oblasti ještě někoho, totožnost se potvrdila.“

„Někým, koho zřejmě nemám znát.“

„Co nevíš, to nemůžeš prozradit,“ trpělivě zdůvodnila Hollis. „Já dokonce ani nevím, kolik našich agentů na tom případě pracuje. A právě teď je mi to jedno. *Někdo* zabíjí lidi, a to tak surově, že jsem to ještě neviděla. A tak nevysvětlitelným způsobem, že jsem to taky ještě neviděla. A všechno, co víme nebo si myslíme, že víme, ukazuje na to, že je za to zodpovědný reverend Samuel. Myslíme si, že provádí ty vraždy tak, že nepoužívá jinou zbraň nebo nástroj než sílu své mysli, že používá paranormální schopnosti, které jsme nedokázali zjistit, tím méně definovat a pochopit. Nevím, jak to působí na tebe, ale mě to děsí k smrti.“

„Já jen... Netušila jsem, že paranormální schopnosti takové mohou být. Že mohou být použity jako zbraň.“

„Je to neobvyklé, ale máme přinejmenším jednoho agenta, který dovede soustředit a zaměřit energii tak, že z ní udělá destruktivní sílu. A Haven má přinejmenším jednoho agenta, který to také dokáže.“

„Takže jestli máme na naší straně dva...“

„No, na té druhé straně mají také nejméně dva. Máme důkazy o tom, že v minulosti měli takové paranormální schopnosti někteří opravdu zlí a zvrhlí muži, kteří s nimi dokázali děsivě pozoruhodné věci. Podívej se, my jsme zatím neodhalili ani naše vlastní možnosti. Ale dává to smysl. V nesprávných rukou a ze špatných pohnutek mohou být přinejmenším některé paranormální schopnosti zneužity. Usměrněná temná energie může být mocnější než cokoli jiného, co jsme dosud zažili.“

„A je možné ji použít k zabíjení. Ale proč?“

„To je otázka, na kterou zoufale potřebujeme odpověď, Tesso, zvlášť proto, že zatím nemáme žádné přímé důkazy, které by ukazovaly na Samuela a jeho církev, žádné důkazy, které by obstály u soudu. Víme toho velice málo, ale z rozhovorů s těmi několika málo zběhy víme, že Samuel si vybudoval církev, protože před více než dvaceti lety prožil nějaké trauma. Něco tak tajemného nebo strašného, že ani ti zběhové o tom nemohou nebo nechtějí mluvit. Ať už to bylo cokoli, navždy ho to změnilo.“

„Problém je, že nevěříme, že by na začátku byl příliš vyrovnaný. Nevíme to jistě, protože základní informace, které o něm máme, jsou útržkovité. Nemůžeme najít ani spolehlivý křestní list, našli jsme jen šest falešných. V každém případě měl v mládí několik nedorozumění s policií. Jako dítě asi taky nezažil moc dobrého. Jeho matka byla zřejmě prostitutka, a to ne právě luxusní.“

„Tomu se opravdu dá říct pohnuté dětství,“ podotkla Tessa.

„To jo. Nenašli jsme záznamy o jeho školní docházce, takže pokud vůbec chodil do školy, nejspíš nepravidelně a sporadicky. Nenašli jsme žádné důkazy, že by zakládal ohně, mučil zvířata nebo projevoval jiné známky rodící se psychopatie, ale máme o něm tak málo spolehlivých informací, že nemůžeme vyloučit nic.“

„Kromě toho, že vyrostl ve vůdce sekty.“

„Kromě toho,“ souhlasila Hollis.

Tessa potřásla hlavou. „Přečetla jsem toho hodně o sektách a jejich vůdcích, když jsem dostala tento úkol. Normální, tuctoví vůdci bez psychických schopností nahánějí hrůzu. Vzory jejich chování, rostoucí paranoia, odloučenost, potřeba ovládat a kontrolovat své následovníky – a způsoby, jakými to dosahují – to všechno je tak...“

„V mnoha případech smrtelné. A určitě v tomto případě. Víme, že se z Areálu během minulého roku ztratilo několik žen a mužů, dokonce i dětí. Všichni zmizeli beze stopy.“

Nikoho z nich církev ani její členové neohlásili jako pohřešovanou osobu. A my nevíme proč. Proč byli cílem vlastní lidé, a proč právě tito konkrétní lidé.“

Tessa se zamračila. „Možná provádí redukci. Zbavuje se plevle, těch, kterým nemůže důvěřovat.“

„Opravdu by to tak mohlo být. Až na to, že to nevysvětluje ty děti.“

„To ne. Víme jistě, že se pohřešují i děti?“

„Naprosto jistě. Místní policie nedostala žádná hlášení, ale my jsme si jisti.“

„A nemluvíme o dětech, které dostala ven Sarah?“

Hollis zavrtěla hlavou. „Ne. Divné na tom je, že rodiče přinejmenším dvou pohřešovaných dětí jsou stále ještě členy církve, nebo alespoň jeden z rodičů. Nejenže neohlásili zmizení dětí, ale zdá se, že je ani nepostrádají.“

„Cože?“

„Bud' si to nepamatují, nebo je jim to jedno. Myslím, že je to ten první případ. A my nemáme tušení, jak je to vůbec možné. Jestli Samuel dokáže ovlivnit paměť lidí, dokonce tak hluboce zakořeněnou a citlivou paměť, jako je paměť na dítě...“

Nemusela ani dokončit větu.

Tessa se zhluboka nadechla a pak pomalu vydechovala, snažila se potlačit mrazení, které jí pronikalo do kostí. „Předpokládám, že ti zmizelí lidé, včetně dětí, nebyli všichni senzibilové?“ zeptala se.

„To nevíme jistě, ale pokud jsme mohli dosud zjistit, tak mezi zmizelými a zavražděnými lidmi byla senzibilní jenom Sarah. Pokud zjistil, kdo a čím je, tak to vypadá, že je dokonce ještě mnohem silnější, než si myslíme. To znamená ještě mnohem nebezpečnější.“

Oficiálně se děti Církve věčného ztracení učily doma. Neoficiálně se často během dne účastnily aktivit, kontrolovaných církví. Stejně jako dospělí, kteří si zvolili

toto útočiště před světem, i děti měly jedinečný vnitřní život, který by se lidem zvenčí zdál podivný.

Někteří z dospělých členů církve by jej také považovali za podivný. A víc než znepokojující.

Protože ne všechny děti věřily.

A některé z nich se bály.

„Myslíte si, že Wendy utekla?“ Brooke mluvila tiše, její hlas mohla zaslechnout jen malá skupinka kolem piknikového stolu na krytém hřišti. Skupina pilně sbírala četné hračky, zanechané tam menšími dětmi, které teď odváděli směrem ke kostelu.

„Myslím, že ano,“ řekla Ruby stejně tiše. Držela otevřený látkový pytlík, aby do něj Cody mohl dávat kostky s písmeny abecedy. Pracoval a přitom řekl: „Jo, ale Sarah se to asi nepovedlo.“

Ruby a Brooke se na sebe podívaly a pak obě upřely oči na tmavého chlapce s vážnými očima.

V odpovědi na jejich nevyslovenou otázku prostě vysvětlil: „Už ji necítím.“

„Jsi si jistý?“ Hunter byl čtvrtým členem malé skupinky a její uznávaný vůdce, přestože jako jedenáctiletý z nich byl nejmladší. „To, že jsme ji neviděli, neznamená, že je pryč. Tedy, *opravdu* pryč, mrtvá. Má přece ochranný štít. Všichni jsme to cítili.“

„Já už teď necítím ani to. Vy ano?“ zeptal se Cody.

Hunter se zamračil, soustředil se na sbírání malých plastikových kousků stavebnice miniaturní mléčné farmy. „Ne. Ale myslel jsem si, že jsem to jen já. Protože teď už necítím skoro nic.“

Brooke potlačila slzy. „Chtěla jsem požádat Sarah, aby mě příště dostala ven.“

Ruby namítla: „Nemáme vědět, že někoho dostala ven, Brooke. Nemáme vědět, že tu byla proto, aby špehovala.“

„Já jsem to nikomu neřekla.“

„To, žes to nikomu neřekla, neznamená, že to někdo neví“ zamumlal Cody.

„Byla jsem opatrná. Vždycky jsem opatrná. Ale je to čím dál těžší. Už tady nemůžu zůstat. Moje teta Judy bydlí v Texasu a nemá ráda církev. Vím, že by mě nechala u sebe bydlet.“

„A co tvůj tatínek a maminka?“ zeptal se Hunter.

„Co s nimi má být?“ Brooke se upřeně dívala na pastelky, které ukládala do plastického pouzdra. „Oni církvi věří. Věřící Otci. Nikdy odtud neodejdou.“

Po chvíli se ozval Cody. „Moje maminka už si není tak jistá. Začíná se bát.“

„Víš, že to cítíš?“ zeptala se ho Ruby.

„Ne. Předstírá, že všechno je pořád stejné.“

„Neříkej jí to,“ varoval Hunter. „Nesmíme to rodičům říct. Nemůžeme jim říct, co víme, ani co cítíme. Musíme to skrývat. Všichni víme, co by se stalo, kdybychom to nedělali.“

„Tak co budeme dělat?“ Cody teď mluvil rychleji, upíral oči na dva dospělé členy církve, kteří se k nim blížili.

„Budeme mlčet.“

„Do kdy?“

„Do té doby, než přijdeme na něco lepšího.“

„Například na co?“

„Já nevím, Cody. Ale vím, že budeme bezpečnější, když nebudeme dělat nic až do doby, kdy něco vymyslíme.“

„Pro vás je to lehké,“ řekla Ruby. „Vy nejste holky.“

„Ne,“ souhlasila s ní Brooke, která si také uvědomila, že se blíží dva z jejich... opatrovníků. „Pro nás je to jiné. Jakmile začnou obřady. Jakmile si Otec všimne, že dospíváme.“ Poslední slova jen vyděšeně zašeptala. „Jakmile nás Otec začne pozorovat...“

Tessa Sarah dobře neznala. Haven byla rostoucí organizace, jejíž členové byli roztroušeni po celé zemi.

Většina z nich žila klidným, zdánlivě normálním životem – alespoň do okamžiku, než byli povoláni do služby. Mnozí z nich se nikdy nesetkali. Avšak skutečnost, že padlou kamarádku neznala, nijak nezmenšovala pocit ztráty.

Jedna z nich byla mrtvá.

Bylo bolestné na to myslet, pokud by z toho Tessa nezískala něco smysluplného. Právě teď to však pro ni bylo téměř nemožné, především proto, že se dostávala do situace, která Sarah stála život.

Ozvala se Hollis. „Tvůj ochranný štít je silnější než její.“

„Ty jsi teď telepatka?“

„Ne. Ale nebyla bys člověk, kdybys na to nemyslela.“

Tessa na to nechtěla myslet. Místo toho myslela na mladou členku církve Bambi, na její výraz plný zbožňování i na jiné členy církve, které potkala. Pomalu řekla. „Nezdá se mi, že se ho bojí. Tedy jeho stoupenci.“

Hollis nenaléhala. „No, určitě ne ti, které posílá ven mezi lidi.“ Potřásla hlavou. „Podle typického profilu vůdce sekty často existuje určitý druh sexuální nadvlády. Ale u Samuela si tím nejsme jisti. Ta církev existuje už dost dlouho, takže by se dalo čekat, že má potomky s více než jednou ženou, kdyby používal sex. Pokud víme, je bezdětný.“

„Možná je sterilní.“

„Možná. Nebo opravdu vidí sám sebe jako tradičního proroka v tom smyslu, že je povznesený nad potřeby těla. Je poněkud starší, asi kolem pětáctyřiceti, a koneckonců mu říkají Otče.“

„Nenazývali Jima Jonese jeho stoupenci také Otcem?“ vzpomněla si Tessa a zamrazilo ji.

„Pokud vím, tak ano. Je to spíš pravidlo než výjimka, že se vůdce sekty profiluje jako patriarcha či mesiášská hlava církve. Zkrátka absolutní mocenská struktura s jedinou osobností v čele.“

„Myslím, že někteří mladší členové církve, se kterými jsem mluvila, zatím reagují velmi silně na obraz starostlivého

otce, který je chrání. Ale ti starší? Ti, kteří se mu věkem blíží? Jak je ovládá? Jak je přesvědčí, aby ho následovali?“

„Je ještě mnoho otázek, na které neznáme odpovědi. A potřebujeme je. Pokud chceme mít naději, že Samuela zastavíme, musíme mít informace.“

„Já vím.“ Tessa se zhluboka nadechla a pomalu vydechovala. „Já vím.“

Nakonec to byl spíš pocit naléhavosti než sebedůvěra, který Tessu ve středu odpoledne přivedl k tepané bráně na konci krátké příjezdové cesty několik kilometrů od malého města Grace.

Vlevo stálo uprostřed překvapivě hezkého ohrazení z cihel a tepaného železa něco, co připomínalo malou farmu. Tessa měla jen několik minut na obdivování masivního a jistě velice nákladného plotu, který se táhl kolem celého Areálu o rozloze dvou set akrů. Pak se objevil vysoký muž v džínách a fanelové košili a šel k druhé straně plotu.

Obě křídla vrat se otevřela dovnitř, když se k nim přiblížil. Tessa měla nepříjemný pocit, sotva přistoupil k autu a oslovil ji jménem, jakmile stáhla okénko – nikdy v životě ho neviděla.

„Dobré odpoledne, paní Grayová. Jdete na návštěvu?“

Tessa se pokusila nepohlédnout na jednoduchý zlatý kroužek na své levé ruce, jeho váha byla pro ni ještě nezvyklá. „Ano. Ruth řekla...“ Zmlkla, když přikývl.

„Samozřejmě. Bude na vás čekat na náměstí. Jeďte po téhle cestě až na konec. A buďte vítána.“

„Děkuji.“ Tessa doufala, že si nevšimne, že má klouby prstů bílé napětím, jak svírala volant, když projížděla vraty a jela dál po dlouhé asfaltové cestě, mizející v hustém lese.

Podívala se do zpětného zrcátka, viděla, jak se za ní pomalu zavírají těžká vrata. Cítila se jako v pasti.

Sawyer Cavanaugh myslel, že si na to nikdy nezvykne. Za těch deset let, kdy se Církev věčného zatracení usídlila v

Grace, a především za ty dva roky, kdy byl šéfem policie, nikdy neviděl žádnou členku nebo člena církve samotného. Vždycky cestovali v párech, ve skupinách po třech nebo po čtyřech, ale nikdy samotní.

Až na toho muže u brány, kterého naopak vždycky viděl samotného.

Pokud ovšem člověk nebyl policajt a nevěděl docela přesně, že je přísně sledovaný z nevinně vyhlížejícího domečku jen několik metrů od plotu.

Tam jsou zřejmě záznamové kamery. Určitě se někdo dívá za nejméně jedním ze zrcadlových oken. Možná je i ozbrojený – ačkoli Sawyer nikdy v Areálu nenašel ani stopu po jakékoli zbrani.

A hledal opravdu pečlivě.

„Dobré odpoledne, náčelníku Cavanaughu. Co pro vás můžeme dnes udělat?“

„Dobré odpoledne, Carle.“ Sawyer se usmál úsměvem právě tak zdvořilým a falešným, jakým se Carl usmál na něho.

„Ohlásil jsem se předem telefonicky, mluvil jsem s DeMarcem. Jsme očekáváni.“ Věděl velice dobře, že Carl o tom ví.

Vždycky to věděl, ale vždycky hráli tuto malou hru.

„A samozřejmě, policistka Keeverová.“

„Dobrý den, pane Fisku.“ Robinin hlas byl zdvořilý a profesionální, neměla v úmyslu udělat dvakrát stejnou chybu.

Fisk měl na tváři stále ten svůj nesmyslný úsměv. Ustoupil stranou a pokynul jim. „Cestu už jistě znáte. Pan DeMarco vás očekává v kostele jako obvykle.“

Sawyer pokynul a projel džípem otevřenou bránou.

„Ten chlap se mi nelíbí,“ prohlásila Robin rozhodně. „Moc se směje.“

„Ty čteš Shakespeara?“

„Ten člověk se směje a může to být padouch? Ano.“

„Chytrý člověk, ten Shakespeare. A nadaný pozorovatel.“

„Vám se Fisk taky nelíbí.“

Sawyer se trochu usmál. „Tvrdil jsem to snad někdy?“

Nečekal na její odpověď, ale zpomalil džíp, když vjeli do lesa a zmizeli z dohledu lidí u vjezdu. „Nechci zastavit,“ řekl, „protože měří čas, ale rozhlédni se kolem a řekni mi, jestli vidíš něco mimořádného.“

Robin se poslušně podívala z okna džípu na les, kterým projížděli. „Oni měří čas od brány?“

„Vždycky. Vidíš něco?“

„No... nic. Jen les.“

„Nasázeli tu všude spoustu keřů cesmíny,“ řekl jí Sawyer. „Velkých. Je to dobrý živý plot, pokud nestojíš o nezvané návštěvníky. V tuto roční dobu se mnoho ptáků živí plody cesmíny. Vidíš ty keře?“

„Ano.“

„A vidíš nějaké ptáky?“

„Ne,“ hlesla.

„Ve městě ptáci byli,“ uvažoval dál. „Všiml jsem si jich. Ale čím víc se blížíme k Areálu, tím méně je ptáků.“

Robin otočila hlavu a upřeně se na něho podívala. „Co tím proboha myslíte?“

„To bych taky rád věděl.“

Byla zticha, když džíp znovu nabral rychlost, pak se ozvala: „Pel to říkal. Při ranních procházkách nevidí žádnou zvěř. Proč mám takový příšerný pocit, že až se přiblížíme k hlavní části Areálu, neuvidíme žádné psy ani kočky?“

I když Robin nikdy nebyla uvnitř Areálu, znala jeho podobu jako většina obyvatel Grace.

V městě se o tom hodně mluvilo. Hodně.

Kostel byl umístěn v přesném středu dvouseťakrové parcely patřící církvi. Kolem velké a impozantní ústřední budovy se rozkládalo náměstí, ohraničené na třech stranách malými domky, které lemovaly i čtyři osmisetmetrové slepé ulice, vycházející z rohů náměstí.

Sawyer by byl mohl nakreslit mapu. A opravdu to udělal, protože mu dělala starosti čistota a preciznost Areálu. Avšak pokud se v tom ukrývalo nějaké tajemství, neobjevil ho.

„Mívali tu domácí zvířata,“ prozradil své pomocnici. „Ve většině domů měli na zadním dvorku psa a na prahu kočku. Vždycky tu s dětmi pobíhalo pár psů a v každé stodole měli kočku nebo dvě kvůli myším. A byli tu poníci pro děti, tažní koně, krávy na mléko i na maso.“

„Teď už ne?“

„Ne. Chtěl jsem tě varovat, abys nic neříkala, kdyby sis toho všimla.“

„Takže tu nejsou žádná domácí zvířata? Ani dobytek?“

„Alespoň nic takového nevidím. Možná mohou být psi a kočky někde uvnitř, ale dříve je bylo vidět.“

„Kdy jste si všiml, že tu nejsou?“

„Minulý týden, když jsem si přišel promluvit o Ellen Hodgesové. Předtím jsem tu byl naposledy snad někdy na podzim. Vzpomínám si, že tehdy jsem slyšel štěkat psy a viděl jsem na pastvinách kolem Areálu koně a dobytek. Minulý týden už tu byli jen lidé.“

Robin si odkašlala. „Víte, první, co mě napadlo, když jste to řekl...“

„Nějaké uctívání d'ábla. Zvířecí oběti. Ano. Taky mě to napadlo.“

„A už si to nemyslíte?“

Džíp vyjel z lesa do širokého údolí, před nimi ležel kostel a několik malých úhledných domečků. „Mám dojem, že pravda je mnohem složitější,“ odpověděl Sawyer. Věděl, že se Robin rozhlíží po domech, když se blížili k náměstí, že hledá psy nebo kočky nebo nějaké stopy po dobytku, ale on se díval na vysokého ramenatého muže, který čekal na schodech kostela.

Muž se podíval na hodinky, když džíp vjel na náměstí.

„Mnohem složitější,“ opakoval Sawyer.

Kapitola čtyři

Vzhledem k tomu, co Tessa slyšela nebo se sama dozvěděla o sektách, čekala, že bude znepokojena, až se ocitne mezi členy Církve věčného zatracení. Nečekala však, že se jí zmocní pocit naprosté neskutečnosti.

Je to povrchní místo, říkala si.

Povrch byl hezký, spořádaný, klidný, pokojný. Lidé, které jí Ruth představila, se usmívali a byli zdánlivě spokojení, srdečně ji vítali. Čisté malé domky se chlubily čistě posekanými trávníky a zastřiženými keři. Děti – všechny se učily doma, řekli jí – se smály a běhaly po velmi pěkných hřištích napravo od hlavního náměstí. Přerušily své hry, když je Ruth zavolala, aby je hromadně představila Tesse.

„Děti, pozdravte paní Grayovou. Je dnes tady u nás na návštěvě.“

„Dobré odpoledne, paní Grayová. Vítáme vás,“ volaly děti sborově, vesele a radostně, usmívaly se při tom.

Tessa se v dětech příliš nevyznala, ale tato skupina se jí zdála až příliš zdvořilá. A všechny děti byly dokonale oblečené na to, že si hrály. Na čistých bílých košilích nebyla ani skvrnka, lehké modré kabátky, tmavé kalhoty chlapců a tmavé sukně dívek nebyly ani trochu pomačkané.

„Nazdar,“ odpověděla Tessa, přemýšlela, kolik z těchto dětí Sarah asi znala. Sarah se o děti velmi zajímala. „Dnes nemáte školu?“

„Naše děti se učí doma,“ připomněla jí Ruth.

„A teď je čas na hraní,“ řekl Tesse chlapec se slavnostními tmavými očima. „Není taková zima jako včera, takže můžeme být venku déle.“

„Už chápu.“

Ruth je odehnala dřív, než si Tessa mohla vrýt do paměti jednotlivé obličeje. Nebyla si ani jistá, čím malá ruka se jí letmo dotkla, než skupinka odběhla zpátky na hřiště.

„Jsou to hodné děti,“ řekla jí Ruth.

„To určitě.“ Co jiného mohla říct?

„Příště s nimi možná budete moci zůstat déle. Nechtěla jsem vás příliš zatěžovat. Tolik obličejů, tolik jmen. Chtěla bych vás seznámit s některými z našich členů, i když budeme mít dost času na to, abyste se seznámila se všemi.“

„Ano. Ano, samozřejmě.“

Ruth pokračovala v prohlídce, pomalu obcházely náměstí. Všechno bylo vydrhnuté a čistě upravené jako děti, budovy byly dokonale udržované, jako kdyby byly právě čerstvě natřené.

Obzvlášť velký, bělobou zářící třípatrový kostel s řadami barevných vitrážových oken s abstraktními vzory, ne s biblickými scénami, jak si Tessa povšimla, a vysoká štíhlá věž s prostým křížem na vrcholu zvonice.

Lesknoucí se zvony bylo vidět i ze země.

Kostel stejně jako všechny domy v sousedství obklopoval upravený trávník. Od dlážděné příjezdové cesty vedly široké schody až k hezkým dřevěným dveřím.

Avšak v celé té normansko-rockwellovské dokonalosti bylo něco divného. Člověk nemusel být médium, aby ho to napadlo. Ta děsivá podobnost tváří, úsměvů, prostého oblečení, dokonce i gest. Děti i dospělí, všichni vypadali stejně – téměř k nerozeznání.

Byli zaměnitelní.

Ráda bych věděla, jestli ti nezvěstní lidé byli prostě nahrazeni novými, čerstvými rekruty. A nikdo si ničeho nevšiml. Nebo to všem bylo jedno.

To bylo příšerné pomýšlení, Tessa se na to snažila rychle zapomenout, když ji Ruth dále představovala.

„Vítáme vás, paní Grayová. Jsme šťastni, že jste tady.“

„Děkuji vám.“ Tessa si potřásla rukou s dalším párem, který vypadal stejně jako těch šest předešlých, se kterými se setkala od svého příjezdu. Kolem třiceti, lehce voněli mýdlem, v úsměvech měli kamennou vážnost – a v očích podivnou lesklou prázdnotu.

Stepford. Jsem ve Stepfordu.

„Všichni by se s vámi během této návštěvy chtěli setkat, ale to by bylo příliš,“ prohlásila Ruth nakonec a vedla ji zpátky ke kostelu. „A mnoho našich členů pracuje ve městě a ještě se nevrátili domů.“

Pohled na kostel, pokojný a dokonalý, byl nyní poněkud pokažen špinavým džípem, zaparkovaným nedaleko. Nápis na jeho boku oznamoval, že je majetkem policejního oddělení v Grace.

Policajti. Může jim důvěřovat?

Nebo jsou to policajti, kteří jsou jen další vrstvou klamné normalnosti tohoto místa?

„Neměla jsem tušení, že Areál je tak rozsáhlý,“ lhala Tessa a nevšímala si džípu. „Kolik rodin tu žije?“

„Máme tu dvacet jedna domků a vrátnici,“ odpověděl Ruth. „Myslím, že teď jsou všechny domky obsazené. A samozřejmě máme v kostele také pokoje a ubytovny pro svobodné členy církve.“

„Opravdu? Není to neobvyklé?“

„V naší církvi ne.“

Tessa nenašla žádnou záminku, aby mohla v této věci dále pátrat, proto změnila téma. „Žádní členové nežijí mimo Areál?“

„Jen několik. Jsme komunita,“ řekla Ruth s úsměvem. „Nežádáme od svých členů, aby všichni bydleli tady, ale až doposud tomu dávali přednost. Nakonec.“

Poslední slovo znělo podivně mrazivě. Tessa měla co dělat, aby se nezachvěla. „Já už mám dům v Grace,“ poznamenala odhodlaně.

„Rodinný dům vašeho manžela. Promiňte, ale můžete se tam opravdu cítit jako doma?“

Tessa byla chvíli zticha, když šla vedle Ruth nahoru po širokém schodišti k otevřeným dveřím kostela, a neodpověděla na její otázku, dokud nepřekročily práh.

„Opravdu nemůžu,“ připustila po chvíli. „Ten dům je příliš velký a... někdy v něm bloudím. Je tak prázdný, že se v něm ozývá ozvěna.“ Hlas jí trochu zakolísal, v očích se objevily slzy.

„To je mi líto, Tesso – nechtěla jsem vás rozrušit.“

„To nic. Já jen... Ty šťastné rodiny tam venku... a to, jak se cítím v Jaredově rodinném domě...“

„Ve vestibulu jsou toalety, kde můžeš být chvíli sama. Je to bezpečné místo. Kabinky jsou vykachlíkované skoro až ke stropu a dveře velké. Odpočinková oblast, kde se lidé obvykle shromažďují, je dole, takže toalety na hlavním poschodí se příliš často neužívají, kromě bohoslužby.“

Tessa se podařilo vymáčknout slzu. „Promiňte, jsou tu někde toalety?“

„Ale samozřejmě. Hned tady vedle, dámy jsou na levé straně.“ Ruthin hlas byl teple chápavý. „Počkám tu na vás. Nemusíte pospíchat.“

Toalety byly značně velké a jasně osvětlené, se šesti kabinkami a třemi umyvadly, výjimečně čisté jako všechno, co zde viděla, všechno se zdálo být čerstvě vydrhnuté. Tessa se rozhlédla kolem sebe, ale pak se rychle zamkla v kabince nejdále ode dveří.

Hollisina informace byla správná. Tyhle kabinky byly určeny pro mnohem větší soukromí, než jaké je obvyklé na

veřejných záchodcích. Tesse se kabinka zdála až poněkud klaustrofobická. Zhluboka se nadechla, sklopila záchodový poklop a posadila se na něj.

Zaostři svou pozornost. Soustřed' se.

Dávala si pozor, aby se příliš neotevřela v místě, kde se cítila nesvá, jako v pasti, avšak nebyla si vůbec jistá, jestli kontrola není luxus, který si nemůže teď dovolit. Zavřela oči a soustředila se, snažila se ze všech sil, aby svůj ochranný štít neodložila úplně.

Bolest.

Byla okamžitá a intenzivní, oheň, pálící kolem nervových zakončení, vybuchující v její mysli, měla co dělat, aby nahlas nevykřikla. Roztáhla ruce a dotkla se obkládaček po obou stranách, instinktivně se vzepřela žhavé, chvějivé bolesti, jakési neuvěřitelně silné přítomnosti, které si byla okamžitě vědoma.

Já tě vidím.

Při křtu dostal tři křestní jména, která zněla velice biblicky a velice dobře mu sloužila: Adam Deacon Samuel. Vtip jeho matky.

Není přece nic biblického na tom, když je člověk nemanželský syn kurvy.

Samuel se zamračil a poposedl na židli, oči měl zavřené. Měl ve zvyku každý den v tuto dobu meditovat, a každý den ho Bůh zkoušel tím, že to nutil, aby si vzpomněl, odkud pochází a čím dřív byl.

Bylo to... obtížné. Ale nenašel úlevu, nenašel klid, dokud se nedonutil projít vzpomínkami.

První léta byla mlhavá. V době, kdy byl dost starý na to, aby začal přemýšlet, proč ho nepotratila, už znal odpověď. Protože chtěla mít někoho, kdo by snášel ještě trýznivější existenci, než byla ta její.

A o to se snažila ze všech sil.

Většina zákazníků si ani nevšimla, že se v rohu špinavého hotelového pokoje krčí často špinavý a hladový kluk a s rozšířenýma očima pozoruje souložení, vždycky uspěchané a kradmé, často hrubé.

Naučila ho kouřit cigarety i trávu, když mu byly čtyři roky, pálila mu tělo žhavými oharky, dokud nedokázal šlukovat bez zakašlání. V šesti letech ho naučila krást a v sedmi mu ukázala, jak se bránit nožem – ale vždycky mu dokázala nůž vzít při těch řídkých příležitostech, kdy našel dost odvahy, aby se jí postavil.

„Ty hloupý malý parchante. Mohla jsem je nechat, aby mi tě vyškrábli z břicha, když jsem zjistila, že se jeho semeno ujalo. Ale to neznamená, že tě nemůžu teď vyškrábnout ze svého života. Rozumíš, Sammy? Nebo ti mám ukázat, co ti můžu udělat?“

Bylo jedno, jestli odpověděl nebo ne, vždycky mu to „ukázala“. Někdy ho zavřela do skříně na celý den nebo i na delší dobu. Někdy ho bila. Jindy... si s ním hrála. Jako kočka s myší, tloukla a mučila svou kořist, dokud se to ubohé malé stvoření nepřestalo pokoušet uniknout a odevzdaně čekalo, až přijde konec.

Myslel si, že už je ke všemu netečný, dokud si nezačala vodit zákazníky... se zvláštními zálibami.

Bavilo ji pozorovat, jak ho zneužívají. A šlo také o peníze. Dokázala účtovat zvláštní cenu za jeho panenství. Koneckonců... no, pořád ještě byl malý. Mladý. Prakticky panna, říkala jim. Uměla najít muže, které těšilo chlapce zneužívat a nevadilo jim, že už ho měli před nimi mnozí jiní.

Samuel sevřel pevně opěradla křesla a přinutil se dýchat zhluboka a pravidelně.

Vzpomínky.

Jen vzpomínky.

Už ho nemohou zranit.

Až na to, že ho zraňovaly. Vždycky. Ale stále méně, jak plynul čas. Jako kdyby držel v duši žhavý uhlík a čas od času

na něj foukl. Cítil, jak se spalují vrstvy jeho samého. Jak se vypalují.

To se mu líbilo.

Tehdy to nedokázal. Alespoň ne na začátku. Nedokázal zastavit bolest. Nebyl schopen zastavit matku, která ho zneužívala, ani zákazníky, kteří mu dělali nevyslovitelné věci.

Když se teď ohlížel, ve světle čisté boží jistoty, pochopil konečně, co se mu nakonec stalo. Pochopil, že ho Bůh zkoušel. Pochopil, že ta raná léta začala kout ocel svatého božího meče.

Už neviděl ty hrozné, temné, plesnivé motelové pokoje jako řadu zkoušek ohněm a ty anonymní, brutální, kruté muže jako seslané Bohem, aby zničili podřadný kov, jímž byl, a vytvořili z něj něco velkého.

Avšak teď už to viděl. Pochopil to.

K prvnímu zničení toho, kým a čím byl, došlo v jednom z těch pustých pokojů pozdě v noci, když venku řádila bouře a bylo chladno. Možná to bylo v zimě.

Vzpomínal si, že ho ani moc nepřekvapilo, že matka v takové bouřlivé noci sehnala zákazníka, tím méně takového, který měl zájem o chlapce. Avšak jeho stoická rezignace se změnila v hrůzu, když ten obrovský muž vstoupil do dveří. Téměř musel jít bokem, aby se dostal do místnosti.

Samuel si vzpomínal jen na málo podrobností z příštích několika hodin, ale pamatoval si široký, hrubý obličej, v němž krutě žhnuly malé oči. A vzpomínal si na veselí své matky, když ho ten obr držel v jedné ruce a doslova z něho strhal obnošené, příliš malé šaty.

Ještě teď ji slyšel, jak se směje. Slyšel sadistické chrochtání zákazníka. A cítil, jak se jeho tělo trhá a páře, cítil teplou krev a oheň čisté agónie, která spalovala každé nervové zakončení jeho malého těla.

A pak... nic.

Obklopovala ho tma, kterou nikdy nepoznal a ani si neuměl představit, sevřela ho v teplém náručí. Cítil se silný. Cítil se klidný. Cítil se opečovávaný. Cítil se bezpečný.

Samuel neměl tušení, jak dlouho to trvalo, i když podle toho, co našel, když se probudil, to muselo trvat přinejmenším několik hodin.

V místnosti bylo teplo, když se probudil, což ho překvapilo, protože ten typ motelů, které si matka vybírala, měl většinou topení nebo klimatizaci, které už léta nefungovaly, a ani tenhle brloh nebyl žádnou výjimkou.

V místnosti bylo teplo, jemu bylo teplo, zřejmě se musel odvážit vlézt do špinavé a plesnivé vany, protože byl čistý a oblečený. A nic ho nebolelo, což ho překvapilo ještě víc, protože ho to vždycky potom bolelo a ten chlap byl tak velký...

Pak ho Samuel spatřil. Toho chlapa. Byl přišpendlený ke stěně jako obrovský, ošklivý motýl v nějaké sbírce. Byl zakrvácený. Samá krev. Tvářil se překvapeně.

Nůž, který matka vždycky měla u sebe, byl zabodnutý až po jilec do zákazníkovy levého zápěstí, a nůž, který si Samuel před několika měsíci ukradl pro sebe, byl zaražený do pravého zápěstí.

Nože by neunesly obrovskou váhu toho muže, kdyby nebylo tlustého kusu dřeva, které vyčnívalo ze středu jeho prsou. Byl zaražený hluboko do stěny za ním. Samuel si uvědomil, že je to noha starého, rozvrzaného stolu, který stál blízko dveří.

Otočil hlavu a viděl, že deska stolu leží na zemi. Všechny čtyři nohy chyběly.

Místnost byla naprosto tichá, až na jeho náhle hlasité dýchání.

Samuel se pomalu otočil a podíval se na stěnu naproti té, na níž visel ten chlap, a spatřil matku. Stejně jako on visela na stěně s roztaženýma rukama a nohama.

Také vypadala překvapeně.

Jedna z noh stolu, čistě rozštípnutá napůl, přibodla její zápěstí ke stěně. Druhá noha, rovněž rozpůlená, byla zabodnutá do jejích nohou těsně nad kotníky.

A konečně čtvrtá noha, celá, byla zaražená do jejího těla mezi prsy. Tak hluboko, že z ní bylo vidět jen pár centimetrů.

Zdálo se, že hodně krvácela. Krvavé skvrny pokrývaly loupající se tapety kolem jejích zápěstí a nohou. Krátká sukně, kterou měla na sobě, nebyla už bledě růžová.

Samuel se na ni dlouho díval. Myslel na to, že by měl něco cítit, třeba jenom úlevu, ale pocíťoval jen jakousi lhostejnou zvědavost.

Bylo asi třeba velké síly, pomyslel si, přibít toho obrovského chlapa ke stěně. A znal svou matku, věděl, jak divoce by se bránila. Takže to musel být někdo silný, kdo jí to udělal. Někdo opravdu silný.

Uvědomil si, že matka má otevřené oči.

Otevřené – a bílé. Neměly vůbec žádnou barvu.

Když se podíval na muže, viděl totéž. Otevřené oči. Ale úplně bílé.

Podivné.

Pořád ještě nic necítil. Dlouhou dobu jen seděl a díval se z jedné mrtvolky na druhou. Nakonec vstal a vytáhl ze skříně matčinu starou látkovou tašku. Protože nikdy nevybalovali, bylo jeho i její oblečení ještě uvnitř. Vysypal všechno na postel, vybral si své věci a dal je zpátky do tašky.

Sebral z koupelny chudou zásobu odřených ručníků a do fólie zabalená malá mejdlíčka a dal je také do tašky. Na podlaze našel mužovy kalhoty a vyprázdnil kapsy. Našel velký vystřelovací nůž, pár mincí, nějaké zmačkané stvrzenky a peněženku. V ní bylo několik platebních karet a překvapivě tlustý svazek bankovek.

Samuel nestrávil v žádné škole víc než týden, ale pokud šlo o peníze, uměl počítat. Dva tisíce sedm set dolarů.

To bylo celé jmění.

Dal peníze i nůž do tašky, přidal k nim mnohem menší částku, kterou našel na matčině tajném místě. Necelých dvě stě dolarů.

Přidal do tašky ještě zbytek matčiných cigaret, chvíli držel v dlani její zapalovač, pak ho položil stranou a tašku zavřel. Byla těžká, i když v ní bylo tak málo věcí, ale byl na svůj věk silný a snadno ji zvedl. Vzal matčin zapalovač a šel ke dveřím, na chvíli se zastavil a podíval se na mrtvá těla.

Přemýšlel, co se asi stalo s jejich očima, protože to bylo divné. Opravdu divné.

Pak jen pokrčil rameny, protože život ho už naučil, že když odpověď není zřejmá, je lépe po ní nepátrat.

Zapalovač měl víčko, které se otvíralo, a kolečko, které se otáčelo a dělalo jiskry o kamínek. Otevřel víčko a otočil palcem kolečkem, chvíli se díval na malý plamínek. Pak hodil zapalovač na podlahu blízko postele, kde ležel ošklivý, zmačkaný a špinavý přehoz.

Ten začal okamžitě hořet.

Adam Deacon Samuel odemkl dveře, opustil motelový pokoj a dveře za sebou zavřel. Obrátil se vpravo, protože to byl stejně dobrý směr jako každý jiný, a vyrazil na cestu. Ani jednou se neohlédl na hořící budovu.

Bylo mu deset let.

Tessa nemohla popadnout dech.

Bolest. Příšerná, duši sžírající bolest, která nebyla jen fyzická, ale i duševní. Bolest, která se přes ni přelévала ve vlnách, každá následující vlna větší než ta předchozí.

A tma. Tma tak černá, že to bylo až k nepochopení, tak černá, že spolkla veškeré světlo a hladově sahala po životě. Natahovala se po něm... svírala...

Slyšela samu sebe, jak se pokouší dýchat, slyšela trhavé oddechování, ale všechny její ostatní smysly byly obráceny dovnitř, zápasila s bolestí, snažila se ji otupit.

Bolest...

Ztlum ji.

Bolest...

Odkloň ji.

Bolest...

Pokoušela se najít cestu tou hroznou tmou, dostat se nad ni.

Zdálo se to nemožné po dlouhou dobu, celou věčnost, až si konečně začala matně uvědomovat, že existují i jiné věci než ta neustálá palčivá bolest.

...ta chudinka...

... musí pryč...

... má to být příjemné?

... musí uniknout...

... radost... nesmírná radost...

... proč je zabil?

... to se nestane...

... proč oni?

... musí dostat Lexii pryč odtud...

... to nejde...

... jestli je tohle nebe...

... uniknout...

...on bere...

... bere...

Mám hlad.

Oči se jí samy prudce otevřely a Tessa upřeně hleděla na dveře kabinky. To poslední holé sdělení jí pořád znělo v uších. Krátký okamžik měla pocit tak naprosté prázdnoty, že to přesahovalo její možnost chápání.

A pak to bylo pryč. Všechny ostatní pocity byly pryč. Útržky myšlenek zmizely. Drtivá bolest byla pryč.

Byla opět bezpečná za svým ochranným štítem.

Tessa se zhluboka nadechla, cítila, jak jí ruce kloužou po chladných obkládačkách, bolely ji paže, poznala, že doslova odstrkovala stěny pasti, v níž se cítila být.

Vidím tě.

Ať se Tessa snažila sebevíc, nemohla se rozhodnout, jestli to jasné prohlášení, ta překvapivě silná přítomnost byla pozitivní nebo negativní. Myslela si, že to nebyl stejný „hlas“ jako ten, který mluvil o hladu, protože ten docela určitě přicházel ze tmy.

Já tě vidím.

Kdo ji viděl? Kdo byl schopný se k ní takto dostat? Dostat se do její mysli, i když byla jen napůl chráněná, a doručit jí to prosté, jasné sdělení?

Vstala celá roztřesená, automaticky spláchla toaletu, než opustila kabinku. Šla k jednomu z umyvadel a dívala se na svůj obraz v zrcadle, pak si uvědomila, že má tváře smáčené slzami a červené oči.

Mohlo by to vypadat jako zármutek, pomyslela si.

Ale ne ten tenký pramínek krve, stékající z nosu.

Tessa utrhl kousek papírového ručníku a otřela si krev. Uvědomila si, že jí buší v hlavě, a že je jí strašná zima. Nic takového se jí ještě nikdy nestalo.

Způsobily to její vlastní schopnosti, nechaly ji zranitelnou silami energie tohoto místa? Mohlo by to být tak prosté?

Nebo to byl konkrétní útok, síla, zaměřená jen na ni?

Neměla tušení.

Obě možnosti byly děsivé.

Když si byla jistá, že krvácení ustalo, omyla si obličej a osušila se papírovým ručníkem. Přemýšlela, jak dlouho asi byla uvnitř. Jistě ne tak dlouho, jak se jí zdálo, jinak by už Ruth klepala na dveře.

Přesně v tom okamžiku se ozvalo lehké zaklepání.

Tessa se ještě jednou na sebe podívala v zrcadle, narovнала se v ramenou a šla otevřít dveře toalety.

„Promiňte – nechtěla jsem tu být tak dlouho.“

„Ale dítě, není třeba se omlouvat.“ Rutin ostrý obličej zjihl, natáhla ruku a pohladila Tessu po rameni. „To já bych se měla omluvit, že jsem vás rozrušila.“

„To nebyla vaše vina, opravdu. Jen... na chvíli to na mne padlo. Někdy se mi to stává.“

„Ale stále řídčeji. Já to znám, dítě. Jsem také vdova.“

„Pak to tedy chápete.“ Pokusila se o úsměv.

„Samozřejmě to chápu. Všichni tady to chápou, věřte mi. Všichni jsme utrpěli nějakou ztrátu. Zármutek. Bolest. A všichni jsme tady našli útěchu.“

Starší žena o krok ustoupila, Tessa vyšla z toalety a připojila se k ní ve vestibulu. Právě se chystala říct, že si pořád ještě není jistá, protože by vypadalo podezřele, kdyby se podvolila tak náhle, když z chrámu vyšli tři lidé, zastavili se poblíž předních dveří a pak zamířili k ní.

„Proboha,“ zamumlala Ruth tiše.

Jednou z té trojice byla mladá žena, policistka, téměř ještě dívka. Nažehlenou uniformu nosila se zřejmou pýchou. Muž po její pravici byl bezpochyby také policista, i když neměl uniformu. Byl přinejmenším o deset let starší než ta mladá žena, měl na sobě tmavé kalhoty a kožené sako přes bílou košili s otevřeným límcem. Neměl kravatu. A košile vypadala poněkud pomačkaně.

Celý vypadal poněkud pomačkaně.

Na hranaté bradě byl vidět lehký náznak vousů, které zřejmě bylo nutné holit víc než jednou denně, tmavé vlasy měl rozčuchané. Ale v jeho tmavých očích nebylo nic nepořádného či bezstarostného.

Ano. Určitě je to policajt.

Tessa se podívala na třetí osobu, velkého muže se širokými rameny a tím nejchladnějším hezkým obličejem, jaký kdy viděla. Měl husté světlé vlasy a modré oči, a i když byl bezvýrazný a neměl na rtech ten příjemný, děsivě klidný úsměv jako téměř všichni ostatní, určitě sem patřil.

Tessa jen s námahou odtrhla oči od toho tvrdého obličeje.

„Dobrý den, paní Grayová,“ pozdravil ji policista. Tón jeho hlasu měl být pravděpodobně zdvořilý, ale příroda ho obdařila hrubým hlasem, takže slova zněla poněkud úsečně.

„Promiňte,“ podivila se. „My se známe?“

„Oficiálně ne. Jsem velitel policie Cavanaugh. Sawyer Cavanaugh. Znal jsem vašeho manžela.“

No to je tedy vynikající. Opravdu vynikající. Protože já jsem toho muže nikdy neviděla.

Kapitola pět

Sawyer nebyl tak překvapený, že potkal Tessu Grayovou stady v Areálu a v kostele. Žena v její situaci – čerstvě ovdovělá, sama v cizím městě a docela bohatá, pokud šlo o pozemky – byla ta správná potenciální členka církve, na kterou jistě zaměřili svůj radar od prvního okamžiku, kdy přijela do Grace.

A možná ještě předtím.

Měl v úmyslu ji varovat, ale chtěl jí popřát alespoň týden času, než se usadí. Ale pak se začali ztrácet lidi, volali ho zoufalí příbuzní a objevily se mrtvoly. Úmysl varovat Tessu Grayovou před agresivními praktikami Církve věčného zatracení se prostě dostal na seznamu priorit na nižší pořadí.

Teď toho litoval.

Ukázali mu ji ve městě, jen z dálky. Zblízka vypadala ještě zranitelnější, křehčí. A také byla velice přitažlivá.

S nervózním úsměvem mu podala ruku. „Promiňte, pane Cavanaughu. Ale Jared mi toho moc neřekl o Grace ani o lidech, které tady znal, když vyrůstal. Řekl mi, že odešel na vysokou školu a nikdy se už nevrátil.“

„Ne, pokud vím. Nebyli jsme si nijak blízcí,“ dodal, „proto jsme si nepsali.“

Nesmírně přitažlivá.

Nechovej se jako kretén a nevyjížděj po vdově po tvém příteli z dětství, kterého sotva pohřbili, řekl si Sawyer, když

držel její ruku ve své, jak nejněžněji dovedl. Byl si přitom vědom tichého zájmu DeMarca. *A nedávej tomu chlapovi záminku k pobavení.*

Ale i tak se slyšel, jak říká: „Říkejte mi Sawyere, prosím.“

„Děkuji. Já jsem Tessa.“

Sawyer se zdráhavě přinutil pustit její ruku. „Jestli bych pro vás mohl něco udělat, Tesso, dejte mi vědět.“ *Idiote, jsi trapný.*

„Jsem vám moc vděčná,“ poděkovala vážně.

Sawyer poněkud opožděně představil ostatním Robin Keeverovou, potom Ruth Hardinová představila Reeseho DeMarca Tesse.

Takže teď už se všichni známe.

Sawyer nevěděl proč, ale nedokázal zastavit ten sarkastický hlas ve své hlavě. Bylo to poněkud únavné.

„Tady náčelník měl nějaké otázky,“ řekl DeMarco Ruth. „To, co jsme slyšeli, je pravda. V řece našli dnes ráno další mrtvolu.“

„To je hrozné,“ pokývla hlavou Ruth. „Vědí, kdo to je?“

„Náčelník si myslí, že bychom to mohli vědět my.“

„My? A proč?“

„Asi kvůli Ellen.“

„To nechápu.“

„Já taky ne,“ řekl DeMarco suše.

Náčelník mluví jako pitomec.

Ruth se podívala na Sawyera. „Chudák Ellen. Máme pocit, že jsme ji zklamali.“ Zdálo se, že si skutečně dělá starosti. „Kdybychom jen byli věděli, jaké má potíže...“

„Paní Hardingová, nikdo nikdy nehlásil, že je Ellen Hodgesová nezvěstná, což mě velmi překvapuje, protože její tělo bylo v řece přinejmenším několik dní předtím, než jsme ji našli. A nikdo také nehlásil, že je nezvěstný i její manžel a dcera, přestože ani jeden z nich není k nalezení.“

„Pane Cavanaughu, naše církev není žádné vězení. Řekli jsme vám – ukázali jsme vám – že Kenovo a Wendyino oblečení je pryč. Rodinné auto je pryč. Je zřejmé, že ať Ellen donutilo k sebevraždě cokoli...“

„Nespáchala sebevraždu,“ přerušil ji Sawyer.

Ruth bojovně vystrčila bradu. „Vím, čemu mám věřit, pane Cavanaughu. Je mi velice líto, že Ellen nenašla v naší církvi to, co potřebovala, ale jsem si naprosto jistá, že nikdo tady nemá s tou tragédií nic společného.“

„Ano,“ souhlasil Sawyer. „Já vím, že jste si jistá.“ *Ale všichni z vás si nejsou tak jisti. Nejméně jeden z vás ví něco jiného.*

Podíval se na Tessu, byl trochu překvapený, že je tak tichá. A byl ještě překvapenější, když na malou chvíli zachytil její pohled a spatřil v těch velkých šedých očích nečekanou pronikavost.

Hm. Třeba nakonec není tak zranitelná.

„V každém případě,“ řekl DeMarco suše, „kromě Hodgesových jsme tu všichni, jak jsem panu náčelníkovi už řekl.“

Ruth přikývla. „To je pravda. Všichni byli dnes na ranních modlitbách.“

„A všichni byste to jistě odpřísáhli,“ zamumlal Sawyer.

„Samozřejmě, protože je to pravda.“

Přál bych si v jejích očích spatřit něco nečekaného. Ale ne. Ona věří tomu, co říká. Vždycky tomu věří.

„Stejně bych chtěl mluvit s reverendem Samuelem.“

„Reverend je na odpoledních modlitbách. Je to pro něho velmi důležitý čas klidu a rozjímání, zvláště před večerní bohoslužbou. A vy koneckonců nemáte žádný důkaz o tom, že ta nešťastná osoba, kterou dnes ráno našli v řece, má něco společného s námi nebo s naší církví.“

Robin si odkašlala a přešlápla z nohy na nohu.

„Mám spoustu důkazů,“ tvrdil Sawyer zarputile. „Důkazů, které spojují Ellen Hodgesovou s vámi všemi a

touto církví. A i když věřím, že paní Hardingová je naprosto upřímná, moje funkce vyžaduje, abych ty důkazy prozkoumal.“

„To jste už udělal,“ namítl DeMarco.

„Pořád ještě je to otevřený případ. Smrt za záhadných okolností.“

„Záhadných?“

„Neutopila se,“ vypočítával Sawyer. „Nezemřela na srdeční infarkt ani na mrtvici. Nikdo ji nezastřelil ani neprobodl, nikdo ji nepraštil do hlavy. A přece je mrtvá. A já zjistím, co se jí stalo.“

Ano, hod' mu k nohám rukavici. Třeba to bude fungovat.

„Jsem si jistý, že ano, pane náčelníku.“

Arogantní parchant.

„Mám dojem,“ řekla Tessa váhavě, „že bych měla už jít.“

„Ale ne,“ protestovala Ruth. „Ještě jsem ani neměla čas ukázat vám vnitřek kostela.“

Za normálních okolností by se Sawyer omluvil a odešel. Avšak tentokrát ne. Tentokrát jen tiše vyčkával. Protože neměl v úmyslu jim jakkoli usnadnit, aby mohli do Tessy Greyové hlouběji zatnout své drápy.

No jo, jsi prostě jen nesobecký. Opravdu.

„Zbytek kostela si mohu prohlédnout jindy,“ omluvila se Tessa se zdvořilým, ale zjevně nervózním úsměvem.

Ruth vrhla na Sawyera pohled, v němž nebylo mnoho křesťanské lásky, a pak pronesla k Tesse: „Samozřejmě, dítě. Doprovodím vás k vašemu autu.“

Sawyer se díval za oběma ženami, dokud neprošly dveřmi a nevyšly z kostela. Pak se otočil k DeMarcovi, který se na něho díval s poťouchlým úsměvem.

„Mohl bych tu zůstat na večerní bohoslužbu,“ řekl našťavaně. „Pro případ, že by si potom reverend Samuel vyšetřil pár minut a promluvil si se mnou.“

„To byste mohl. Jenže reverend Samuel je po mši vždycky velice unavený a odchází do svého bytu spát. Ale v každém případě jste vítán. Opravdu chcete zůstat?“

Nemusíš se teď hnát za Tessou, pomyslí si, že ji pronásleduješ. Nebo něco horšího. Využij té nabídky a dělej svou práci.

Sawyer poručil svému sarkastickému vnitřnímu hlasu, aby byl zticha, a souhlasil. „Ano, opravdu bych tu velice rád zůstal.“

Reese DeMarco se zasmál úsměvem, který ani trochu nezměkčil jeho kamenný obličej, ani neohřál jeho ledový pohled. „Naše dveře jsou pro vás vždycky otevřené, náčelníku.“

Bambi Devennyová dostala při křtu jméno Barbara, avšak pro své něžné laní oči dostala v dětství přezdívku Bambi a teď už na žádné jiné jméno neslyšela. Ve škole si z ní proto dělali legraci, nepomohla ani skutečnost, že dospívala rychleji než ostatní dívky, takže přeskočila dívčí podprsenku a nosila rovnou košíčky číslo tři.

Legraci si z ní dělaly jen dívky.

Chlapcům se líbila. Moc.

Nebo tomu Bambi přinejmenším věřila. Až do doby, kdy si s ní školní poradkyně promluvila o příliš krátkých tričkách a příliš těsných džínkách a otevřeně se jí zeptala, jestli používá antikoncepci a chrání se proti pohlavním nemocem. Teprve potom si uvědomila, že všechna ta šeptaná vyznání lásky na zadních sedadlech automobilů a na fotbalových stadionech mají menší význam, než si předtím myslela.

Nikdy nezapomněla na tu směs soucitu a odporu na obličejí školní poradkyně, když jí vysvětlovala, že ji matka měla varovat před chlapci a před tím, jak dokáží zneužít dívek, které spí s kdekým.

Zneužívali ji.

Bambi přišla ten den domů téměř v slzách a našla tam dalšího „strýčka“, který se smál a pil s její matkou. A když ten muž obrátil své žhavé oči na ni, jakmile matka odpadla, dostala školní lekce hlubší význam.

Bambi se zbavila muže prázdnou lahví od whisky, pak sbalila svých pár věcí a odešla. Od té doby matku neviděla.

Jak nakonec skončila v Církvi věčného ztracení, to by bylo vyprávění o těžkém a hříšném životě na ulicích, kde dělala to, co musela, aby přežila.

„My to chápeme, dítě,“ řekl jí Otec hlubokým laskavým hlasem. „Neměla jsi na výběr.“

„Ano, Otče. Nenáviděla jsem se, ale byl to jediný způsob, který jsem znala, jak si vydělat na jídlo.“ Upřeně se dívala na jeho laskavý obličej, nevšímajíc si ostatních členů církve, kteří se na ni dívali z kostelních lavic jako vždy, když vydávala svědectví.

Pokud ji Otec poslouchal, pokud ji chápal, na ničem jiném jí nezáleželo.

„Pokračuj, dítě.“ Položil jí ruku na rameno a Bambi cítila, jak se teplo z toho dotyku šíří celým jejím tělem.

„Někdy bylo těžké vydělat si peníze,“ pokračovala poslušně. „Přestože jsem byla ochotná udělat – cokoli. Takže někdy jsem dostala jídlo a postel v nějaké misii, polévkové kuchyni nebo v kostele. Jsem si jistá, že se mi tam mnoho lidí snažilo pomoci. Chtěli se mnou mluvit. Ale já jsem nebyla připravená poslouchat.“

„Až dokdy?“ pobídl ji Otec jemně.

„Až jsem jednou potkala někoho v polévkové kuchyni v Ashevilleu kolem Dne díkůvzdání. Někoho, kdo mi řekl o Církvi věčného ztracení. Ta žena mi řekla, že mě tady přivítají. Že tu najdu mír. Že tu najdu Boha.“

„A našla jsi, dítě?“

„Ach ano, Otče. Našla jsem tu *všechno*.“ Bambi před ním se sklopenou hlavou klesla na kolena. „Požehnejte mi, Otče.“

„Bůh ti žehnej, dítě.“ Položil jí obě ruce na skloněnou hlavu a začal se hlasitě modlit.

Kostel byl tmavý, světla byla ztlumená až na velmi jasný kužel světla, zaměřený na obě postavy na – Sawyera napadalo jediné slovo – jevišti. Všechno mu to připadalo jako nějaké představení, jako ostatně vždycky, když navštívil kostel během bohoslužby, což udělal už nejmíň dvanáctkrát.

Upřeně se díval, nevšímal si modliteb, které reverend Samuel odříkával. Viděl, jak se ten muž mění, jeho tuctový obličej na několik okamžiků zbledl – pak se mu vrátila původní barva, zčervenal ve tváři. Zvedl obličej k nebi, k němuž se modlil, objevil se na něm slavnostní výraz.

Ten výraz ho proměnil z obyčejného muže na bytost, již se dotkla božská přítomnost.

Nebo to alespoň tak vypadalo.

Pokud šlo o Bambi, když modlitba skončila sborovým „amen“ a reverend Samuel jí pomohl vstát, třásly se jí nohy a její obličej se proměnil právě tak jako ten jeho. Zářil. Tváře měla zardělé, ústa pootevřená, rty se jí leskly, prsa stoupala a klesala.

Vypadalo to, jako kdyby právě měla orgasmus – nebo k němu měla blízko.

Sawyer to viděl i z místa v zadní části kostela, kde stáli. Běhal mu z toho mráz po zádech jako vždycky, když toho byl svědkem. Což bylo pokaždé, když se díval a naslouchal, jak některá z členek církve podává „svědectví“.

„Cítím to jen já,“ zašeptala Robin koutkem úst, „nebo máte také dojem, že se někomu koukáme do ložnice?“

Sawyer trhnutím hlavy ukázal ke dveřím a oba vyklouzli z kostela. Nepromluvil, dokud nebyli na schodech a dveře se za nimi nezavřely. Slyšeli, jak shromáždění v kostele zpívá chorál tak hlasitě a nadšeně, jako kdyby jich bylo několik set místo pouhé stovky.

„Zdálo se to jen mně?“ naléhala Robin.

Sawyer si zapnul bundu proti večernímu chladu a vrazil ruce do kapes. Jeho vzdech se ve vzduchu proměnil v páru. „Ne, nezdálo se to jen tobě. Vždycky to tak vypadá.“

„Vždycky?“

„Vždycky, když podávají svědectví ženy.“

„Muži ne?“

„Ne.“

„Takže je na tom něco... sexuálního?“

„Viděla jsi totéž, co já,“ připomněl jí Sawyer. „Dotkl se jejích ramen a její hlavy. Nic víc až do okamžiku, kdy jí pomáhal vstát, když už bylo po všem. Modlil se nad ní asi minutu. Vyzval Boha, aby jí požehnal. Cokoli se s ní stalo... Sakra, já nevím. Nikdy jsem na to nepřišel.“

Ale zapůsobí to tak, že jsou mu ženské přívrženkyně naprosto oddané. Slepě oddané.

„Takhle to nevypadalo v žádném kostele, ve kterém jsem zatím byla,“ řekla Robin. „A to moji rodiče vyzkoušeli kromě tradičních církví i všechny možné církve mimo hlavní proud.“

Sawyer se zamračil. „Cožpak oni nejsou baptisté?“

„To jo. Ale chtěli, abych si vyzkoušela náboženství v každé možné formě, abych si mohla vybrat. Dokonce jsme jeli do Asheville vyzkoušet katolický kostel a židovskou synagogu. Jsem si jistá, že kdyby našli buddhistický chrám nebo islámskou mešitu, jeli bychom tam také.“

Namáhavě zahnal různé představy, které mu přicházely na mysl, a řekl: „No, tak víš, že nabízet svědectví není tak neobvyklé, i když to není běžná věc ve většině církví, které znám. Tady ano. Při každé bohoslužbě vystoupí alespoň jeden člen a vypráví svůj příběh.“

„A je to vždycky tak depresivní? Tedy neměla jsem tušení, čím vším Bambi prošla.“

„V tom je právě zvláštnost této církve. Každý má nějaký smutný příběh. Všichni byli ztraceni, sami a na konci svého

utrpení našli církev – nebo církev našla je. Velmi příhodné, co?“

„Takže je to pravda. Zaměřují se na zranitelné lidi.“

„Myslím, že ano.“

„A co z toho církev má?“ zeptala se vždy praktická Robin. „Sbírání ztracených duší by mělo každému náboženství stačit, ale církev obvykle potřebuje něco na oplátku. Například peníze.“

„Od členů se očekává desátek.“

„To je ono?“

„No, církev oficiálně nepřijímá přímo od svých členů pozemky nebo právní nároky na podniky nebo jiný majetek. Ale má ve zvyku nabízet členům pomoc v jejich podnikání a získává tak od nich zboží a služby a z přebytků kupuje na různých místech další pozemky.“

„Proč?“

„Nemám tušení. Jde většinou o nepotřebné plochy, často s opuštěnými, rozpadlými budovami.“

„Čekají snad na stavební konjunkturu?“

„To bych také rád věděl.“

Robin otočila hlavu a podívala se na klidné, dobře osvětlené náměstí, na malé domečky kolem, každý s rozsvíceným oknem, přestože prakticky všichni obyvatelé Areálu byli v kostele. Zachvěla se a zapnula si bundu.

„Vyděsilo tě to?“ zeptal se jí Sawyer.

„Musím přiznat že ano. Slyšela jsem zvěsti – mnoho zvěstí. Ale být uvnitř a dívat se na to – já nevím. Vlastně se tam nic divného nestalo, a přece...“

„A přece jsi měla špatný pocit.“

„Strašně špatný. Prosím, můžeme už odjet?“

„To bychom mohli.“ *Stejně dobře víš, že DeMarco zajistí, aby ses dnes večer se Samuelem nemohl vidět. Ne po bohoslužbě, když je vyčerpaný a méně obezřetný. Sakra.* „Jestliže to dnes bude stejné jako při každé bohoslužbě, budou zpívat a modlit se ještě nejmíň hodinu.“

„Jako často slouží mši?“ zeptala se Robin, když scházeli ze schodů a šli přes náměstí k zaparkovanému džípu.

„Oficiálně v neděli a ve středu večer.“

„A neoficiálně?“

„Nemám tušení. Pokaždé, když jsem tam byl, byli v kostele lidé. Někteří seděli v lavicích, myslím, že se modlili nebo meditovali. A mnohem víc jich bylo v odpočinkové oblasti.“

„Hráli si, místo aby se modlili?“

„Hráli si velice rozvážně. Četli si, šili, hráli stolní tenis, karty nebo stolní hokej, skládali různé skládačky, dívali se na televizi.“

Oba nastoupili do džípu, Sawyer rychle nastartoval, aby se studený vnitřek začal ohřívat.

„Možná jsem paranoidní,“ zamyslela se Robin, „ale skoro jsem čekala, že se nás DeMarco bude držet jako klíště. Zvlášť když jsme vyšli z budovy. Mohli bychom přece jít kamkoli. Bez dozoru.“

„Kdybychom šli jinam než přímo k džípu, okamžitě bychom měli společnost. Ty sis nevšimla všech těch kamer?“

Robin se podívala z okénka na jasně osvětlený kostel. „Přiznávám, že ne. Bylo tu mnoho věcí na koukání,“ řekla omluvně. Trochu se na sebe zlobila.

„Nic si z toho nedělej. Ty kamery nejsou moc vidět. Když nevíš, co hledat, nikdy je neobjevíš. A i kdybys je objevila, pochybuji, že bys zjistila, že jsou infračervené a reagují na pohyb.“

„A monitorují se?“

„Ano. Myslím, že odněkud z hlavní budovy, i když jsem nikdy neviděl kontrolní místnost. Asi ji vidělo jen málo lidí.“

„Takže celou dobu, co jsme tu byli...“

„Jsme byli sledováni. Je méně pravděpodobné, že jsou tu i mikrofony, alespoň ne venku, ale nejsem si tak docela jistý.“

„Proboha! Můžeme už jet? Prosím.“

Sám už měl toho místa plné zuby, alespoň pro dnešek. Přikývl a zařadil rychlost.

„Nedokázala říct, odkud ta bolest přichází?“ zeptal se zamyšleně Bishop.

„Ne.“ Hollis si zapřela telefon mezi ucho a rameno, vyplachovala přitom šálek od kávy. „Zdalo se jí, že přichází ze všech směrů kolem dokola nebo byla prostě – nezaostřená. Byla to její první návštěva v Areálu. Říkala, že to bylo drtivé, a opravdu vypadala, jako kdyby ji někdo vyždímal. Je teprve deset hodin a ona už si šla lehnout.“

Bishop chvíli mlčel. „Cítila nejméně dvě nesmírně silné osobnosti,“ řekl potom.

„Ano. Spoustu útržkovitých poznatků, ale ty dva hlasy byly naprosto jasné. Jeden řekl, ‚vidím tě‘, druhý ‚mám hlad‘.

A i když si Tessa není jistá prvním hlasem, ten druhý byl temný jako peklo. Na tom trvá.“

„Ale netuší, kdo by to mohl být.“

„Ne. Setkala se tam s mnoha lidmi, ale delší čas strávila jen s Ruth Hardinovou. Nemůžeme od ní očekávat, že by mohla spojit ten hlas ve své hlavě s kýmkoli, koho na krátkou chvíli potkala.“

„Když se vrátila, byla unavená? Nebo vyděšená?“

„Unavená i vyděšená. Myslím, že nechtěla, aby to dala znát, ale bylo to vidět. Moc jsem se jí nevyptávala, ale myslím si, že nikdy během nějaké vize necítila nic fyzického. Tentokrát ano. Buď se jí někdo chystal fyzicky ublížit, nebo to byla intenzita jejího zážitku, ale tentokrát byly její schopnosti poprvé bolestivé.“

„Rozvíjejí se? Nebo na ně má vliv ta záhadná energie, kterou Samuel používá?“

„To já nevím. Jedno nebo druhé. Možná obojí. To místo ve mně vzbuzovalo divný pocit, jakmile jsem přijela do města.“

„Jak divný?“

„Není to nic, co bych mohla přesně identifikovat. Malé město, trochu izolované, klidné. Ale až příliš klidné. Až příliš... tiché. Je to trochu děsivé. Analyzovali jste zdejší vodu?“ Dělal si legraci. Do jisté míry.

„Analyzovali jsme prakticky všechno,“ přiznal Bishop. „Zatím jsme nepřišli na nic podezřelého.“

„Možná se mýlím. Ale zdá se mi víc než podivné, že ani místní noviny nedaly víc prostoru těm nevysvětlitelným mrtvolám nalezeným v řece.“

„Majitel je členem církve. Právě tak šéfredaktor a přinejmenším jeden z reportérů.“

„No dobře. Tak to tedy není tak divné. Ale stejně je to strašidelné. Znamená to, že Samuel má vliv i mimo církev.“

„Ano.“

„A my nevíme, jestli je ten vliv pouze duchovní a psychologický – nebo také fyzický.“

„Ne, to nevíme. Zatím. Areál je středem toho všeho a tam musíme hledat odpověď. Samuel neopustil Areál už celé týdny.“

„Takže ať je to cokoli, s veškerou pravděpodobností to způsobuje Samuel a v Areálu to bude nejintenzivnější. Možná získává větší sílu tím, že se přirozeně vyvíjí. Nebo brzy praskne. V každém případě by to mohlo mít vliv na *naše* schopnosti, zvláště když někdo z nás bude uvnitř Areálu nebo v jeho blízkosti. Mohly by se změnit nebo kolísat. Vyvíjet se. Sarah měla problémy, že?“

„Ano.“ Bishopův hlas zněl monotónně. „Měla potíže se soustředěním, se zaměřením. A měla pocit, že její ochranný štít časem slábne.“

„Měla správný pocit. Ať byl důvod jakýkoli, její ochranný štít ji nedokázal ochránit. Otázka je, jestli Tessu dokáže ochránit ten její.“

„Musím věřit, že ano.“

Výběr slov Hollis zarazil, zvláště důraz na slovo „musím“. Ale než mohla něco říct, položil jí Bishop další otázku.

„Je si jistá, pokud jde o velitele policie Cavanaugh?“

„Zdá se, že ano.“

„A pokud jde o ostatní?“

„Nemohla se soustředit na DeMarca nebo policistku Keeverovou, ale říkala, že Ruth Hardinová je otevřená kniha.“

„A co v ní četla?“

„Totéž, co Sarah před několika týdny. Že Ruth jako prakticky všechny ženy v Areálu věří v církve a Samuela naprosto a bez výhrad. Bez váhání by za něho nasadily život.“

„To je skutečná oddanost,“ řekl Bishop pomalu.

„Hm.“

„Nejste o tom přesvědčený.“

„O tom, že jsou mu oddané, to ano. Že by pro něho zemřely. Ale byl bych opravdu rád, aby se alespoň jeden z nás dostal do jejich hlav a zjistil, proč je tomu tak.“

„Další návštěva Ellen Hodgesové?“

„Zatím ne. Potřebovala veškerou energii, které byla schopná, aby mě tak brzy po smrti dostihla v Kalifornii. Je to dost daleko od místa, kde zemřela. V tom je zřejmě ten problém.“

„Zdá se, že vás vždycky dostihnou.“

Hollis se vrátila na barovou stoličku u kuchyňské linky, kde se snažila pracovat, a podívala se na mapy oblasti, rozložené na žulové ploše. „Ano, myslím, že jsem součástí toho všeho. Ale to už jste věděl.“

„Hollis...“

„Bishope, přísahám, že jestli ke mně tentokrát nebudete upřímný – naprosto upřímný – jdu od toho.“ Hlas měla naprosto klidný.

„Tak dobře,“ rezignoval její šéf nakonec. „Ale nebude se vám to líbit.“

Kapitola šest

Jakmile dojeli na stanici, řekl Sawyer Robin, aby šla domů. Sám měl před sebou ještě mnoho úřadování a přemýšlení. Kromě toho se neměl ke komu vracet, a tak často pracoval pozdě do noci, případně se i vyspal na gauči v kanceláři. To bylo pořád lepší než se vracet do tmavého bytu, kde mu byl jediným společníkem televizor.

Žalostný výběr pro dospělého muže. Práce nebo prázdný byt. Co jsi sakra dělal celé ty roky?

Dobrá otázka. Jen kdyby na ni měl správnou odpověď. Co dělá muž, když se blíží čtyřicítka a zatím nenašel ženu, se kterou by chtěl sdílet svůj život? Pracuje. Když má štěstí, má práci, která zabere většinu času.

A když má štěstí, tak ta práce něco znamená a přispívá k tomu, aby se tenhle svět stal lepším místem.

Nebo se o to aspoň snaží.

Ne že by právě teď měl toho štěstí nějak moc.

Na stanici byl klid, druhá směna se chystala o půlnoci domů, rozhovor se točil většinou kolem toho a kolem plánů na příští den. Kdyby nevěděl, že se ráno našlo v řece tělo mrtvé ženy, určitě by to z nenuceného chování svých strážníků nepoznal.

Možná mají svůj vlastní život.

Ne, pomyslel si, v tom je něco jiného. Něco víc. A dost ho to iritovalo. Vždycky se mu zdálo, že většina z nich má

překvapivý emocionální odstup. Pomyslel si, že je to nejspíš charakteristika policistů v každém policejním oddělení ve velkém městě, kde emocionální angažovanost při vyšetřování vražd by rychle vedla k naprostému mentálnímu vyčerpání, k syndromu vyhoření. Neplatilo to v malých městech, kde jsou vraždy dosud vzácné.

Nebo alespoň byly.

Ty vraždy by je měly víc znepokojovat. Nebo by se o ně měli zajímat.

„Kávu, šéfe?“

Podíval se na usměvavý a poněkud udivený obličej Dalea Browna a zamračil se. „Měl jsi přece službu dnes ráno. Co tu ještě děláš?“

„Vzal jsem si další směnu za Terryho, který potřeboval navštívit matku v nemocnici v Asheville. Nemám tento měsíc moc přesčasů a vy jste říkal, že teď je čas si je vybrat, když se v řece objevují mrtvoly.“

Sawyer to svým lidem opravdu řekl, ale když se podíval na Daleův psací stůl, spatřil na něm jen otevřený časopis.

Dále si všiml jeho pohledu a přispěchal s vysvětlením: „Jsem na řadě u telefonu, šéfe. Jediné volání dnes večer bylo od někoho, kdo si stěžoval, že soused pouští příliš nahlas rádio.“

Sawyer si vzal od strážníka šálek kávy. „Podívej se znovu na seznam pohřešovaných osob. V okruhu sto padesáti kilometrů. Musím vědět, jestli neexistuje nějaká možnost, že ta žena nepocházela z Areálu.“

„Samozřejmě, šéfe.“ Řekl to téměř radostně.

Proč se mu z toho nezvedá žaludek?

Avšak Sawyer nemohl doopravdy ostatní kritizovat za to, že nejsou tou situací rozrušeni tak viditelně, jak by podle něho měli být. Zastavil se u jiného psacího stolu pro vzkazy a vrátil se do své kanceláře.

„Tome? Co tady děláš? A vypadni sakra z mé židle.“

Doktor Tom Macy, okresní soudní lékař, sundal nohy z psacího stolu a zvedl své dlouhé tělo ze Sawyerovy židle. Zívl. „Skoro jsem usnul,“ přiznal se, obešel stůl a posadil se na méně pohodlnou židli pro návštěvy.

„Proto jsi nebyl na místě činu dnes brzy ráno? Měl jsi včera v nemocnici dvojitou směnu?“

Také se nemá ke komu vracet domů.

„Ano. A nebylo to místo činu, jak oba víme. Nebylo to ani místo, kam někdo tělo odhodil, pokud jde o forenzní důkazy. Tělo té ženy se náhodou zachytilo o vyvrácený strom.“

„Měl jsi tam být, Tome.“

„Dorazil jsem tam, jak jsem nejdřív mohl. A stejně ti toho nemůžu moc říct.“

„Nic víc než jsi mi řekl ráno? Že mohla zemřít už asi před týdnem?“

„Jo, asi tak.“ Macy pokrčil rameny. Byl vysoký a dost hubený na to, aby znal všechny vtipy o mrtvolách, už jen proto, že byl okresním soudním patologem. „Není to tak jisté. Noci byly chladné a tahle horská řeka je v tuto roční dobu ledová, takže pravděpodobně zpomalila rozklad. Tedy za předpokladu, že byla hozena do řeky brzy potom, co ji zabili. V řece a kolem ní není zpravidla mnoho dravců, teče příliš rychle. Ale už jenom podle toho, co jsem viděl, měla na sobě mnoho posmrtných zranění, která naznačují, že se během plavby dolů po řece zachytávala o vyvrácené kmeny a napůl ponořené kameny.“

„Po řece od Areálu?“

„Víš přece, že to ti nemůžu potvrdit. Aspoň si nemůžu být jistý. Mohli ji hodit do řeky někde třicet kilometrů daleko.“

„Nebo jen tři kilometry?“

Macy přikývl. „Nebo jen tři kilometry.“

„To znamená, že mohla být z Areálu.“

„Nemůžu to vyloučit.“

* * *

Hunter hodil na její okno kamínek asi v půl jedenácté, Ruby snadno vyklouzla z okna své ložnice a připojila se k němu. „Je brzy,“ zašeptala. „Rodiče jsou ještě vzhůru.“

Jsou vzhůru a hádají se, i když tak tiše, aby to neslyšela. Hádají se o církvi.

„Nebudou vzhůru dlouho,“ odpověděl jí šeptem. „Kromě toho jsem čekal, až tě uloží do postele.“

Ruby si s bodnutím v srdci připomněla dny nekonečných pohádek na dobrou noc, na to, jak ji maminka vždycky ještě naposled zkontrolovala, než šli s tatínkem spát. Pak ty bolestné vzpomínky zahlala.

Ted' to je jiné.

Už dlouho je to jiné.

Šla za Hunterem, vyklouzli z jejich dvorku a přešli dva jiné dvorky, zamířili na obvyklé místo schůzek ve stodole za kopcem na západní pastvině.

„Nemůžu zůstat venku dlouho,“ šeptal Hunter, když šli opatrně ke stodole. Drželi se co nejdál od kostela – a od kamer. „Rodiče mě pořád ještě kontrolují, jestli už spím, ale nikdy před půl dvanáctou.“

„Proč se vůbec scházíme? Je to nebezpečné, Huntore.“

„Protože Cody říká, že Brooke se chce pokusit o útěk. Musíme jí to vymluvit.“

„Chce utéct? Kam by šla? Sama až do Texasu? Je jí teprve dvanáct.“

„Jo. A proto jí to musíme vymluvit.“

Ruby nepromluvila, dokud nebyli ve stodole. Zjistili, že jejich přátelé už tam jsou. Ve stodole byli kdysi ustájeni tři poníci a šest dojnic. Ted' v ní bylo jen několik kusů zemědělských strojů, které až do jara nebude nikdo potřebovat.

Stodola byla cítit motorovým olejem a kovem.

Vůbec ne jako stodola, říkala si Ruby. Ale zahlala to pomyšlení jako vždycky. Otočila se k Brooke s prostou otázkou: „Zbláznila ses?“

Napjatý výraz její přítelkyně bylo vidět i v matném světle Codyho malé skautské svítilny. „Ruby, jsi také jednou z vyvolených. A my nejsme jako ostatní dívky – víme, co se děje. Co se nám děje. Neříkej mi, že se nebojíš.“

„Máme své ochranné štíty.“ Ruby se snažila ze všech sil předstírat, že se nebojí.

„A jak dlouho nás budou ty naše štíty chránit? Sarah ho měla a teď je mrtvá. A kolik takových už bylo?“

„Brooke...“

„Kolik? Lidé prostě odcházejí – přinejmenším nám to Otec a ostatní tvrdí. A jsou tu lidé, kteří neodcházejí, ale vlastně ano, protože jsou jiní. Protože se mění.“

„My se nezměníme.“

„Jak to víš?“

Než mohla Ruby odpovědět, ozval se poprvé Cody. Řekl vážně: „Vím, že se Brooke nemůže dostat sama až do Texasu, ne bez pomoci. Ale vím také něco jiného. Ať už Otec čeká na cokoli, je to už skoro tady.“

V přítomní se dívali jeden na druhého a nikdo z nich už nepředstíral, že se nebojí. Dokonce ani Ruby.

„Ona se neutopila?“ zeptal se Sawyer soudního lékaře.

„Ne. Neměla v plicích vodu. Ani stopa po střelné ráně nebo po noži. A ani stopa po úderu tupým předmětem, kromě posmrtných poranění.“

„A co kosti?“

„Jako u Ellen Hodgesové.“

„Ale nemůžeš mi říct, jak k tomu došlo.“

„Proboha, Sawyere, to ani v nejdivočejších snech. Nenapadá mě nic, jak by se to *mohlo* stát. Mělo by to být nemožné. Jak rozdrtíš kosti na prášek, aniž bys poškodil kůži a ostatní tkáň, které ty kosti obklopují? To nevím. A nevěřím, že na to přijde hlavní patolog v Chapel Hill.“

„Tím mi tedy moc nepomáháš, Tome.“

„To je mi líto.“

„Její identitu jsi nezjistil?“

„Já? Ne. Neměla žádné tetování ani mateřská znaménka, nic charakteristického. Měřila sto sedmdesát centimetrů, byla zřejmě štíhlá, kolem třiceti, tmavovlasá. Moji zprávu máš na psacím stole.“

Sawyer otevřel složku a přelétl vložený formulář. „Nezapsal jsi barvu očí.“ Nebyla to otázka, protože věděl, jaká bude odpověď. Věděl to se znepokojivou jistotou.

„Nemohl jsem zjistit, jakou barvu měly její oči, než zemřela. Teď jsou bílé.“

Sawyer se prudce nadechl a pomalu vydechoval. Položil si ruku na zátylek, „Jako u Ellen Hodgesové.“

Macy přikývl. „To je další věc, které nerozumím, protože pro to není žádné lékařské vysvětlení. Nenašel jsem stopy, že by byly použity chemikálie, ani stopy traumatu, prostě nemají žádnou barvu. Je to jako s těmi kostmi. Něco, co by nemělo existovat, ale existuje.“

„Máš nějakou teorii?“

„O těch očích? Ne. Za celá léta, co dělám medicínu, jsem něco takového neviděl. A doufám, že už nikdy neuvidím.“

„Taky doufám.“ Sawyer se opřel v židli a zamračil se. „Podařilo se mi ty... zvláštnosti smrti ututlat, ale nevím, na jak dlouho. Až se to dostane na veřejnost...“

„Až se to lidé dozvědí,“ přerušil ho Macy, „bude si většina z nich myslet to, co si myslíš ty. Že ta úmrtí mají něco společného s církví.“

„Ellen Hodgesová byla jejich členka.“

„Jo. Víš to i o té druhé ženě?“

„Podle nich jim nikdo nechybí.“

„Ale ty tomu nevěříš.“

„Ne. Ale na tom, čemu věřím, vůbec nezáleží – pokud mi nemůžeš něco dát. Nějaký důkaz, který by tu ženu spojoval s církví.“

„To bohužel nemůžu.“

„Sakra.“

Macy se zamračil. „Pořád ještě na tebe tlačí Ellenina rodina?“

Sawyer natáhl ruku a dotkl se hromádky vzkazů nalevo od pijáku. „Z těchhle dvanácti vzkazů je deset od jejího otce. Jen za dnešek.“

„Nepřijedou do Grace?“

„Vymluvil jsem jim to.“

„A co jejich vnučka?“

Sawyer pokrčil rameny a řekl. „Mám dojem, že v tomto bodě věří tomu, co jim církev napovídala. Že Kenley Hodges vzal Wendy a opustil církev, Areál – a Grace. Pokud vím, byl s nimi ve styku. Přestali naléhat na další prohledání Areálu.“

„Trochu mě překvapuje, že ti soudce vůbec dal povolení k prohlídce.“

„Protože je členem církve? Proto zřejmě to povolení podepsal. Nechtěl, aby se o něm otevřeně říkalo, že chrání církev nebo Samuela.“

„Máš asi pravdu.“ Macy pokrčil rameny. „Také jim to dalo možnost veřejně očistit dobré jméno církve. Nenašel jsi Hodgese ani jeho dceru, nenašel jsi důkaz o tom, že tam Ellen zabili. A ještě všichni ochotně spolupracovali.“

„To jo,“ vzdychl Sawyer. „Strašně ochotně spolupracovali. Jako vždycky.“

„Víš, je docela možné, že spolupracují proto, že nemají co skrývat.“

„Věř si tomu, jestli chceš, Tome.“

Macy poznamenal téměř omluvně: „Jen nemůžu přijít na žádný důvod, proč by to dělali. Proč by ty ženy zabíjeli? Co by tím Samuel nebo církev získali?“

„To já nevím,“ rozhodil Sawyer ruce. „A proto jsem z toho blázen. Protože všechny moje instinkty mi říkají, že odpověď je uvnitř Areálu. Jen nevím, kde ji mám hledat. A nejsem si ani jistý, jestli ji vůbec poznám, až ji najdu.“

Pro Samuela byla meditace po bohoslužbě nutnější než před ní. Potřeboval čas, aby se soustředil a uklidnil, potreboval čas, aby zaostřil svou mysl, aby posoudil svůj stav. A samozřejmě, Bůh od něho požadoval sebezpytování.

Nikdy nebylo snadné prožívat opětovně ty první dny, ale dělal to, znovu a znovu, protože Bůh mu to přikazoval.

Znovu prožívat to peklo zneužívání, tu bolest, jako kdyby se to odehrávalo znovu a znovu. A vždycky ta mrákota, zatmění mysli, kterým nedokázal proniknout, ta ztráta času, během níž se odehrály hrozné věci. Strašné věci, za které se nechtěl cítit odpovědný.

Ale jsi za ně odpovědný, trval na svém Bůh. Víš, cos udělal. Víš, co se stalo. Víš, žes je potrestal.

Mým jménem. Mou silou jsi je potrestal.

Byl jsi mou spravedlností.

Byl jsi mým mečem.

Přijal to, protože Bůh mu to nařídil. Avšak ať se snažil sebevíc, nikdy si nemohl vzpomenout, co se přesně stalo.

Když se obrátil zády k hořícímu motelu a odešel, vstoupil do nové a svým způsobem stejně bolestné fáze. Musel být stále v pohybu, protože dítě bez dospělého doprovodu přitahovalo pozornost, a kdyby dlouho zůstal na jednom místě, zaručeně by nastal problém. Rovněž zjistil, že jezdit autostopem je riskantní, protože často jen o vlasek unikl bezohledným řidičům kamiónů nebo na druhé straně milosrdným samaritánům, kteří se podívovali, proč je tak malý chlapec sám.

Později si uvědomil, že Bůh nad ním během těch prvních let bděl, ale v té době už neviděl nic pozoruhodného na tom, že se o sebe uměl postarat. Staral se o sebe většinu života. Kdyby se byl spolehl na to, že ho matka nakrmí a oblékne, měl by neustále hlad a na sobě nic než hadry.

Byl stále v pohybu. Neměl žádný konečný cíl kromě přežití a zůstával na jednom místě jen tak dlouho, dokud mu instinkt – nebo nějaká událost – nenaznačily, že je čas vydat

se dál. Peníze, které se zpočátku zdály být jměním, nevydržely moc dlouho, i když byl opatrný. Občas získal práci u nějakého obchodníka nebo farmáře, když předstíral, že matka je nemocná, miminko potřebuje plenky a otec od nich utekl.

Vycvičil si oči a uši, takže poznal důvěřivější a soucitnější duše. A vždycky se mu podařilo získat, co potřeboval pro život – i když to byl život pustý a osamělý.

Toulal se. Nezapletl se do žádných problémů, takže zákon se o něho nezajímal. Byla to otázka sebezáchovy. Věděl, že existují záznamy o malých krádežích, kterých se dopustil, když byl ještě s matkou. A i když ho nikdy neodsoudili (protože vždycky včas utekli z města), věděl, že by se ty záznamy objevily, kdyby ho sebrali.

Dával si pozor. Velký pozor. Ne že by nikdy neprovedl nic nezákonného, ale dával si pozor, aby ho při tom nechytili.

Samuel nervózně poposedl na židli, nepříjemné vzpomínky ho jako vždycky rozrušily. Protože byly časy, kdy nemohl sehnat práci a krádež nepřicházela v úvahu, musel prodat to jediné, co měl – své tělo.

Byly to strašné časy.

Možná proto se během svého putování tak často zastavoval v různých kostelech. Někdy mu nabídli jídlo nebo postel, ale i když to neudělali, bylo tam alespoň teplo a sucho. Vždycky si našel temný koutek a uvelebil se tam. Někdy podřimoval, někdy poslouchal, když nějaký obzvlášť zanícený kazatel měl zajímavé kázání.

Někde cestou dostal Bibli, a i když ji nejdřív chtěl prodat, zastrčil ji nakonec do své stále obnošenější látkové tašky. Sám se naučil číst, nakonec se pustil do Bible.

Bylo tam mnoho věcí, které považoval za dobré.

A bylo tam mnoho věcí, kterým nerozuměl.

Ale nějak ho ta kniha oslovovala. Četl ji znovu a znovu. Přemýšlel o ní celé hodiny. A trávil stále víc času v kostelech různých vyznání, poslouchal kázání. Pozoroval, jak

shromáždění reaguje – nebo nereaguje. Vrýval si do paměti, co zřejmě funguje a co na lidi nepůsobí.

Za několik málo let už sám kázal. V malých kostelech, na rozích ulic a na autobusových zastávkách.

Našel Boha.

Či lépe řečeno, Bůh našel jeho. Jednoho horkého letního dne, když mu bylo třináct, Bůh natáhl ruku a dotkl se ho.

A celý jeho život se změnil.

Uměl se velmi dobře vyhýbat elektronickému zabezpečení. Jakémukoli zabezpečení, ale zvlášť tomu elektronickému. Nazýval to svou vlastní utajenou technologií, a pokud věděl, byl v tom jedinečný.

Bylo to součástí toho, co ho dělalo výjimečným.

Dostat se přes plot do Areálu bude snadné. Nechtěli koneckonců vypadat jako ozbrojený tábor, který se ježí zbraněmi a technologií. Nechtěli vypadat hrozivě a nepřívětivě. Navenek muselo všechno vypadat mírumilovně a klidně.

Měli být přece považováni za prosté lidi.

A většina z nich také taková byla.

V každém případě nebyl plot z cihel a kovaného železa nabitý elektřinou, jen uvnitř byly elektronické detekční zóny, takže věděli, kdo přichází do Areálu.

Obvykle.

Ujistil se, že je dost daleko od vrátnice, takže hlídač nemůže vidět infračerveným dalekohledem to, co bylo mimo dohled bezpečnostních kamer. Ale nijak zvlášť se neobával, že bude odhalen. Bylo pozdě, a tak si byl jistý, že většina obyvatel už zdravě spí.

Dobře, že už tu nebyli psi, kteří by se v noci chovali jako bdělí a věrní strážci. Napadlo ho, jestli si to uvědomili. A jestli toho litují. Jestli si někdy pomysleli, že se to může stát.

No dobře. Není to přece jeho chyba, že nedokázali myslet jako vojáci.

To se stává, když amatéři chtějí vést válku.

Všechno zfušují.

Pokrčil rameny a přešel plot do Areálu. Měsíc prakticky nesvítíl, bylo deset dní po úplňku a oblohu pokrývaly mraky. To mu nevadilo. Snadno se přizpůsobil noci, dával přednost tmě. Pomalu se pohyboval přes pole a lesem, podrostem, který rovněž představoval překážku, alespoň pro náhodného veřelce. Všude rostly velké pichlavé cesmíny.

Nebyla to žádná legrace, ale ani nepřekonatelná překážka.

Za pár minut se dostal ven z lesa a ocitl se na otevřených polích na druhé straně, v centrální oblasti Areálu.

Tam, kde stály všechny domy.

Tam, kde stál kostel.

V hlavě měl schéma, plán postupu, a metodicky se jím řídil. V naprostém tichu se pohyboval od domu k domu. U každého malého úhledného domku prozkoumal vnějšek budovy, našel každý kousíček elektronického zabezpečení a doplnil je svým vlastním, maličkým elektronickým zařízením. I elektronickému expertovi by dalo velkou práci je najít, nečekal tedy, že by se to podařilo některému z těchto amatérů.

Nikdo jeho dílo neodhalí.

Začal na vnější straně Areálu a postupoval v kruhu od domu k domu směrem dovnitř ke kostelu. Celou dobu ho bedlivě pozoroval. Kostel byl klidný a tichý. Nikdo nevešel ani nevyšel, jen několik světél v horním poschodí osvětlovalo dvě nebo tři vitrážová okna.

Uvědomil si, že je téměř strašidelné ticho. V lednu nebyli cvrčci, z řeky se neozývaly žáby, neštěkali psi, všude naprosté ticho.

Bylo to podivné a znepokojivé. On, který měl rád ticho, našel místo, kde ticho křičelo.

Setřásl ten nepříjemný pocit a pokračoval dál, držel se plánu. Když došel k hlavní budově, zhaslo i těch několik světél v horním poschodí, vnitřek byl temný a němý. Docela mírumilovný pohled, kdyby nebylo bezpečnostních světél,

kteřá vrhala kaluže jasného tvrdého světla kolem každého vchodu.

S tím si nedělal starosti.

Trvalo mu přes půl hodiny, než se pomalu propracoval kolem velkého kostela. Byl teď ještě opatrnější, ještě výkonnější. Už si nemyslel, že má co dělat s amatéry.

Protože všichni jimi nebyli.

Našel a upravil víc než dvacet kamer a stejný počet detektorů pohybu. Když došel tak daleko, byl si jistý, že na zabezpečení přinejmenším této budovy pracovali experti. Velmi dobří experti.

Až příliš dobří.

On byl také dobrý, a přestože musel v Areálu strávit o dvě hodiny víc, než plánoval, byl si jistý, že našel všechno, co mělo nějaký význam. Ne absolutně, ale rozumně jistý, což bylo všechno, čeho chtěl dosáhnout.

Pohlédl k východní obloze, spatřil první šedé počátky svítání, ale zdržel se ještě několik minut, aby zkontroloval některé ze zamčených dveří. Pak umístil ještě několik vlastních mechanismů a ustupoval směrem k plotu. Odešel tak tiše a nepozorovaně, jak přišel.

Aspoň si to myslel.

Tessa nespala moc dobře, což nebylo příliš překvapivé. Dalo jí velkou námahu se tak otevřít, zvláště v místě, které doslova vyzařovalo negativní energii.

Negativní energii v kostele.

Bylo to jako obrovská rudá výstražná vlajka z vesmíru.

Prošla všechno s Hollis, ale nedokázala federální agentce nabídnout obstojné vysvětlení. Protože, popravdě řečeno, Tessa něco podobného ještě nezažila.

„Případy téměř vždycky ovlivňují naše schopnosti většinou nečekaným a nepředvídatelným způsobem,“ řekla jí Hollis rezignovaně. „Vzhledem k tomu, že Samuel je pravděpodobně nejsilnější médium, s jakým jsme se kdy

setkali, patrně je tam uvnitř všechno nabitě, přeplněné energií. A je to negativní energie.“

Tessa se zamračila. „Musím přiznat, že se mi to nelíbí.“

„Nám ostatním také ne. Problém je, že většina z nás umí pracovat s pozitivní energií. Nevíme proč, ale to je všechno, co nám věda, na které jsme závislí, říká.“

„Dobří lidé mají pozitivní energii? A zlí lidé negativní?“

„Zdá se ti to divné? Jak jsem řekla, nevíme, proč by to měla být pravda. Možná je to jen nějaká chemie v našem mozku, stejné vedení, které nás nabádá, abychom se stali policisty nebo vyšetřovateli, a jež rovněž způsobuje, že naše psychické schopnosti vycházejí z pozitivního pólu. A když se to vedení zkratuje a z člověka se stane psychopat, tak psychická energie, kterou ten mozek produkuje, je negativní.“

„Tak jde vlastně o rovnováhu.“

„Taková je teorie.“

„Hm. To znamená, že v tomto případě nebudou mé schopnosti pracovat tak jako vždycky?“

„Jestli můžu hádat, zvlášť po té dnešní zkušenosti, zřejmě ne. Energie nás ovlivňuje. A negativní energie na nás může působit opravdu ošklivým, velmi bolestivým způsobem. Mluvím ze své vlastní trpké zkušenosti.“

„Neexistuje nějaký způsob jak zjistit, nakolik se mé schopnosti změnily – dřív, než k té změně dojde?“

„Existuje. Dobrá zpráva je, že ta nová schopnost je jen zřídka drasticky *odlišná*, můžeme to nazvat spíš jako rozšíření nebo posílení schopnosti nebo schopností, které už máš.“

Tessu už v tom smyslu varovali, ale jako u všech věcí týkajících se psychiky byla v tomto směru jediným učitelem zkušenost. Až doposud nezažila drastickou změnu svých schopností – do okamžiku, kdy seděla v té kabině na toaletě v kostele Církve věčného ztracení a úmyslně otevřela svou

mysl. Očekávala obvyklou změť myšlenek a emocí, nečekala však skutečný psychický prožitek.

Ještě teď ji bolelo tělo od vln bolesti, kterými se protrpěla v kostele.

Bylo zbytečné si říkat, že to všechno se událo jen v duchu. Jako většina médií už dávno objevila často nepříjemnou pravdu, že to, co se stane v její mysli, může být a často také je mnohem „skutečnější“ než cokoli, co lze pocítit vnějšími pěti smysly.

Celé hodiny sebou házela a obracela se na posteli, v duchu si znovu přehrávala, co slyšela a cítila na tom místě, všechny ty nesouvislé pocity a útržky myšlenek. A vždycky jí to přivedlo k tomu konečnému, podivně mrazivému prohlášení.

Mám hlad.

Kdo má hlad? Po čem hladoví? Všichni přece vypadali dobře živení a kromě toho jí všechny instinkty říkaly, že to není potrava, po čem ten hlas, ta přítomnost hladoví. Tak co to je?

A kdo vyslovil to prosté *Já tě vidím!*

Přítel nebo přinejmenším potenciální spojenec? Někdo, kdo se jí pokoušel sdělit, že je tam ještě nějaká jiná mysl, schopná komunikovat tiše a tajně?

Nebo to byla návnada?

Tessa si otočila polštář kolem hlavy. Měla podivný, znepokojivý pocit. Stále se ohlížela přes rameno, ale pokaždé, když to udělala, viděla jen ložnici rodinného domu Grayových, ozářenou pouze světlem, které nechala svítit v koupelně. Prostor, který jí připadal poněkud cizí, ale až do dnešní noci se tam necítila nepříjemně.

Teď měla pocit, jako kdyby se na ni někdo díval. Skoro jako by se někdo teď velice lehce dotýkal jejích zad.

Směšné. Nikdo se nedívá. Nikdo se tě nedotýká. Jsi jen unavená a potřebuješ se vyspat. Odpočiň si a zítra bude všechno jasnější. Zítra se s tím lépe vyrovnáš.

Tessa si tím vůbec nebyla jistá, protože něco uvnitř – něco hlubšího než instinkt – jí říkalo, že během jejího výletu do Areálu a po něm se něco změnilo, něco bylo jiné, možná ona sama. A je to změna, kterou nechápe.

Potřebovala to pochopit, ale myšlenky se jí neužitečně honily v kruhu, až nakonec vyčerpáním usnula.

A měla sen.

Kapitola sedm

Poslal jste pro mne, Otče?“

„Ano, dítě. Jak se cítíš?“

Bambi se usmála. „Cítím se výborně, Otče. Vždycky se tak po svědectví cítím.“

„To jsem rád, dítě.“ Doslova zářil, když obešel stůl a uchopil ji za ruku. Avšak i když se usmíval, byl bledý a vypadal unaveně, oči mu ztmavly a měl v nich podivně plochý, téměř prázdný výraz. „Posaď se tady na chvíli a mluv se mnou.“

„Samozřejmě, Otče.“ Posadila se na židli s nízkým opěradlem pro návštěvníky před velkým, mahagonovým psacím stolem.

Sedl si na kraj stolu, pořád ji ještě držel za ruku. „Jsi tady s námi šťastná, Bambi?“

„Moc šťastná, Otče. Je to tak, jak jsem to řekla při svědectví. Našla jsem tu mír. Našla jsem tu Boha.“

„A Bůh je šťastný, žes ho našla. Velice tě miluje.“

Bambi začaly do očí stoupat slzy. „Cítím to. Díky vám a církvi to opravdu cítím, Otče.“

„Já to vím, dítě. I Bůh to ví. Avšak nikdy neškodí modlit se k němu a děkovat mu za tvé štěstí.“ Sklouzl ze stolu a obešel stůl. Pustil její ruku, takže mohl položit obě ruce na temeno její hlavy, stejně jako předtím v kostele.

A ona stejně jako v kostele sklonila hlavu a zavřela oči.

„Modli se se mnou,“ řekl reverend Samuel, přivřel oči, jeho hlas zesílil. „Děkuj se mnou Bohu, dítě.“

„Ano, Otče, děkuji Bohu...“ Pojednou sebou trhla a zaúpěla, hlavu sklonila vzad.

Vzal její hlavu do rukou, něžně pohyboval prsty, jako kdyby jí masíroval pokožku, hlavou pokyvoval ze strany na stranu, jako kdyby něco hledal naslepo. „Děkuj Bohu, dítě,“ řekl chraptivě. „Děkuj mně. Odevzdej se mi, dítě.“

Bambi opět zaúpěla. Její ruce, spočívající na opěradlech židle, sebou křečovitě trhaly, pak se vší silou sevřely kolem dřeva, prsty jí ztuhly, až zbělely.

„Odevzdej se mi, dítě. Dej mi všechno, čím jsi, všechno, co máš.“

„Ano, Otče... ano... ach bože... je to tak... příjemné.“

Prsa se jí trhavě zvedala a padala, celé tělo se trásllo. A znovu a znovu, jako kdyby jí otrásala jedna vlna vzrušení za druhou. Uplynuly dlouhé minuty. Obličej jí zbledl, pak zrudl a opět zbledl. Sténání bylo tišší, slabší. Ruce na opěradlech židle se uvolnily, prsty povolily.

Reverend Samuel zvedl hlavu a otevřel oči. Chvíli se na ni díval, pak sundal ruce z její hlavy a přešel na druhou stranu stolu.

Byl... změněný. V obličejí měl zdravou barvu, oči byly jasné, každý jeho pohyb sršel dynamickou energií. Dokonce i jeho vlasy vypadaly spíš stříbrné než šedivé. Téměř zářil.

„Děkuji ti, dítě,“ řekl jemně. Posadil se na svou židli a stiskl knoflík velmi složitého telefonního systému.

Dveře se otevřely, do místnosti vstoupil Reese DeMarco.

„Bambi a já jsme skončili,“ oznámil Samuel.

„Samozřejmě, Otče.“ DeMarco přistoupil k židli pro návštěvníky a zvedl Bambi. Držel v náruči její ochablé tělo a na tváři měl lhostejný výraz. „Budete si dnes večer přát ještě něco?“ zeptal se.

„Ne, myslím, že ne. Dobrou noc, Reesi.“

„Dobrou noc, Otče.“ DeMarco odnesl Bambi z místnosti, zavřel za sebou dveře.

Samuel se opřel v židli a zasmál se. „Není dobře být hladový,“ řekl.

Tessa zalapala po dechu a posadila se na posteli, srdce jí divoce bušilo.

Proboha.

On z nich vysává energii.

Je to... prokletý psychický *upír*.

„Vypadá to tak,“ souhlasila s ní Hollis.

Tessa se otočila k druhé ženě, v dlaních obou rukou svírala šálek a opatrně upíjela horkou kávu. „Zdá se, že tě to nepřekvapuje,“ usoudila nakonec pomalu.

„No, měli jsme podezření, že to tak je. Nebo že by to tak přinejmenším mohlo být. Mozek schopný krást psychické schopnosti krade energii. Během doby si musel uvědomit, že může ukrást tolik, aby nahradil energii, kterou vydal.“

Hollis byla plně probuzená, přestože hodiny ukazovaly půl páté ráno a ona na sobě měla noční košili a župan právě tak jako Tessa.

Tessa se na ni upřeně podívala. „Většina lidí prostě odpočívá, když vyčerpá své zásoby energie.“

Hollis zavrtěla hlavou. „Většina lidí nepoužívá energii tak jako senzibilové. I když většina z nich prostě odpočívá a spí. Sakra, po jednom případě jsem spala čtyři dny a čtyři noci v jednom kuse.“

„A to Samuel nemůže udělat?“

„Možná ano, možná ne. Možná si nemůže dovolit být tak dlouho slabý a zranitelný.“

„Kvůli svým nepřátelům?“

„Protože musí udržovat své stádo v poslušnosti.“

Tessa chvíli přemýšlela. „Kdyby příliš zeslábl nebo kdyby jeho oslabení trvalo moc dlouho, jeho moc by se oslabila.

A oni by udělali – co? Probudili by se? Uvědomili by si, že je držela v zajetí síla, kterou by většina z nich považovala za čarodějnictví?“

„Na jeho místě bych se bála právě toho. Zvlášť kdybych už jednou riskovala ztrátu síly, téměř veškeré energie, kterou jsem měla, a vrátila se domů oslabená a zjistila, že se moji následovníci začínají bouřit.“

„To se mu stalo?“

„Podle jistých informací, která Sarah získala, k tomu došlo v říjnu minulého roku. Tehdy se stala řada podivných věcí. Bylo to přibližně v době, kdy jsme si mysleli, že jsme zdárně vyřešili případ masových vražd v malém městě blízko Atlanty.“

„Ve Venture.“

„Ano, ve Venture.“

Tessa se zamračila. „Dřív ses o tom nezmínila.“

„Nevěděla jsem to. Včera večer jsem mluvila s Bishopem. Řekl mi to. Samuel zřejmě dokázal rychle obnovit kontrolu nad svými lidmi. Ale nejsme si tak docela jisti, jak toho dosáhl.“

„Psychicky?“

„Pokud je to ten způsob, kterým je ovládá.“

„Zdá se, že o tom pochybuješ.“

„No... trochu ano. Kontrolovat mysl a vůli jen jednoho člověka je neuvěřitelně složité. Je to nad síly kohokoli s paranormálnímu schopnostmi, ať by byl či byla sebemocnější. Nejblíže k jakémukoli druhu duchovní kontroly mají sourozenci, ale i v těch případech je kontrola kolísavá a nejistá. A kontrola nad stovkou lidí? Nad všemi najednou? A pořád? Někteří žijí mimo Areál, ve městě kilometry daleko. Ne. Samuel není tak mocný. Nemůže být.“

Tessa to přijala, ale spíš proto, že nechtěla, aby to byla pravda. Ne že byla o tom byla naprosto přesvědčená a navíc

si nebyla jistá, jestli Hollis necítí totéž. „No dobře. Jestli je nekontroluje psychicky, tak jak?“

„Myslím, si, že využívá svých schopností, ale v mnohem omezenější míře. Četla jsi přece o vůdcích sekt. Všichni používají kombinované techniky, od přísně kontrolovaných harmonogramů po spánkovou deprivaci, společenskou izolaci, sexuální nebo citové ovládnutí, veřejnou zpověď hříchů či domnělých hříchů až po tvrdé vymývání mozků. Indoktrinace pomocí dlouhých hodin kázání, jehož ústředním tématem je vždycky nějaká varianta hesla ‚My proti Nim‘. My jsme samozřejmě ti vyvolení. Oni jsou všichni ostatní, všichni outsideři, kteří pro Nás jako celek i jako jednotlivci znamenají fatální hrozbu.“

„Jo, četla jsem o tom. Ale nikdo z vůdců sekt, o kterých jsem četla, nebyl senzibil.“

„Já si myslím, že by paranormální schopnosti jen přivítali. Už proto, že by nebyla nutná mnohahodinová kázání, kdyby mohli na každého jednotlivce působit supersilnou energií.“

„Tak to dělá Samuel?“

„Myslíme si to. Podle Saražiných zpráv nejsou bohoslužby každodenní záležitostí a netrvají celou noc. Ale zdá se, že denně promlouvá ke každému ze svých následovníků, dotýká se ho a oni vypadají jako očarování.“ Hollis pokrčila rameny. „A pomysli si, jaké pěkné, přesvědčivé... zázraky bys mohla předvádět před vysoce poddajným obecnstvem, více než ochotným věřit, že jsi božím poslem na zemi. My lidé máme přece dlouhou a barvitou historii proroků a mesiášů, které jsme ochotni následovat.“

„Ať už nás vedou kamkoli.“

„Ať už nás vedou kamkoli,“ potvrdila Hollis.

Brooke věděla, že její přátelé mají pravdu. Věděla, že se až do Texasu nemůže dostat jen vlastními silami. Ale

skutečnost, že to věděla, nijak nepomáhala. Skutečnost, že má přátele, kteří vědí to, co ví ona, také nepomáhala.

Měla strach.

Nepochybovala o Codyho slovech, že se něco špatného stane, něco mnohem horšího než to, co se stalo doposud. Nepochybovala o tom, protože Cody se v takových věcech nikdy nemýlil a protože ona sama měla stejný pocit. Ten pocit byl jako tíže, které nedokázala uniknout. Celé hodiny ležela v posteli a cítila na sobě tu tíhu, těžkou a temnou. Pokoušela se zesílit svůj ochranný štít, ale nepomáhalo to. Tíže přetrvávala. A byla každou minutou větší.

Chtěla vykřiknout, běžet do ložnice rodičů a hledat tam útěchu. Hledat ujištění, že se jí nic nestane, že se v temnotě noci neskrývá nic, čeho by se měla bát.

Na druhé straně Areálu byla Ruby ve své posteli také vzhůru. I ona se snažila posílit svůj ochranný štít. Cítila se provinile, byla si vědoma, že před svými přáteli skrývá přinejmenším jednu pravdu. Nebylo to snad proto, že by jim nedůvěřovala, bylo to jen... Bylo to proto, že měla jen jednu věc, která jí doopravdy patřila, jedinou, kterou jí Otec nedokázal vzít.

Jedinou věc, kterou musela chránit.

Ruby se obrátila na bok a přitiskla Lexii k sobě.

„To bude v pořádku,“ zašeptala. „Nedovolím nikomu, aby ti ublížil.“

Tessa se zamračila. „Takže... Samuel by mohl být jasnovidec s řadou vizí, které se splnily. Mohl by mít telekinetické schopnosti, schopnost pohybovat věcmi, dokonce by mohl dokázat i levitovat. A také by mohl být telepatický se schopností číst mysl jiných lidí.“

Hollis přikyvovala. „Cokoli z toho by dokázalo upoutat jejich pozornost, přesvědčit je, aby mu naslouchali, aby mu

věřili. Aby ho následovali – i dolů z útesu. Pomohlo by udržet je v poslušnosti, kdyby je přesvědčil, že je alfa rozený, Bohem vyvolený vůdce a oni jsou vybráni k tomu, aby ho následovali.“

Tessa pořád ještě bojovala s myšlenkou, která ji znepokojovala. „Ženy. Přišel na způsob, jak jim dát... něco lepšího než drogy.“

Hollis zasmušile řekla. „Zbytečně tomu neříkají ‚malá smrt‘. Orgasmus může vyprodukovat nesmírné množství čisté energie. Jestli našel způsob, jak jej mentálně spustit, tak...“

„Může tu energii krást pro sebe?“

„Proč ne? Jestli to dokáže zastavit dřív, než jí odebere příliš mnoho, je to vlastně obnovitelný zdroj energie. Zvlášť jestli to na ně má stejný účinek jako droga a jsou proto stále ochotnější se tomu podrobovat znovu a znovu. Může to i na něho působit jako droga. Sakra, všichni by na tom mohli být závislí.“

Tessa položila šálek s kávou na kuchyňskou linku a zkrřížila paže na prsou. „Asi budu zvracet,“ zamumlala.

„Já asi taky. Je to jakýsi druh sexuálního ovládní.“

„A co muži, manželé? Ti to dovolí?“

„Pravděpodobně si nejsou ochotni připustit to, co tuší. Možná tomu nemohou uvěřit. V každém případě nenutí ženy, aby dospěly k vyvrcholení veřejně, během bohoslužby, alespoň tedy ne úplně. I když Sarah říkala, že přinejmenším několik žen došlo až na samý konec. Ale totální orgasmus, to, co jsi viděla ve snu? Pokud je to pravda, drží tuto část svého počínání pěkně v soukromí. Malý pohovor s Otcem, jehož výsledky jsou známé jen několika málo z jeho suity. Možná tomu muži, se kterým ses setkala.“

„DeMarcovi? Cavanaugh si o něm myslí, že je to zlý démon.“

„Vypadá tak. Zvlášť jestli v noci odnáší Samuelovy vyčerpané oběti do postele. Nemůžeme znát jeho motivaci,

možná jen upřímně věří v Samuela. Nebo je to jen člověk najatý na špinavou práci.“

Tessa se zamračila ještě víc. „Nic jsem z něho nedostala. A jeho obličej neprozrazoval ani jeho myšlenky, ani jeho pocity.“

„Jestli je to Samuelův nejbližší... poradce, osobní ochránce, zástupce, ať si říká jakkoli, může být jediný, kdo ví, co se děje v soukromí. Veřejně, během bohoslužby, mohou ostatní muži vidět na ženách, co mnoho skutečných věřících vidí a cítí v kostele – určitý druh vytržení. Ne orgastického, ale podobného. *Duchovní* prožitek, který je ještě pevněji poutá k jejich Otci.“

Sawyer se probudil tak prudce, že už seděl na gauči, když otevřel oči. Chvilí se rozhlížel po temné kanceláři a srdce mu prudce bušilo. Pak dal nohy na podlahu a prohrábl si vlasy.

Byl to jen sen.

Ano, jen si to namlouvej.

Nedbal na sarkastický vnitřní hlas, podíval se na hodinky a ušklíbl se, když zjistil, že je teprve pět hodin ráno. Spal necelé čtyři hodiny. I když byl unavený, věděl, že nemá smysl pokoušet se znovu usnout.

Protože se mu to nikdy nepodařilo. A protože se mu honil hlavou ten sen.

Jako vždycky.

Ale teď ještě víc. Zvlášť teď. A ty víš proč. Jen si to nechceš připustit.

Pořád ještě ignoroval vnitřní hlas. Vstal z koženého gauče, protáhl se, aby uvolnil ztuhlé klouby a svaly, a přešel malou místnost ke svému psacímu stolu. Nechal rozsvícenou lampičku, v proudu světla vypadaly spisy, mapy a ostatní papíry na pijáku jako chaos.

Ale Sawyer věděl, kde má co hledat. Když se posadil, jeho prsty neomylně sáhly po složce ležící pod ostatními. Obsahovala sumarizované zprávy z šesti domnělých vražd, o

všech mrtvolách, nalezených v řece – ale všechny se našly tak daleko po proudu řeky, že to bylo mimo jeho jurisdikci.

Sakra, dvě z nich voda vyplavila dokonce v jiném státě.

Oběti stále ještě nebyly identifikovány, takže figurovaly jako neznámé osoby. Čtyři ženy, dva muži.

Sawyer nepožádal o fotografie z pitvy, ale ke každé zprávě byla připojena jedna fotografie z místa nálezu. Černobílá, chladná, věcná, ošklivá.

Pouze strohá fakta zaobalená ve střízlivých lékařských termínech a zvětšené fotoaparátem. Všechny oběti byly mladé, něco mezi dvaceti a třiceti roky. Ani jedna nejevila známky nemoci nebo předsmrtného poranění. Příčina smrti nebyla stanovena.

Žádná *obvyklá* předsmrtná poranění. Žádné střelné či bodné rány, škracení nebo úder tupým předmětem, žádné známky utopení. Ani stopy po jedu, toxikologický test všech obětí byl negativní na drogy i alkohol.

Všechny oběti měly společnou jedinou věc – neměly zemřít.

Alespoň ne podle zpráv. Ale když se tělo Ellen Hodgesové objevilo v jeho okrese, podíval se Sawyer na to, co mu dosud působilo neoficiální, ale naléhavou starost. Vyžádal si všechny zprávy, prostudoval je a pak osobně obvolal všechny příslušné pathology a položil jim pár přímých otázek.

Zjistil, že lidé v oblasti vyšetřování neoplývají příliš živou představivostí. Zacházejí s fakty, obvykle s ošklivými fakty, a když se objeví něco neobvyklého, věnují tomu minimální pozornost, přehlédnou to nebo vědomě ignorují. Takže nebylo jednoduché dostat odpovědi, které potřeboval, aniž by kladl sugestivní otázky.

Ale byl trpělivý a vytrvalý, takže se nakonec dozvěděl podrobnosti, které zprávy neobsahovaly.

Například že na tělech všech obětí byla přinejmenším jedna zvláštnost na vnitřních orgánech, kterou vyšetřovatelé a patologové nedokázali vysvětlit.

Pohmoždění či dokonce prasklé vnitřnosti. Rozdrcené kosti.

Bílé oči.

„Proboha, co se to tu děje,“ mumlal a drbal se jednou rukou na šíji, zatímco druhou se probíral v papírech, znovu a znovu četl to, co už znal z paměti. A přemýšlel o rozhovorech, které nakonec vyzněly stejně záhadně.

„Rád bych vám pomohl, náčelníku. Přál bych si, abych dokázal vysvětlit, že srdce bylo poškozené a tělo přitom nevykazovalo žádná vnější poranění. Nevím, jak k tomu došlo. Vypadalo to skoro jako kdyby... nějaká neuvěřitelně silná ruka sáhla do těla a – ale to je samozřejmě nesmysl.“

Samozřejmě. Samozřejmě je to nesmysl.

To přece není možné.

Sawyer se opřel v židli, která zaprotestovala zavržením. Upřeně se díval přes místnost, ale jeho mysl byla zaostřená na něco mnohem, mnohem vzdálenějšího. Vzpomínal na krátký, zdánlivě bezvýznamný rozhovor na rohu ulice ve středu města před pěti lety, na rozhovor, který mu tehdy nešel na rozum a který ho teď hluboce znepokojoval.

„Bude z vás dobrý policejní náčelník, pane Sawyere.“

„Cože? Reverende Samueli, nemám v úmyslu...“

„Jen doufám, že až ten čas přijde, budete vědět, kdo jsou vaši přátelé. Komu můžete důvěřovat.“

„Reverende...“

„Já vím, že nejste členem mé církve, ale lidé jako my... by měli držet při sobě. Souhlasíte s tím, pane Sawyere?“

„Já nevím, o čem mluvíte, reverende.“

„Ne. No, možná že ne.“ Usmál se, zdvořile kývl a šel dál. Sawyer se za ním užasle díval.

Sawyer namáhavě zahnal vzpomínky na minulost a uvědomil si, že se dívá na televizní obrazovku na druhé

straně místnosti. Nechtěl na ni zaměřit svou pozornost, pomyslel si, že je ještě příliš brzy na to, aby se mohl podívat na místní zprávy ashevillské stanice.

Lampička na jeho stole zablikala a televize oživila, zvuk byl ztlumený tak, jak jej nechal předchozího večera, objevila se reklama.

„Do hajzlu.“ Rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že žaluzie jsou dosud zatažené. Trochu se mu ulevilo, když zjistil, že nikdo z policistů třetí směny v přední místnosti ho nemůže vidět.

Dobře.

Podíval se na hodinky, zjistil, že se zastavily. Znovu zaklel, tentokrát polohlasně.

Není to dobré. Ale ne neobvyklé.

Měl sis už dávno koupit akcie nějaké velké společnosti na výrobu hodinek. Nebo to vzdát a koupit si sluneční hodiny...

Sluneční hodiny. Mobil mu vydržel týden, než přestal fungovat. A měl by si také koupit akcie výrobců žárovek, protože praskaly, kdykoli byl unavený nebo měl velké starosti a nedával pozor.

Na chvíli zavřel oči, snažil se sebrat myšlenky i energii. Nebylo to obtížné, po všech těch letech odhodlaného soustředění a cviku, ale občas se mu to vymklo z rukou, když byl vyčerpaný a roztěkaný.

A to vůbec nebylo dobré.

„... lidé jako my...“

To opravdu nebylo dobré.

Tessa zavrtěla hlavou v odpovědi na Hollisinu teorii o tom, že fyzická rozkoš může být považována za spirituální vytržení. „No tak mi řekni, jak žena – dospělá, sexuálně aktivní žena – může nevědět, že má orgasmus. A jak to jakákoli žena může vydávat za náboženský prožitek.“

„Slyšela jsem, že některé to dělají.“

„Hollis.“

„No tak dobře. Vsaďím se, že je to jedna z dalších Samuelových schopností. Nedokáže *kontrolovat* jejich mysl psychicky, ale vsaďím se, že jim dokáže vnuknout jistotu – jako posthypnotickou sugesci – že to, co prožívají, je spíš duchovní než fyzická rozkoš. A dokonce bych se vsadila, že ty, které si zavolá do své svatyně, se příští ráno probudí a myslí si, že měly jen erotický sen.“

Tessa se zachvěla. „To je... zvrácené.“

„Přinejmenším.“

„Ale nemůže přece vysávat všechnu energii, kterou potřebuje, jen z žen.“

„Asi ne. Snad občas a v případech nouze, ale nemohou být primárním zdrojem. Ne v případě, že vydává neobvyklé množství energie.“

„Víme, že to dělá?“

„Ne. Víme, že to v minulosti dělal, ale nemáme tušení, kolik energie musí vydat na kontrolu svého stáda a na dosažení ostatních cílů. Ať už jsou jakékoli.“

„Moc toho tedy nevíme,“ poznamenala Tessa.

„To tedy ne. Vítež v našem světě. To je normální.“

Tessa zvedla šálek, napila se chladnoucí kávy a chvíli přemýšlela. „Takže když předpokládáme, že vydává víc energie, než má – z jakýchkoli důvodů – musíme také předpokládat, že tu energii musí nějak doplňovat.“

„Každé médium či senzibil, které znám, to musí dělat. A i když nejpřirozenější cestou je odpočinek, není to nejrychlejší. Někteří z nás také dokáží nasát energii z vnějších zdrojů. Například z elektrických bouří nebo silných magnetických polí. Tebe bouřky neobtěžují? Já se v nich cítím jako jeden obrovský, obnažený nerv.“

„Já se cítím podrážděná,“ uvedla Tessa. Pak se zamračila. „Počkej. Když jsem si četla o Grace a o celé té oblasti, dozvěděla jsem se, že počasí tam je od jara do podzimu neobvykle bouřlivé. Má to něco společného se žulou v horách, s tvarem údolí a s tím, jak se jím bouřkové fronty

pohybují. Je tu spousta bouřek, zvlášť elektrických. Proto tady Samuel udělal základnu své církve?“

„Myslíme si to. A proto má také zájem o tu floridskou nemovitost, kterou údajně vlastníš. Když jsem to naposledy zjišťovala, zjistila jsem, že Florida drží rekord Spojených států, pokud jde o množství blesků za určité časové období. Letní bouře mohou být divoké. Stejně jako tady.“

„Ale tady jen od jara do podzimu. Zimní bouře jsou vzácné.“

Hollis přikývla. „To znamená, že během zimních měsíců, jako například teď, je málokdy k dispozici silné elektrické nebo magnetické pole, z něhož by mohl doplňovat energii. Ale on energii vydává pravděpodobně ve značném množství. Ty negativní vibrace a možná i bolest, které jsi pociťovala, nejsou možná nic jiného než výboj. Nezaostřené zbytky energie, které zbyly potom, co použil svých schopností.“

„To znamená...“

„To znamená, že potřebuje něco mnohem silnějšího, aby se dobil, aby obnovil svou energetickou rovnováhu. Pokud je na něm něco v rovnováze, o čemž silně pochybuji.“

„Tak co dělá?“ zeptala se Tessa. „Říkala jsi, že ženy nejsou jeho primárním zdrojem. A v určitém ročním období to nemůže být ani počasí. Tak co tedy?“

Hollis zdráhavě řekla: „Tělo produkuje během orgasmu velké množství energie. Nesmírné množství energie vydává i při umírání – zvlášť při hrůzné nebo bolestné smrti. Věř mi. Já to vím.“

„Myslím, že je to možné. To by vysvětlovalo ta – nevysvětlitelná úmrtí. A právo tohle podezření nás sem přivedlo.“

„Nemusí FBI čekat, až je někdo pozve?“

„To platí při vyšetřování normální vraždy. Dáváme si pozor, abychom respektovali státní a místní jurisdikci. Ale u některých zločinů je účast FBI automatická – třeba u

masových vrahů, kteří při svých zločinech překračují hranice států.“

„Ale neskončilo oficiální vyšetřování ve Venture? Myslela jsem, že neexistuje žádný pevný důkaz, který by s těmi vraždami spojoval reverenda Samuela.“

„Důkazy byly... nejisté,“ připustila Hollis.

„To znamená, že jste je získali paranormálními prostředky?“

„Řekněme, že jsme měli víc než jeden důvod na sebe tady v Grace příliš neupozorňovat.“

„Chápu. A nemáme ani žádné pořádné důkazy, které by spojovaly reverenda Samuela s těmi mrtvolami, vytaženými z řeky.“

„Tesso...“

„Nebo máme?“

Hollis dlouho mlčela. Pak řekla: „Ne. Nemáme. Nemáme proti němu vůbec žádné důkazy.“

Kapitola osm

„Tak brzo vzhůru?“ zeptala se Bailey, když vešla do „místnosti. „Nebo ještě vzhůru?“

Bishop se na ni podíval, chvíli se mračil. „Později si trochu zdřímnu.“

„Takže jsi ještě nespal.“ Zavrtěla hlavou. „Nebudeš nám nic platný, jestli si neodpočineš. Tohle může trvat týdny, možná měsíce.“

„Ne. Nemůže. Nebude to tak dlouho trvat.“

Bailey si nesedla na židli, ale na okraj konferenčního stolku, zkřížila nohy a líně jimi pohupovala. Byla to od přírody velmi klidná žena, trpělivá, nenechala se snadno vyvést z míry. Jako nejsilnější ochránkyně Jednotky pro zvláštní zločiny hrála při právě probíhajícím vyšetřování méně aktivní úlohu než jiní agenti. Trávila většinu času u lůžek nebo v blízkosti těch, kteří byli ohroženi útokem. A nešlo o útok konvenčními zbraněmi.

Bishop se na ni podíval a pomyslel si, že nedává okázale najevo svou tvrdost, aby si jí každý všiml. Vypadala nečekaně křehce. Byla to vysoká štíhlá tmavovláska s velkýma tmavýma očima, tak klidnýma a hlubokýma, že působily téměř hypnoticky. Její klid možná pocházel z toho, že důkladně rozuměla lidské povaze. Jako většina strážců v Jednotce byla školenou poradkyní, měla doktorát z psychologie.

Nevypadala jako tvrdá žena.

Ale byla.

Zpočátku si nemyslel, že její talent je něco, co by mohl potřebovat. Ale brzy si uvědomil, jak cenný by mohl být člověk s parapsychologickým mentálním nadáním, schopný chránit ostatní. Netrvalo dlouho, než poznal, že ji potřebuje.

„Pěták,“ řekla Bailey.

„Za moje myšlenky?“ Bishop zavrtěl hlavou. „Nevyhadzuj peníze.“

„Pořád ještě se s tím pereš? Pořád ještě se snažíš přijít na to, jak to Samuel dělá?“

„To není to, co mi dělá starosti.“

„Jaké jsou hranice jeho možností.“

Bishop přikývl. „Víš, jaký bude dnešní ústřední článek v *Grace Gazette*? Už je na internetu. Městská rada se sešla a schválila malé zvýšení daně z nemovitostí.“ Pak se odmlčel a dodal. „O mrtvole nalezené včera v řece je jen malá zmínka na poslední stránce.“

„No, majitel i šéfredaktor jsou členy církve a k tomu přinejmenším jeden reportér...“

„Přál bych si, aby to bylo všechno,“ řekl Bishop. „Samuelův vliv se mimo Areál šíří jen prostřednictvím jeho následovníků. Ale je tu ještě něco víc. Celé město má špatný pocit, doslova každý z nás si to uvědomuje a mluví o tom. To místo je nějak vyšinuté. Poklidné. Netečné. Hollis se mě spíš žertem zeptala, jestli jsme analyzovali vodu.“

„Což jsme udělali. A nenašli jsme nic mimořádného.“ Ted' se zamračila Bailey. „Ať už je to cokoli, ať už to Samuel dělá, jak chce, zdá se, že tím nejsou zasaženi všichni. O náčelníkovi policie Cavanaughovi se sotva dá říct, že je netečný. A je tam ještě několik jiných, které jsem potkala při procházce městem. Ještě jsem se s Cavanaughem nesetkala, ale můžu ti říct, že ti ostatní, kteří se zdáli být víc... ostražití či naplnění úzkostí, měli společnou jednu věc.“

„Jakou?“

„Vlastní druh energie. Ne psychické, pokud nejsou latentními senzibily, ale na to bych nesázela. Ale docela jasně jsem cítila jakýsi ochranný štít.“

Bishop se zamyslel. „Ti, kdo nemají parapsychologické schopnosti, si stále vytvářejí ochranné štíty. Aby se chránili. Mentálně, citově i psychicky. Je to dost časté.“

Bailey přikývla. „Zvlášť v malých městech, kde si všichni vidí navzájem do talíře.“

„Byli ti s ochranným štítem členy církve?“

Bailey nakrčila nos. „To si nemyslím, ale neměla jsem žádný seznam, kterým bych se mohla řídit. Soudě podle vnějšího dojmu... tak ne. Nevypadali tak vymydlené a poklidně jako ti ostatní.“

„Takže ti s ochranným štítem většinou nejsou členy církve. A zřejmě na ně nepůsobí to, co má vliv na ostatní, nebo to na ně alespoň nepůsobí v takové míře.“

„Proto se jim Samuel nemůže dostat pod kůži,“ podotkla Bailey. „Nemůže je ovlivnit ani psychickými prostředky, ani obvyklejšími kultovními prostředky. Avšak pokud výsledky mé nahodilé procházky městem mohou sloužit jako ukazatel, jen malé procento obyvatel města je vůči Samuelovi imunní.“

„Což potvrzuje, že musí vydávat obrovské množství energie,“ doplnil Bishop. „A to si vybírá svou daň.“

„Asi mu to stojí za to. Umožňuje mu to bezstarostně pracovat. Žádné články v novinách ani pozornost ostatních sdělovacích prostředků. Nikdo se jeho lidí na nic nevyptává.“ Na chvíli se odmlčela, pak dodala: „Na druhé straně to nemusí být tak záměrné. Senzory, které jsme tam umístili, teď ukazují obrovské množství volné energie, kterou nedokážeme vysvětlit, a to nejen uvnitř Areálu. Jestliže jí využívá jen určité množství a ponechává ve vzduchu dost velký zbytek, může to působit jako tlumicí pole na celém území, a to i mimo Areál. Může to působit na každého, kdo je snadno ovlivnitelný elektrickou nebo magnetickou energií.“

„Může to na nás působit nepředvídatelným způsobem,“ upřesnil Bishop.

Trochu naklonila hlavu na stranu a prohlížela si ho. „Když přidáme zážitek Tessy k zážitku Sarah a k dalším zprávám, tak to vlastně není nic nového.“

„Vždycky jsem věřil, že se jednou narodí absolutní psychik, absolutní senzibil,“ řekl Bishop pomalu. „Až přijde čas. Psychik, který dokáže plně kontrolovat své schopnosti.“

„To by byla dobrá věc. Pokud by ovšem nebyl v týmu protivníka.“

„Ta možnost mě také napadla, když se časem začalo v týmu protivníka objevovat víc a víc lidí s nadpřirozenými schopnostmi,“ připustil.

„No dobře. Myslíš si, že Samuel je absolutní psychik?“

„Obávám se, že by mohl být.“

Bailey chvíli mlčela, pak se zeptala: „A co?“

„Všechno, co vím o profilování, veškerá moje zkušenost mi říká, že mohl být stvořen, že se tak nenarodil. Zformovaly ho události v jeho životě.“

„A co?“ opakovala Bailey.

„Narodili jsme se s určitými omezeními. My všichni. Naše schopnosti se vyvíjejí a mění, ale mají konečné meze, přestože nám trvá roky nebo i celý život, než je odhalíme. Na druhé straně něco stvořeného, něco... ukutého na kovárně zkušenosti nemusí mít taková omezení. A vývoj něčeho takového může být vědomě kontrolován, urychlován pouhou vůlí. Samuel může být den ze dne silnější.“

„Proto jsi řekl, že to nemůže pokračovat týdny nebo měsíce.“

Přikývl. „Ano. Musíme ho zastavit.“

„I bez důkazů?“

„Ano. Dokonce i bez důkazů. A bez důkazů ho nemůžeme zavřít do klece. Nemůžeme ho postavit před soud. Bez důkazů ho musíme zničit.“

* * *

Tessa se zamračila. „Sarah byla agentka organizace Haven, nebyla to federální agentka. A vyšetřování církve FBI nebylo schválené?“

„Neschválil je ředitel. On není... velký fanda Jednotky pro zvláštní zločiny. Ani Bishopa. Od jeho jmenování je situace poněkud napjatá.“

„Proč není její fanda? Podle toho, co vím, byla Jednotka pro zvláštní zločiny ve svém vyšetřování neuvěřitelně úspěšná, zvlášť ve srovnání s jinými případy FBI.“

„V tom to právě může být. Bishop se může přetrhnout, aby zabránil zveřejnění našich úspěchů. A pokud se o nich neví...“

„...nemůže si FBI připisovat žádné zásluhy. Ale přeje si ředitel opravdu vysvětlovat, že za ty úspěchy vděčí jednotce složené většinou z lidí s paranormálními schopnostmi?“

„O tom velmi pochybuji. Takže snad chápeš, že pokud jde o nás, má smíšené pocity. Nevím, jestli tam nejsou ještě nějaké jiné rozpory. Ale vím, že si na Jednotku i na Bishopa dává velký pozor.“

„Pochybuji, že za nasazování agentů do jakési církve získá Jednotka nějaké kladné body.“

„Nikdy jsem neřekla, že Jednotka má své agenty uvnitř církve,“ namítla rychle Hollis. „Podívej se, Tesso, každý podezřelý vůdce sekty je automaticky na seznamu FBI i Jednotky. Když se objeví jakýkoli podezřelý vůdce sekty jen s náznakem paranormálních schopností, museli bychom být šílenci, kdybychom se nesnažili dostat do jeho blízkosti naše oči a uši. Musíme co nejdříve posoudit jeho nebezpečnost. Vůdce sekty s paranormálními schopnostmi volá po kompletním vyšetřování.“

„Ale ne po *oficiálním* vyšetřování.“

„Pokud si děláš starosti s dodržováním zákonů, tak Haven oficiálně stále ještě pracuje pro senátora LeMotta.“

Tessa vrtěla hlavou. „To mi starosti nedělá. Víím, že John a Maggie nikdy neposlali žádného z nás do situace, kde bychom neměli zákonné krytí.“

„Tak čeho se bojíš?“

Tessa se krátce zasmála.

Hollis se ušklíbla. „No dobře, to je hloupá otázka. Tak co ti vadí na spojení Haven a Jednotky?“

„Prostě si nejsem jistá hranicí. Krajiní mezí. Omezeními.“

„Co tím myslíš?“

„Můžeme pozorovat. Můžeme sbírat informace. Ale nejsme – nikdo z nás není oprávněn někoho zatknout nebo zadržet.“

„No, to je diskutabilní. Ale není to k věci. Jsi ochotná důvěřovat šéfovi policie Cavanaughovi, že ano?“

„Proč ne? Má bez veškerých pochyb pravomoc veřejně vyšetřovat, zadržovat a zatýkat i při pouhém podezření. A je si jistý, že Samuel a církve v těch vraždách mají prsty.“

„Ale podle toho, co jsi mi vyprávěla, je při svém vyšetřování asi tak nenápadný jako neonová reklama.“

„Třeba to není tak špatné. Možná Samuel a jeho církve potřebují vědět, že na ně někdo dává pozor.“

Hollis chvíli pozorovala druhou ženu a pak pokračovala: „K té bolesti, kterou jsi cítila. Ty si myslíš, že musíme jednat rychle. Zarazit, co se tam děje, ať už je to cokoli.“

„Ty si to nemyslíš?“

„Zastavit ano. Co nejrychleji, ano. Ale Tesso, i když v tom náčelník policie stojí na naší straně, o zákonu se to říct nedá a Cavanaugh musí postupovat podle zákona. Nemáme žádné přesvědčivé důkazy. Žádný konkrétní doklad o tom, že Samuel nebo někdo jiný z církve má něco společného se smrtí Sarah nebo Ellen Hodgesové. Ani s těmi ostatními vraždami.“

„To já víím. Ale šéf policie alespoň může klást své otázky přímo. My se jen usmíváme a něco předstíráme.“

„To je přece jen jiný způsob vyšetřování a ty to víš. A jistě také víš, že ti nikdo nebude mít za zlé, když se rozhodneš, že tohle není záležitost, do které by ses chtěla zaplést.“

Tessa si rozpačitě poposedla pod upřeným pohledem druhé ženy. „Já nemám v úmyslu utéct z boje. Já jen... ten sen mě vyvedl z míry víc, než jsem myslela.“

„To mě nepřekvapuje. Pokud máme pravdu, tak všechno, co Samuel dělá, je nepřirozené. Víme, že je nebezpečný. A čím dál víc. Šest z osmi známých obětí v této oblasti zemřelo během posledních dvou let – a to nepočítáme ženy zavražděné minulého léta v Bostonu a minulý rok v říjnu ve Venture. Byly to odporné vraždy a my jsme přesvědčeni, že je za ně odpovědný Samuel.“

„A všechno, co máme, jsou jen otázky.“

„To není všechno. Měli jsme je podezření, že je vrah. Že zabíjí myslí, schopnostmi, pokud ne vlastníma rukama. Důvodem, proč zabíjí, může být jeho zřejmá potřeba energie. Ten hlad, který jsi cítila a viděla ve snu. To může být jedna z odpovědí nebo její část. Ale my musíme najít všechny odpovědi a hlavně ho zastavit. Pokud možno ještě dřív, než zemře někdo další.“

Ta poslední věta pomohla Tesse, aby se soustředila a posílila své rozhodnutí. Připomněla jí její účast v té záležitosti. Její práci.

„Takže část toho, co potřebuje, dostává od nich, od svých následovníků. Od žen. Využívá svých schopností, aby je přivedl k orgasmu, a pak z nich čerpá energii. Tomu se dá jen těžko věřit.“

„Byl to tvůj sen,“ podotkla Hollis.

„Nemívám vize,“ odmítla okamžitě Tessa.

„Nemyslím, že to, co jsi měla, byla vize.“

„Snad si nemyslíš, že jsem viděla skutečnost?“

„Ale ano, myslím, že to byla skutečnost. Věřím, že se to stalo přesně tak, jak jsi to viděla, a pravděpodobně v té době, kdy jsi to viděla.“

„Jak je to možné? Byla jsem tady. Nikdy nesbírám dojmy na dálku, natož pak tak podrobné.“

„Vzpomínáš si, co jsem ti řekla o tom, že se schopnosti mění?“

Tessa přikývla.

„Já věřím, že se ty tvoje změnily. Nebo se mění. Alespoň v tomto určitém případě. Napojila ses na cosi, když jsi byla v Areálu. Možná na nějakou osobu nebo na nějaký zdroj energie – já nevím. Ale navázala jsi velmi skutečné, konkrétní spojení.“

„Co tě vede k té domněnce?“

Hollis si prohlížela Tessinu mnohobarevnou auru. Byla teď slabší, než když se Tessa probudila, ale pořád ještě zářila, téměř jiskřila, jak kdyby v ní byla elektřina. Pro médium to nebyla neobvyklá aura, aspoň podle Hollisiných omezených a poměrně nedávných zkušeností. Ale jedna věc na ní byla neobvyklá.

Úponěk energie, který se otáčel, skoro svíjel, vycházel z aury jako had, plazil se ven kuchyňskými dveřmi směrem ke vchodu do domu. A pak dál.

„Je to jen takový pocit,“ odbyla to Hollis.

„Problém je v tom,“ řekl zvláštní agent Quentin Hayes, „že to trvá tak zatraceně dlouho, než někoho dostaneme dovnitř. A když už tam jsou, tak jsou šťastní, když jsou o samotě pět minut na záchodě. To nestačí na pořádný průzkum.“

„Řekni mi něco, co nevím,“ namítl Bishop.

Quentin zvedl oči od mapy rozložené na konferenčním stole a nakrčil obočí. „To asi nedokážu. Ale můžu ti říct jednu věc, kterou vím docela určitě. Neměl bys tu být.“

„Jsem krytý. Ředitel je na semináři o bezpečnostních silách v Paříži.“

„Nemluvil jsem o řediteli.“ Quentin se narovnal a zamračil se. „Dělá mi starost senátor LeMott.“

Bishop se opřel v židli na druhé straně místnosti a upřeně se zadíval na jednoho ze svých nejdůvěryhodnějších agentů. „Cokoli LeMott dělá, dělá to prostřednictvím dálkové kontroly, prostřednictvím svých vlastních agentů. Když na něho budu dávat pozor ve Washingtonu, nebude to k ničemu.“

„Ale mohlo by nám to dát možnost identifikovat jeho agenty dřív, než provedou něco nezodpovědného a všechno to půjde do háje.“

„Máme daleko větší možnost identifikovat je tady, s lidmi, které tu máme. Už celé týdny nejsem schopen z něj dostat něco kloudného.“

Quentin se zamračil ještě víc. „Už se ti to někdy stalo? Že jsi náhle nebyl schopen se v někom vyznat, když jsi to zpočátku dokázal?“

„Ne.“

„A to tě neznepokojuje?“

Bishop si povzdechl. „Samozřejmě mi to dělá starosti. Ale LeMott by nebyl první normální člověk, který se naučil chránit své myšlenky před telepatem.“

„Jestli se naučil chránit před tebou své myšlenky během pár týdnů, není to jen neobvyklé, ale i nepřirozeně rychlé.“

„Myslíš, že mu někdo pomáhal?“

„Nezdá se ti to víc než pravděpodobné?“

Bishop chvíli přemýšlel, pak zavrtěl hlavou. „Jestli mu někdo pomáhal mě odblokovat, nemůžu s tím momentálně nic dělat. V Grace jdou věci příliš rychle kupředu, nikdo z nás se teď nemůže zaměřit na něco jiného. Za poslední dva týdny byli zavražděni přinejmenším dva členové církve. To je buď úmyslná eskalace, nárůst energie nebo ztráta kontroly, která signalizuje, že se cosi velmi zhoršilo.“

„Já opravdu nechci, aby se ten chlápek zhoršil,“ utrousil Quentin suše.

„Ne. Ale pokud ho brzy nezastavíme, tak se určitě zhorší. A ty nové údaje o růstu energie potvrzují, co někteří z nás cítili už celé měsíce. Teď, když můžeme měřit, co se děje, je nám jasná aspoň část toho rostoucího nebezpečí.“

„To je zřejmé. Ale nevím, jak dalece je to jasné. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl.“

„Já také ne. Ale nemusím to znát, abych věděl, že elektromagnetické pole, které takhle fluktuuje, je právě tak nepřirozené jako potenciálně smrtelné.“

„Jo, to chápu. To je jeden z důvodů, proč jsem nic nenamítal, když jsi požádal Dianu, aby zůstala v Quantiku.“

„Taky jsem to pochopil,“ zamumlal Bishop.

Quentin si odkašlal, znovu se sklonil nad mapou Areálu a pečlivě ji studoval. Byla to poněkud neobvyklá mapa, nesmírně podrobná, pokrytá průsvitnou vrstvou, na níž byly četné záhadné symboly a matematické vzorce. „No dobře, tak jsem ji chtěl chránit.“

„Bude v pořádku, Quentine. Každým dnem se zotavuje, lépe ovládá své schopnosti, uzdravuje se. Měl jsi pravdu, že má spoustu sil.“

„Ještě má před sebou dlouhou cestu.“

„Už skoro dokončila povinný výcvik.“

„To není to, co jsem měl na mysli, a ty to víš.“

„Vyzvídáš?“

„No, o nás jsem se nic nedozvěděl. Doufal jsem, že ty a Miranda možná ano.“

„Lituju.“

„Lituješ, že ses nic nedozvěděl? Nebo že mi nemůžeš říct, co ses dozvěděl?“

„To první. Tohle vyšetřování nám dělalo trochu starosti. A... vize byly krátké a byly mezi nimi dlouhé přestávky.“

„A já jsem se divil, proč mě u toho chceš. Zpravidla nechceš víc než jednoho kmenového agenta. Alespoň ne na počátku vyšetřování.“

„Jasnovidců je nedostatek, a pokud je tu něco, co je možné vidět dopředu, chci o tom vědět.“

„Když jste ty a Miranda nic neviděli, neuvidím to ani já.“

„Možná ano.“

„Jsem ještě silnější, když je u toho Diana,“ poznamenal Quentin.

„Ano, ale ona tu nemůže být. Je médium. Velmi silné médium. Hollis by tu nebyla, kdyby nebylo naprosto jasné, že tu má být. Ať už z jakéhokoli důvodu.“

„Já se nehádám, pokud jde o Dianu. Ale... žádné vize? Vůbec žádné?“

„V poslední době ne.“

„To se mi opravdu nelíbí,“ zachmuřil se Quentin. „Jedna věc je, že někteří z nás jsou ovlivněni Samuelem nebo jeho lidmi – nebo kýmkoli, kdo sakra vyzařuje ta podivná energetická pole, dost silná na to, aby zahнала zvěř – ale ty a Miranda jste byli vždycky pevní a ustálení, ať jsme vyšetřovali cokoli. Jestliže to ovlivňuje i vás...“

„Nevíme, jestli nás to ovlivňuje,“ zaváhal Bishop a dodal: „Nevíme ani, že nás to neovlivňuje. To je jeden důvod, proč tu musím být – a proč tu Miranda být nemůže.“

„A pokud se ukáže, že je to součást Samuelova plánu na tvou likvidaci? Že zkouší taktiku rozděl a opanuj, pokud jde o tebe a Mirandu? Příliš mu to neztěžuješ.“

„Mirandin ochranný štít je pevný, v poslední době se nám jej podařilo ještě rozšířit. Já sám bych neměl být rozpoznán jako osoba s nadpřirozenými schopnostmi, v laboratoři nejsilnější členové našeho týmu nedokázali zaznamenat ani moji přítomnost.“

„V laboratoři.“

„Ano.“

„Myslím, že ti nemusím připomínat, že při práci v terénu často doslova vybuchne spousta teorií, které jsme ověřovali v laboratoři.“

„To je všechno, co máme, Quentine. Máme logiku a máme své teorie, dokud nás skutečnost nepřesvědčí o opaku.“

„Jo, a to je právě to, čeho se obávám. Že skutečnost ukáže, že jsme se mýlili. Protože se to často stává. A jestliže se to stane, bude trochu pozdě naše teorie opravovat.“

„Nemáme na výběr. Máme v sázce příliš mnoho lidí. Kromě toho, pokud Samuel ví, že jsem někde poblíž... No, řekněme, jestli je tak mocný, nezáleží vlastně na tom, kde jsem.“

Quentin polohlasně zaúpěl: „Čím dál lepší.“

„Máme na naší straně dobré lidi, Quentine.“

„Příliš mnoho nováčků. Přinejlepším mohou být nepozorní jako Sarah. A přinejhorším mohou být přítěží.“

„Sarah udělala to, co pokládala za správné.“

„Já vím. A nedávám jí to za vinu. Sakra, byl bych možná udělal totéž. Ale stálo ji to život. A nás to stálo cenného informátora uvnitř.“

„Já vím.“

Quentin se na svého šéfa ostře podíval. Pak si povzdechl. „Jasně že to víš. Podívej se, Tessa se mi líbí, opravdu, ale je pod hrozným tlakem a já si zatím vůbec nejsem jistý, že nepodlehne.“

„Udělá, co bude moct. Nikdo z nás nemůže udělat víc. A Hollis je s ní.“

Quentin konečně přestal předstírat, že si prohlíží mapu. Narovnal se a pozvedl obočí. „Musel jsi poněkud předělat plány, když se objevila, že?“

„Bylo to... nečekané,“ připustil Bishop.

„Znamení z vesmíru? Nepříliš jemná připomínka, že ať víš cokoli, nebo si myslíš, že to víš, nikdo z nás doopravdy nemá v rukou svůj osud?“

„Možná. Ale po Venture jsem žádnou takovou připomínku nepotřeboval. Nic nepovažuju za samozřejmé, tentokrát ne. Už jsme zaplatili příliš velkou cenu.“

Quentin se po chvíli znovu podíval na mapu a pomalu řekl: „Soudě podle všeho... může se ukázat, že cena, kterou jsme zaplatili, byla jenom záloha.“

Kapitola devět

Tessa neměla v plánu vrátit se do Areálu tak brzy, ale když Ruth ve čtvrtek ráno „zničehonic napadlo, že se zastaví“, nechala se přesvědčit, aby později toho dne podruhé navštívila kostel.

Hollis se vynořila, jakmile návštěvnice odešla. „Tesso, nejsem si jistá, že jít tam znovu tak brzy je dobrý nápad,“ upozornila ji.

„Proč ne?“

„Protože včera tě to vyčerpalo, v noci sis sotva odpočinula, a protože jsi vzhůru od svítání,“ odpověděla Hollis upřímně.

„Vypadám hrozně?“

„Vypadáš... unaveně.“

„Dobře. Právě tak by mě měli vidět, vzpomínáš si? Unavenou. Nejistou. Zranitelnou.“

„Jo, ale to má být přetvářka. Když jsi unavená, existuje nebezpečí, že tvůj ochranný štít je oslabený a ty můžeš být vydaná na pospas jinému senzibilovi. V tomto případě senzibilovi, který přinejmenším dokáže ukrást či vysát schopnosti někoho jiného a těmi svými umí zabíjet.“

„To je pravděpodobné. Ale nemáme žádný důkaz, že je to pravda.“

„Nesázela bych svůj život na nedostatek důkazů, Tesso.“

„Ne.“ Tessa se zhluboka nadechla, pokoušela se zakrýt netrpělivost, kterou pociťovala. „Ne. Samozřejmě, že ne.“

„Říkám jen, že bys měla být opatrná. Samuel má velký zájem získat pro svou církev latentní senzibily, možná proto, že zjistil, že jejich mozky produkují víc elektromagnetické energie než mozky obyčejných lidí. Vidí v nich další mohutný zdroj energie. Ale nevíme, jak zachází s aktivními senzibily uvnitř – pokud na to neusuzujeme z toho, co se stalo Sarah.“

„Můžeme na to usuzovat právě z toho? Hlásila, že přinejmenším jeden ze Samuelových lidí je velice výkonný senzibil. Je to tak?“

„Ano. Ale se silným ochranným štítem.“

„Ale když to zjistila Sarah, musel na to Samuel přijít taky.“

„Podle mého názoru je ta osoba senzibil, kterého Samuel kontroluje. Někdo, koho dokáže ovládat. Sarah ovládnout nedokázal. Byla uvnitř, hledala informace a dostala ven některé z dětí. A teď je mrtvá. Nejspíš správně předpokládáme, že představovala pro Samuela hrozbu. Buď proto, že byla senzibil, kterého nedokázal kontrolovat, nebo si myslel, že pracuje proti němu.“

„Hollis...“

„Ať je to tak nebo tak, jsi v nebezpečí. Zvláště když jsi unavená.“

Tessa zaslechla v hlase druhé ženy starostlivý tón a ocenila to. Nicméně to ignorovala. Také zahnila výčitky svědomí, že neřekla Hollis o včerejším krvácení z nosu. Možná by jí to měla říct teď.

Ale neudělala to.

„Ta energie, kterou jsi viděla před několika hodinami, mou auru ve spojení s... něčím nebo s někým. Pořád to ještě vidíš?“

„Jen trochu. Teď je to jako nitka. Proč?“

„Nech mě hádat. Je napnutá, ne volná jako předtím. Jako kdyby za ni něco tahalo.“

Hollis se zamračila. „Tak to cítíš?“

„Tak silně, že čekám, kdy uvidím provaz.“

„Tesso, tohle možná není dobře. Může to být Samuel, který tě tam tahá zpátky. Nebo se o to velice snaží.“

„Včera jsem ho ani nezahlédla.“

„Ale minulou noc se ti o něm zdálo se všemi podrobnostmi skutečné vize. A kromě toho mi věř, že ho nemusíš vidět, aby tě zasáhl.“

Tessa zaváhala, ale po chvíli zavrtěla hlavou. „Sama jsi to řekla. Ať už se tam děje cokoli, zhoršuje se to. Lidé umírají, Hollis. A všechny moje smysly mi říkají, abych tam šla. Dnes. Co nejdřív.“

Hollis se na ni zamyšleně podívala. „Jsi mnohem sebevědomější a jistější, než jsi byla ráno.“

To byla pravda a Tessa to věděla. Avšak... „Nedovedu to vysvětlit.“

„Moc si přeju, abys to mohla vysvětlit.“

„Podívej, naučila jsem se jednu věc: důvěřovat svým instinktům. Nebo intuici, jasnozřivosti či čemukoli, co mě ponouká, abych něco udělala, když mi můj rozum říká, že je to špatný nápad. Proto jsem přece tady. Protože John a Bishop věří, že moje schopnosti můžou pomoci vyřešit tenhle případ.“

„Jo. Proto jsi tady.“

„Tak dobře. Musím jít do Areálu. Hned teď.“

„Řekla jsi Ruth, že to bude později.“

„Dám jí náskok deset minut a pak půjdu.“

Hollis poznala, že je to naléhavé, a přestala s námitkami. Ale přidala další varování:

„Víme, že většinu doby budeš pod dohledem. Jestli se ti naskytne možnost něco vypátrat, nezapomeň na to. Někdo tě bude pozorovat. Počítej s tím.“

Ruby –

Bylo časně čtvrté ráno a Ruby zjistila, že se její pozornost vzdaluje od učení. Jasný hlas v hlavě způsobil, že prudce zvedla hlavu. Náhle jí byla zima.

Neodvážila se odpovědět. Čtyři přátelé se už před týdnem rozhodli, že je to nebezpečné, že by je Otec pravděpodobně mohl slyšet, kdyby se cvičili ve schopnostech, které se v nich od října rozvinuly.

Ruby v tom trochu švindlovala, ne však, pokud šlo o její přátele. Švindlovala, protože musela chránit Lexii – ale to bylo její vlastní riziko. Kdyby Otec zjistil, co udělala, měla by průšvih jen ona.

Průšvih. Bylo to skoro směšné. Kdyby Otec zjistil, co udělala, co pořád ještě dělá, byl by ten „průšvih“ opravdu velmi, velmi zlý.

A je velká pravděpodobnost, že to zjistí. Může to dokázat, pomyslela si Ruby. A kdyby se dozvěděl, co dokáže ona a její přátele...

Lidé schopní dělat věci svou myslí mají ve zvyku mizet z Areálu. Nebo se náhle... změnit.

Ruby nechtěla, aby se jí a jejím přátelům něco podobného stalo. A věděla, že ostatní to také nechtějí, že by se nepokusili s ní spojit, pokud by se nedělo něco zlého. Velmi zlého.

Pokoušela se být trpělivá. Jakmile se matka zabrala do vyšívání, vyklouzla Ruby z domu, hnána nepřekonatelným nutkáním jít za kterýmkoli ze svých přátel, který měl potíže.

Ale kdo to je? Neměla tušení o jeho identitě, spojení skončilo tak náhle, že cítila jen nepatrný náznak směru, kterým by se měla dát.

Věděla, že její přátelé by měli být doma a učit se, bylo nepravděpodobné, že by se teď ráno otevřeně toulali po Areálu. Kdyby ji nebo její přátele zpozoroval někdo z dospělých, dovedl by je zpátky domů – proto se neodvážila přiblížit za denního světla k žádnému domu.

Věděla také, že by se neměla přibližovat ke kostelu. Měla oči a uši a nikdo jí nemusel vysvětlovat, že všude jsou kamery, které zajišťují, aby se pan DeMarco či některý z ostatních mužů okamžitě dozvěděli, když se někdo přiblíží ke kostelu.

Kromě toho tam ani nechtěla jít.

Následovala vnitřní hlas. Když zjistila, že se blíží ke stodole na západní pastvině, zarazila se. Tohle byla část Areálu nejbližší k cestě do města. Nejkratší cesta ven.

Únik.

„Brooke, ne,“ zašeptala a zrychlila krok. Pomyslela si, že se její přítelkyně dostala až sem při svém pokusu o útěk a pak zpanikařila, možná si vzpomněla, že mezi tímto místem a svobodou je plot a další kamery.

Avšak něco – instinkt nebo jejích pět smyslů či ten další – varovalo Ruby, aby nevešla do stodoly jako obvykle. Místo toho ji obešla zadem, kde naštipnuté prkno umožňovalo tajně nahlédnout dovnitř.

Zprvu si Ruby nebyla jistá, co se uvnitř děje. Brooke tam jen stála, kousek od Ruby, v široké hale, mezi řadami teď prázdných stání.

Chvilí trvalo, než Ruby zjistila, že se Brooke viditelně chvěje.

Za další okamžik zjistila proč.

Otec.

Ruby zalapala po dechu, instinktivně se snažila posílit svou ochrannou vrstvu, aby byla tvrdá a silná. Měla pocit, že je uzavřena v něčem nerozbitném. Tak se Otec nedozví, že tam je –

Pak si uvědomila, že ve stodole je něco hrozně *divného*. Za prvé si nemohla vzpomenout, že by někdy viděla Otce o samotě, alespoň ne mimo kostel. A za druhé...

Nějak podivně se leskl.

A jeho nohy se nedotýkaly země.

„Odpověz mi, Brooke.“ Hlas měl tichý, skoro něžný, ale něco v něm působilo, že se Ruby ježily vlasy na krku.

„Proč bys nás chtěla opustit? Proč bys chtěla opustit mě?“

„Já... já jsem nechtěla.“ Hlas měla tichý a zlomený.

Mlčky ukázal na zem, kde ležel její napěchovaný ruksak.

„Já... já... Moje teta. Jen jsem chtěla jít navštívit tetu. To je všechno. To je všechno, Otče.“

„Já ti nevěřím, dítě.“

„Já... přísahám, Otče. Přísahám, že jsem chtěla jen navštívit tetu.“

„Přál bych si, abych ti mohl věřit.“

Jeho hlas byl teď smutný, ale s jeho obličejem se dělo něco podivného. Ruby si musela přitisknout ruce k ústům, aby nevykřikla.

Poprvé viděla jeho pravý obličej.

Obličej jeho duše.

A bylo to něco tak černého a hladového, že Ruby měla strašný pocit, že by to mohlo spolknout celý svět a ještě by zbylo místo pro další.

„Byl bych raději počkal, až Bůh dovolí, aby tvůj talent plně rozkvetl,“ řekl Otec smutně. „Až dozraješ a budeš připravená pro jeho svaté dílo. A tys to teď znemožnila.“

„Otče, prosím – už budu hodná. Slibuju, že budu hodná. Nepokusím se utéct, čestné slovo, a nikomu to neřeknu. Neřeknu to rodičům, přátelům, nikomu.“

Slova se jí pletla jedno přes druhé, jak se je ve strachu snažila rychle dostat ven, nohy měla tak roztřesené, že byl div, že se na nich ještě udržela. V tom okamžiku by slíbila cokoli.

Avšak bylo to zbytečné. „Je mi to moc líto,“ řekl Otec.

Brooke musela vědět, co se jí stane, nebo možná už cítila první záchvěvy bolesti, protože otevřela ústa a chtěla vykřiknout.

Ale zvuk, který jí vyšel z úst, byl jen zavržením, přidušeným výkřikem hrůzy a agónie. Když Otec zvedl ruce,

vznesla se Brooke téměř půl metru od podlahy a zůstala tam viset, její tělo sebou trhalo, jako kdyby jím zlostně otrásal nějaký neviditelný obr.

Otcova hlava se potom naklonila vzad, ústa se trochu pootevřela –

A Ruby viděla, jak Brooke opouští síla, jak ji z ní vysává, vycházela z ní očima a vstupovala do něho v podobě praskajících, doběla rozpálených vláken, jako blesk, jiskřící a syčící.

Ale jeho to nespálilo.

Jeho to nespálilo.

Když Ruby viděla, jak Brooke začíná doutnat, odvrátila se od našťipnutého prkna a opřela se zády o hrubá prkna stodoly. Byla tak vyděšená, že se ani nepokusila utéct. Ruce měla pořád ještě přitisknuté k ústům, cítila krev, ale necítila bolest.

Cítila jen nesmírnou hrůzu.

Naslouchala těm příšerným praskavým zvukům, zdálo se jí, že to trvá celé hodiny, ale zřejmě to byla jen minuta nebo dvě. Pak náhle bylo ticho.

Ruby počítala do třiceti a pak se přinutila znovu se podívat do stodoly.

Otec byl pryč.

Brooke byla pryč.

Uvnitř nebylo nic, co by naznačovalo, že někdo byl uvnitř, kromě sežehnutého místa tam, kde stála Brooke.

Sawyer neměl kromě své zarputilosti žádný důvod, aby se ve čtvrtek pozdě dopoledne vrátil do Areálu. A tak když předem zavolal, aby ohlásil svou návštěvu, byl víc než docela překvapen, když DeMarco nic nenamítal.

Možná ho baví dívat se, jak bezvýsledně tápeš kolem dokola.

Ale když se s DeMarcem setkal jako vždycky na náměstí, měl DeMarco kamennější tvář než obvykle a zdál se být trochu nervózní.

„Co pro vás dnes můžu udělat, náčelníku?“

„Můžete mi dovolit, abych se tu porozhlédl. Sám.“
Sawyer žádal prakticky pokaždé totéž a čekal tedy stejné zdvořilé odmítnutí.

DeMarco se na něho chvíli upřeně díval. Pak suše oznámil: „Zdá se, že dnes je na to ten správný den. Reverend Samuel medituje, většina dětí se učí. Rezidenční patra kostela jsou samozřejmě soukromá, stejně jako domky. Prosím vás, abyste tato omezení respektoval.“

Sawyer nedokázal zakrýt své překvapení. „Žádný problém,“ přikývl.

„Výborně. Tak se rozhlížejte podle své libosti, náčelníku.“ DeMarco se otočil k odchodu, pak se zastavil a dodal ještě sušeji: „A pozdravujte ode mne paní Grayovou.“

„Ona je tady?“ Na náměstí parkovalo několik aut, ale toho jejího si nevšiml.

„Chtěla se tu tak jako vy trochu porozhlédnout. Aby to tady lépe poznala. Ruth si myslela, že to nemůže uškodit.“

„Předpokládám, že nevíte, kde je paní Grayová teď?“
Sawyer byl přesvědčený, že to DeMarco určitě ví.

DeMarco naznačil úsměv. „To opravdu nevím, náčelníku. Ale Ruth mi řekla, že si paní Grayová přála vidět to, čemu říkáme přírodní kostel. Místo, kde reverend Samuel káže, když je správné počasí. Je to nahoře na kopci za Areálem. Jděte po pěšince přes starou pastvinu. Snadno to poznáte.“

„Děkuju vám.“

„Vy asi nehrajete poker, vidíte, náčelníku.“ Nebyla to otázka.

Sawyer rozvážně odpověděl: „Ne. Já mám radši šachy.“

„To si někdy musíme zahrát. Pěknou procházku. Budu ve své kanceláři.“

Sawyer se za ním díval, dokud DeMarco nezmizel v kostele, a pak se vydal cestou kolem kostela směrem k pastvině, která ležela za domky na severní straně Areálu.

Nedělal si žádné iluze. I když je nikdo nedoprovází, budou on i Tessa Grayová pod stálým dohledem kdekoli v Areálu.

Přemýšlel, jestli to Tessa ví.

Trvalo mu pět minut, než došel k vratům pastviny. Byla zavřená, přestože v ní nebyl dobytek. Sawyer vyrostl ve venkovské oblasti, kde byla spousta dobytka, a tak za sebou vrata pořádně zavřel.

Stezka do vrchu byla sotva patrná, ale viditelná. Vydal se po ní, nutil se jít pomalu, zastavoval se a rozhlížel se. Nejméně dvakrát se otočil a podíval se dolů z kopce, studoval rozvržení Areálu.

Dalo se to očekávat.

Ne že by bylo vidět něco nezvyklého, alespoň ne na první pohled. Areál byl klidný, mírumilovný. Na hřišti si nehrály děti, ale ještě nebylo poledne a podle DeMarcových informací jsou děti doma a učí se.

Přemýšlel, proč si církev nepostavila svou vlastní školu jako součást Areálu, ale pak si řekl, že se asi chtěli vyhnout byrokratickým předpisům, které musí splňovat i soukromá škola. Je lepší, když se děti církve učí doma s rodiči, pokud složí státem předepsané zkoušky, a nikdo nebude do věcí církve zasahovat.

„Špatný den?“

Neuvědomil si, že se mračí. Dokonce si ani neuvědomil, že promluvila, dokud nedošel do „přírodního kostela“ těsně za vrcholem kopce.

Podobal se přírodnímu amfiteátru se širokou žulovou římsou na pravé straně, která bezesporu tvořila vynikající jeviště – nebo kazatelnu. Na mírném svahu pod ní vypadaly do oblouku zahnuté terasy jako vytesané do kopce. Byly poseté roztroušenými balvany velikostí židlí a doplněné prostými dřevěnými lavicemi.

Přírodní kostel. To tedy určitě.

Na rozdíl od skutečného amfiteátru měl tento obrácený tvar, takže všichni Samuelovi následovníci se na něho museli dívat nahoru, když kázal.

To bych rád věděl, jestli provádí ten kousek s bochníky chleba a rybami. A kde je sakra mikrofon?

„Náčelníku?“

Seděla na velkém balvanu ve třetí řadě dole. Byla neformálně oblečená v džínách a svetru, tváře měla zardělé od ranního chladu, velké šedé oči vážné. Vypadala ještě křehčeji, než si vzpomínal. Při pohledu na ni se mu zatajil dech.

Nebud' idiot. Je to vdova po tvém příteli z dětství – a to čerstvá vdova.

„Špatný týden,“ odpověděl Sawyer nakonec. Sešel dolů k ní, ale zaváhal, jestli se má posadit vedle ní na široký kámen. „Myslím, že bohoslužba na tomto místě musí být impozantní,“ řekl.

„To asi ano. Myslím, že je to muselo stát spoustu peněz, aby to vypadalo tak... přírodní, a ne vytvořené lidskou rukou.“ Hlas měla tichý, zamyšlený.

Byl trochu překvapený, ale příjemně.

Tak ještě do ní nezasekli své drápky. Alespoň ne úplně.

Snažil se, aby tón jeho slov byl neutrální. „Když se obecenstvo bude bavit, vrátí se.“

Tessa se trochu usmála. „Právě jsem si myslela něco podobného. Posad'te se, náčelníku.“

„Jmenuju se Sawyer.“

„Tak se posad'te, Sawyere. Prosím.“

Připojil se k ní na studeném a ne příliš pohodlném balvanu, trochu se natočil, aby na ni viděl, když mluvili. Lehký větřík k němu zanesl velmi příjemnou bylinnou vůni, musela být její. Asi její vlasy, pomyslel si. Chtěl se k ní naklonit, ale včas se zarazil. „Překvapilo mě, když mi DeMarco řekl, že jste tady.“

„On vám to řekl?“ Na chvíli se zamračila. „Ruth mu to asi musela hlásit. Zdá se, že všichni mu musí všechno hlásit.“

„On to tady přece pro reverenda Samuela řídí,“ informoval Sawyer pořád ještě obezřetně. „Přinejmenším pokud jde o bezpečnost.“

Tessa přikývla. „Ruth to sice doslova tak neřekla, ale myslím, že mě nechtěla nechat jít samotnou. Tedy bez jeho svolení.“

„Hm, ano. Mně to dovolil. Což je neobvyklé.“

Otočila hlavu a dívala se na něho, velké oči stále vážné. „Možná chce, abyste ho přestal podezřívát. Nechá vás tu potulovat samotného a doufá, že jestli – když – nic nenajdete, nebudete mít důvod se sem vrátit.“

„Vy si myslíte, že by mě to odradilo?“ zeptal se zvědavě.

„Ne. Myslím si, že jste přesvědčený, že církve má něco společného se smrtí těch dvou ubohých žen nalezených v řece.“

Sawyera nepřekvapilo, že si jeho podezření všimla. Nepokoušel se je skrývat. V jeho hlase však zazněl obranný tón: „Myslíte, že dělám špatně, když na to tak tlačím?“

„Myslím,“ pronesla tiše, „že byste měl tlačit ještě víc.“

„Jen tam seděli a mluvili.“ Brian Seymour ukázal na velký monitor v bezpečnostní místnosti. „Ona něco řekla, on řekl, že měl špatný týden – a pak se vzdálil od mikrofonu, takže to je všechno, co máme. Jsou příliš daleko na to, abychom zachytili jejich hlasy.“

„Příhodné,“ řekl DeMarco.

„No, mikrofon byl umístěný tak, abychom mohli nahrávat Otcova kázání,“ připomněl Brian. „Neměl být součástí bezpečnostního systému.“

„Ano. To vím.“

Byli v bezpečnostní místnosti sami, takže Brian neváhal a otevřeně se zeptal. „Vím, že chceš bedlivě sledovat náčelníka policie, ale paní Grayovou taky? Prošla skenerem, když vešla

s Ruth do kostela, a nic se neukázalo. Žádné zbraně, žádná elektronika. Stejně bych u ní nic podobného nečekal.“

„Ne,“ přikývl DeMarco. „Já taky ne. Ale pokud je s náčelníkem a v dosahu některé kamery, dávejte pozor i na ni.“

„Rozumím. Řeknu to chlapcům, jakmile se vrátí z přestávky. Máme nahrávat, jestliže je některý mikrofon zachytí?“

DeMarco chvíli uvažoval, pak zavrtěl hlavou. „Mohlo by být zábavné poslouchat, jak se jí náčelník snaží dvořit, ale ponecháme jim trochu soukromí. Jak říkáš, odposlech není součástí našeho bezpečnostního systému tam venku, takže radši budeme šetřit pásku. Prozatím vypni mikrofony, Briane.“

Brian poslechl a zasmál se. „Dvořit? Jak jsem slyšel, náčelník Cavanaugh je kluzký jako úhoř. Městské dohazovačky se ho snaží dostat už několik let, ale zatím neměly štěstí.“

„No tak uvidíme, jestli potřebuje jejich pomoc,“ zavtipkoval DeMarco suše.

„Možná má záľusk na bohaté vdovy a tohle je první šance, která se mu naskytla. V Grace jich zas tolik není. Zvlášť ne mladých a velmi hezkých.“

„To je pravda.“

„To by nám mohlo způsobit problémy, nemyslíš?“ pronesl Brian věčně. „Tedy kdyby se paní Grayová rozhodla vdát – a ještě k tomu za náčelníka.“

„Trochu předbíháš, Briane, nemyslíš?“

„No jistě. Ale...“

„Pochybuju, že by se jí náčelník odvážil požádat o rande, tím méně o ruku.“ DeMarco nečekal na odpověď a dodal: „Budu v kanceláři. Zavolej mě, kdyby bylo třeba, ale jinak ať mě nikdo nevyrušuje.“

„Ano, pane.“ Brian se otočil zpátky k monitorům, ale uvolnil se teprve, když slyšel jak se za DeMarcem zavřely

dveře. Pak se pohodlně opřel v židli, zkontroloval ostatní monitory a pak zaměřil své lenivé oči na tichý rozhovor, který se odehrával za kopcem, zdánlivě mimo dohled kohokoli z Areálu.

„Tlačit ještě víc?“ Překvapený Sawyer se na Tessu zamračil. „Proč? Viděla jste něco?“

„Viděla jsem to, co jste viděl vy. Možná míň, protože je to teprve moje druhá návštěva tady.“

„Ale myslíte si, že je tu něco k vidění?“

Teď byla řada na ní, aby se zamračila. Odvrátila oči a podívala se nahoru na kopec k „přírodní“ kazatelně. Oči měla téměř zasněné. „Nejsem policajt. Nejsem si příliš jistá, jestli jsem zpozorovala něco neobvyklého.“

„Tak proč...“

„Až na obyvatele. Všichni jsou tak... dokonalí, nemyslíte? Vymydlení, zdvořilí a usměvaví. Spokojení.“ Vrátila se pohledem zpátky k jeho obličeji, šedé oči teď měla ostré. „Slyšela jsem, že u některých lidí to může být náboženstvím, ale tady se mi to zdá trochu přehnané.“

„Jen trochu?“ zeptal se automaticky.

Tessa se zasmála. „No tak tedy víc než trochu. Jednu všetečnou otázku. Jste věřící, Sawyere?“

„Vlastně ne. Byl jsem samozřejmě vychován ve víře. Tady na jihu to ani jinak nejde.“

„Ale... neoslovila vás?“

„Ne, třeba proto, že kazatelé dost ječeli. Oheň a síra mě moc nebavily.“

„Mě taky ne. Myslíte si, že právě proto je to, co Samuel nabízí, pro jeho stádo tak přitažlivé? Protože neječí? Protože nabízí odměnu místo trestu?“

Sawyer si ji chvíli prohlížel, byl si vědom velmi podivného, avšak silného nutkání říct jí, že by měli oba odejít. Hned. Ale neměl ani tušení, proč cítí, že hrozba míří na ně oba.

„Sawyere?“

Otočil hlavu a rozhlédl se ostražitě kolem. Uvědomil si, že se mu varovně ježí vlasy v zátylku. A nebylo to kvůli té zatracené kameře.

„Měli bychom odejít,“ navrhl.

„Vypnuli mikrofony.“

Rychle se na ni podíval. „Tesso, o čem to mluvíte?“

„Je tam skrytý mikrofon, hned za kazatelnou. Necítil jste ho. A necítíte ho teď?“

„Jak bych mohl cítit mikrofon?“

Prohlížela si ho, kolem úst jí pohrával malý úsměv. „To je přece váš obor, ne? Elektronika. Vždycky přece víte, kde jsou kamery, kdy jste pod dohledem. Vsadím se, že hodinky vám vydrží jen pár týdnů nebo dnů a že mobilní telefon se vám vybijí mnohem rychleji, než by měl. A vsadím se, že způsobujete zkratky na lampách a občas ničíte počítače. Pokud jste se nenaučil víc, než je základní kontrola.“

Sawyerovi se jen zřídka kdy nedostávalo slov, ale v tom okamžiku absolutně nevěděl, co má říct. Pocit hrozby pořád ještě visel ve vzduchu, ale nebyl si vůbec jistý, jestli pochází z té kamery nebo z něčeho jiného.

„Promiňte. Za normálních okolností bych nic neřekla,“ pokračovala Tessa. „Je to koneckonců vaše schopnost a vy se musíte rozhodnout, komu o ní řeknete. Vím z vlastní zkušenosti, že mlčet je... obvykle to nejlepší. Lidé se bojí toho, čemu nerozumí a... Ale my nemáme moc času, tak musím mluvit otevřeně.“

„Mluvit otevřeně o čem?“ Nechtěl se vzdát bez boje.

„O tom, že máte nadpřirozené psychické schopnosti, že jste senzibil. Pravděpodobně od dětství, ale asi jste si to uvědomil až během dospívání.“

„Tesso...“

„Většina z nás se během dospívání posune z latentního stavu do aktivního, pokud už dříve nezažije nějaké trauma.“

Někdy k tomu dojde mnohem později. Jsme šťastlivci. Naše schopnosti se nerodí v bolesti a utrpení.“

Sawyer už zase nevěděl, co má říct.

Tessa se usmála, tentokrát poněkud jízlivě. „Technicky máte zvýšenou citlivost na elektrická a magnetická pole. Nemáme pro to ve skutečnosti žádné jméno, je to určitý druh jasnovidectví. Nevím, jestli jste schopen s těmi poli manipulovat, ale působíte na ně a ona působí na vás. Pravděpodobně jste ten mikrofon cítil, jakmile jste vyšel na vrchol toho kopce.“ Lehce pokynula směrem k něčemu napravo. „Právě tak jako můžete cítit tu kameru, která nás sleduje z tamhle toho stromu.“

Sawyer se nenamáhal otočit hlavu, aby se podíval na kameru, která od nich byla vzdálená asi deset metrů. Místo toho se jí upřeně podíval do obličeje. „A tohle všechno víte, protože...?“

„Protože mám stejné psychické schopnosti. A jedna z věcí, v níž jsem opravdu dobrá, je to, že vycítím jinou jasnozřivou osobu a poznám, jaké má schopnosti.“

„Jedna z věcí?“

„Mám také jasnovidecké schopnosti, i když ne takové, jako vy. Sbírám kousky informací, emocí, útržky myšlenek. Mám neobvyklý ochranný štít, který skrývá mé schopnosti před kterýmkoli jiným senzibilem. A jsem trochu oboustranně telepatická.“

„Oboustranně?“

Ano. Oboustranně.

„Sakra. Byla jste to...“

„Ano, já. Promiňte. Je přinejmenším dotěrné nastrovat do myslí jiných lidí bez dovolení myšlenky.“ Pokrčila rameny. „Zdá se, že ta schopnost funguje jen s jinými lidmi s paranormálními schopnostmi. A i v tom případě jsem omezená na velmi krátké věty.“

Sawyer si vzpomněl na sarkastický vnitřní hlas, který ho popichoval, a musel se zeptat. „Nedělala jste to už dřív? Nevkládala jste mi do hlavy myšlenky?“

Zvedla obočí. „Ne, to bylo poprvé. Proč? Měl jste v hlavě nějaký cizí hlas?“

„Tím *cizí* jste měla na mysli neznámý?“

„No, já moc nevěřím na návštěvy malých zelených mužíčků, takže ano, přesně to jsem měla na mysli.“

„Jak bych mohl mít v hlavě neznámý hlas?“

Lehce nakrčila rty. „Tady? Velmi snadno. Na tomto místě je nějaký divný druh energie, tady v Areálu a dokonce i v Grace. Neříkejte mi, že to necítíte,“

„Spousta míst má divnou energii. A neprojevuje se to cizími myšlenkami ve vaší hlavě.“

„Tady možná ano. Nejsem si jistá počtem, ale můžu vám říct, že tady v Areálu je několik senzibilů.“

„Nemůžu uvěřit tomu, o čem tady spolu mluvíme,“ zamumlal.

„Bude to ještě horší,“ ujistila ho.

Kapitola deset

„**P**roboha. Jak to může být ještě horší?“
„My si myslíme, že Samuel je jeden z nejsilnějších a nejneobvyklejších senzibilů, s jakými jsme se kdy setkali. Nesmíme mocný a nesmíme nebezpečný. A pravděpodobně přinejmenším jeden z jeho nejbližších lidí je také neobyčejně silný senzibil. Možná DeMarco.“ Zavrtěla hlavou.
„Nedokázala jsem ho přechít. To je u mne neobvyklé.“

Sawyerovi chvíli trvalo, než se probral otázkami, které se mu honily hlavou, pak si vybral jednu. „My si myslíme. Kdo je *my*?“

Tessa odpověděla rychle, otázku zřejmě očekávala.
„Pracuji pro občanskou vyšetřovací organizaci jménem Haven. Volají nás v případech, které... z jakéhokoli důvodu jsou obtížné pro policii a federální agenty. Většina z nás jsou soukromí vyšetřovatelé, ale nemáme tolik pravidel a předpisů, které by nás během vyšetřování omezovaly.“

„Porušujete zákon?“

„Já osobně ne. Tedy zatím ne, i když musím připustit, že jsem ještě nikdy nemusela čelit takové možnosti. A není to politika naší společnosti, věřte mi. Často vykonáváme činnost s policisty i federálními agenty a ti by nebyli ochotni spolupracovat, kdybychom nehráli převážně podle pravidel.“

„Převážně.“

Ignorovala to zamumlané slovo a dodala. „Tentokrát jsme součástí federálního vyšetřování Církve věčného ztracení. A Samuela.“

„To je poprvé, co o tom slyším.“ Snažil se, aby v jeho hlase nebylo znát podezření, zřejmě se mu to však nepovedlo, podle toho, jak se usmála. *Sakra, možná mi jen čte myšlenky.*

„Budete nám to muset odpustit. Měli jsme důvod domnívat se, že by Samuel mohl mít své lidi uvnitř místních bezpečnostních složek. Možná členy církve. Nemohli jsme si být jisti, komu máme věřit. Dokud jsme nenašli někoho, kdo by mohl...“

„Mě přechíst?“

Tessa přikývla. „Museli jsme si být jisti. Nemohli jsme podstoupit riziko, že bychom se svěřili nesprávné osobě, když je potenciálně v sázce tolik životů. Jistě toho víte o sektách dost na to, abyste věděl, že když je vůdce sekty ohrožen nebo když se cítí ohrožen, mohou být důsledky zničující.“

„Správně,“ přitakal Sawyer zasmušile. „Jim Jones.“

Opět přikývla. „Zřejmě vám to také dělalo starosti, zvláště v posledních týdnech. Vytáhl jste z řeky ty mrtvoly. Určitě víte, že byly i jiné oběti. Oběti, které musel z řeky vytáhnout někdo jiný dále po proudu. Oběti, které zemřely nepřírozenou smrtí.“

„Chcete mi říct, že je zabil Samuel? Víte, že je zabil?“

„Kdybychom to věděli jistě, kdybychom to mohli dokázat, tak bychom spolu tady o tom nemluvili. Jsme si jisti, že je za to odpovědný. Ale nemáme dost důkazů pro soud. Zatím.“

„Takže... co? Jste tady, abyste ty důkazy našla? Tím, že jim dovolíte, aby vás naverbovali do svého stáda?“ Než mohla promluvit, narovnal se a řekl: „Počkejte. Pokud je tohle vaše práce, tak ve skutečnosti nejste vdova po Jaredovi. Je to jen vaše krytí.“

Odkášala si a poprvé se zatvářila trochu rozpačitě. „Jared Gray je naživu a daří se mu dobře. Když jsem o něm naposledy slyšela, plavil se někde kolem Bermud. Omlouvám se, Sawyere, za ten klam. To je součást práce. Řekl – no, nemyslel si, že tu někdo po něm bude truchlit, zvlášť proto, že odtud odešel hned po střední škole. Byl na Floridě a pokoušel se rozmotat záležitosti týkající se dědictví po rodičích, kteří zemřeli při automobilové nehodě. Neuměl si ani představit, co by si s těmi penězi počal tady v Grace.“

„Takže jste ho požádali, aby si zahrál na mrtvého.“

„Já osobně ne. Ale ano, požádali jsme ho o to. A on byl ochoten na pár měsíců zmizet. Byl víc než ochoten. Myslím, že měl plné zuby jednání o právních záležitostech a prostě chtěl pryč. Bylo snadné zorganizovat nehodu na moři.“

„A předtím svatbu?“

„Všechny papíry svědčící o tom, že ke svatbě došlo, ano. Skutečný svatební obřad nebyl nutný.“

„To je spousta lhaní.“

„Nemám ráda tuhle část své práce,“ řekla Tessa. „A kdybych nevěřila, že pomáhám, že využívám svých schopností k něčemu užitečnému, nedokázala bych předstírat, že jsem někdo jiný.“

Sawyer se zhluboka nadechl a pak zvolna vydechl. Nevěděl, jestli se mu ulevilo nebo jestli se naštval. „Takže jaké je vaše skutečné jméno?“

„Opravdu se jmenuji Grayová. Tessa Grayová. Jedna z nejtěžších věcí při práci v utajení je zapamatovat si celé nové jméno, takže se tomu snažíme pokud možno vyhnout a ponechat si alespoň stejné křestní jméno. Tentokrát se náhodou stalo, že jsem si mohla ponechat obě.“

„Jaká náhoda.“

„Můj šéf říká, že náhoda neexistuje. Jen vesmír, který všechno řídí.“

Hollis Templetonová by byla první, kdo by připustil, že ji zahálka dohání k šílenství. Považovala tedy za drsný vtip, že ji osud umístil do malého města Grace a do Grayova rodinného domu, kde byla prakticky uvězněná.

Nemohla ani jít do města.

„Vysíláš vlny,“ řekl jí Bishop otevřeně. „Zvlášť když začneš vidět aury. Nemůžeme riskovat, že tě Samuel nebo někdo z jeho lidí uvidí nebo vycítí. Dost nebezpečné je už to, že jsi tady v domě s Tessou, když ji navštíví členové církve.“

„Já vím, já vím. Nebyla bych tady, kdyby mi Ellen Hodgesová neřekla, že je mě tu zapotřebí. Jen bych si přála, aby mi řekla proč.“

„Nakonec na to přijdeš. Ale dokud to nevytušíš, musíš být nenápadná.“

„Ale nemusí se mi to líbit.“

„To ne. Ani bych to od tebe nečekal. Ale zatím musíš vyčkávat.“

Donedávna nemusela skrývat své schopnosti, a protože se pořád ještě rozvíjely – to, že viděla aury, byl zcela nový aspekt – trávila čas tím, že se snažila s tím vyrovnat, než že by se skrývala před jinými senzibily.

Ted' litovala, že neabsolvovala pár lekcí o rozvíjení svého osobního ochranného štítu. Měla ještě daleko k tomu, aby své schopnosti dokázala skrývat.

Zatím, protože dělat alespoň *něco* bylo lepší než přecházet sem a tam a strachovat se o Tessu, opustila Hollis omezený kuchyňský prostor a proměnila velký stůl v jídelně ve své velicí stanoviště. Doprostřed umístila svůj notebook, zbytek leštěného mahagonového povrchu zaplňovaly kartotéky, poznámkové bloky a mapy.

Na druhé straně rozlehlého domu byla velká pracovna lemovaná policemi s knihami, ale Hollis – stejně jako Tessa – se tam cítila jako vetřelkyně v cizím domě a radši pracovala ve světlejší a méně osobní jídelně.

Ne že by měla mnoho práce. Prošla všechno už tolikrát, že cítila, jako by se jí to vpálilo do mozku. Když přemýšlela nad útržky informací, bylo to jako pozorovat čisté kousky skládačky. Nedalo se zjistit, jak ty kousky patří k sobě.

Pokud k sobě patří.

Bishop si byl sice jistý, ale Hollis dělalo potíže smířit se s tím, že reverend Adam Deacon Samuel je opravdu osnovatel, který stojí za těmi nejsurovějšími, nelidskými masovými vraždami, jaké se kdy udály na americké půdě. Zdálo se nemožné, alespoň v normálním světě, že by muž otevřeně se hlásící k Bohu záměrně vypustil zlou, nenasytnou bestii a poslal ji mrzačit a vraždit nevinné lidi.

Jak by se mohl jakýkoli muž potom vrátit do svého kostela a kázat shromáždění svých věrných o boží lásce?

„Je to sekta,“ připomněla si nahlas. Potřebovala slyšet jiný zvuk než ten, který vycházel z televizoru v kuchyni, naladěného na místní zpravodajství. „Vytvořil si sektu. A sektám jde o moc, ne o náboženství. Jde o kontrolu. Jen se podívej, co dělá s ženami té církve. Možná tu energii potřebuje nebo se mu jen líbí s nimi manipulovat. Kontrolovat je. Má z toho energii a zábavu – a uspokojení z toho, že ví, že je alfa mezi všemi muži kongregace. Že dokáže... obšťastnit ženy způsobem, jak to žádný z jejich mužů neumí. Fuj,“ dodala bezděčně.

Hollis teprve nedávno zahájila svůj výcvik v kriminálním profilování, ale to, co se doposud naučila, jí říkalo, že by měla hledat schémata, určitou logiku v osobnosti tak vzdálené přijatým normám, přestože pokoušet se v ní najít něco logického se zdálo iracionální.

Zdálo.

Vždycky je tu logika, i když třeba logika zvrácené mysli.

Zvrácené a neproniknutelné mysli, alespoň pro Hollis. Téměř si přála, aby tu byla Dani. Pokud Hollis věděla, Dani Justiceová byla jediná žijící osoba, která měla z první ruky zkušenost alespoň s některými myšlenkami ve zvrácené mysli

tohoto netvora. A kromě toho to byla jediná osoba, která ho kdy v psychickém slova smyslu zranila.

A v tom se skrývalo to nebezpečí.

Dani mohl Samuel snadno poznat a na rozdíl od Hollis pro něho představovala skutečnou, smrtelnou hrozbu. Nebyl by rád, ani kdyby blízko něj byla Hollis. Jenže Dani byla schopná ho zničit a tato hrozba ho mohla dohnat k zoufalému činu.

„Zavolej mi,“ přikázala Dani Bishopovi. „Jestli k tomu dojde. Jestli mě tam budeš potřebovat. Určitě zavolej. Zatím se budu cvičit.“

„A co Marc?“ zeptal se Bishop na muže, s nímž se Dani chystala vytvořit unikátní partnerství.

„Marc chápe, co je v sázce. A ví, jak s tím chci jednou provždy skoncovat. Zavolej mi, Bishope, pokud mě budeš potřebovat.“

Hollis doufala, že Dani potřebovat nebudou. Její schopnosti jsou sice pozoruhodné, ale nepostavila se Samuelovi přímo v pravém slova smyslu. To, co udělala ve Venture, byla sebeobrana, ne přímý ofenzivní útok.

Postavit se mu tváří v tvář by bylo... něco úplně jiného.

Něco smrtelně nebezpečného.

„Nabíjí si baterie,“ řekla si Hollis nahlas pro sebe a dívala se na podrobný plán kostela, který pro ně Sarah pořídila před několika týdny. Upřela oči na dispoziční pláněk třetího poschodí a Samuelovo apartmá v zadní části budovy. „Kontroluje. Zabíjí. Proč zabíjí? Protože může? Protože chce? Protože musí? Proč.“

Fyzická reakce byla vždycky stejná. Všechny chloupky na těle se jí zježily, jako kdyby v místnosti byla statická elektřina, a na těle jí naskákala husí kůže, jako by někdo náhle otevřel dveře do zimy. A ještě k tomu záchvěv strachu, pocit, že některé dveře nejsou určeny k tomu, aby je otevírali žijící lidé. Nebo jen za strašlivou cenu.

Hollis pomalu zvedla oči.

Ta žena byla mladá, hezká, s dlouhými světlými vlasy, a měla nešťastný výraz.

Snad proto, že byla mrtvá.

Ale vypadala živá, z masa a krve. Hollis měla nepříjemné tušení, že kdyby se natáhla přes stůl a dotkla se toho ducha, byla by žena na dotek tak živá, jak vypadala. Hollis vždycky přepadl ten pocit a pravděpodobně se ho nezbaví – dokud to nezkusí.

„Řekla jsem ti, abys ji hledala ve vodě. Proč jsi mě neposlechla?“ Hlas měla tichý, plný úzkosti.

Hollis otázku zcela ignorovala, zeptala se sama: „Kdo jsi?“

„Andrea.“

„Andrea kdo?“

„Musíš ji hledat ve vodě.“

„Koho mám hledat ve vodě?“ namítla Hollis, snažila se vypáčit z ženy trochu užitečných informací, kterými by se mohla řídit.

„Ruby.“

„Je Ruby teď ve vodě?“

„Řekla jsem ti to.“

„Řekla jsi mi to před víc než třemi měsíci.“

Andrein výraz znejistěl. „Před třemi měsíci.“

„Před třemi měsíci a v jiném městě. V jiném státě. Viděla jsem tě ve Venture v Georgii. Na místě činu. Teď jsme v Severní Karolíně. Ty nevíš, kde jsi? Kde jsi?“

Andrea se krátce zasmála. „Asi v pekle.“

„Andreo, kdy jsi zemřela?“

„Ty o mně ještě nevíš.“ Vyslovila to podivným, automatickým způsobem, jako kdyby přeříkávala něco, co se naučila zpaměti.

„Řekla jsi to už dřív, ve Venture.“

„Opravdu?“

„Ano. Kdy jsi zemřela?“

„Dřív.“

„Andrea...“

„Je to moje vina. To, co dělá. Měla jsem ho přimět, aby to pochopil. Měla jsem... Je to teď mnohem horší a všechno je to moje vina.“

„Co je tvoje vina?“ Hollisina otázka byla teď naléhavější, protože viděla, že se Andrea začíná ztrácet a věděla, že kontakt bude trvat už jen několik vteřin.

Ale Andrea vrtěla hlavou. „Prosím, hledej ji ve vodě. Pomoz Ruby.“

Hollis se rychle nadechla. „Jestli už je ve vodě, tak jí nemůžu pomoci.“

„Můžeš. Musíš. Všichni jí musíte pomoci.“ I hlas se vytrácel, závěrečná slova měla podivně dutý zvuk. „Musíte jí pomoci, aby ho mohla zastavit.“

Hollis upřeně zírala na prázdný prostor na druhé straně stolu, matně si uvědomovala, že v místnosti panuje normální teplota a pocit živé energie ve vzduchu je pryč. Vytáhla zpod jedné mapy blok, udělala si několik rychlých poznámek a zapsala si, co bylo řečeno, dokud to měla čerstvé v paměti.

Uvědomovala si palčivé znepokojení, a tak hledala mezi složkami tak dlouho, dokud nenašla tu správnou, a z ní vytáhla seznam jmen, který jim opatřila Sarah. Seznam členů Církve věčného ztracení.

Jedním z úkolů Sarah uvnitř církve bylo dát dohromady seznam jejích členů a opatřit základní informace o každém z nich, pokusit se zjistit, kdo ze Samuelových následovníků by mohl být aktivní nebo latentní senzibil. Zaškrtnula všechny potenciální latentní senzibily a přidala hvězdičku tam, kde vycítila mimořádnou sílu příslušné osoby.

Zaškrtnutých jmen bylo mnoho, což svědčilo o nezvykle vysokém procentu potenciálních parapsychologických schopností v tak malé komunitě. U několika jmen byly otazníky. Avšak jen u čtyř jmen byly hvězdičky. Hollis pomalu jela prstem po seznamu. Našla to až téměř na konci.

Jméno Ruby Campbellové bylo zaškrtnuté. Stály u něj tři hvězdičky.

Bylo jí dvanáct let.

„Nerada vás ruším ve vašem zadumání,“ řekla Tessa, „ale opravdu nemáme čas.“

Sawyer otevřel oči a zamrkal. „Tak mi promiňte, že jsem potřeboval pár minut na to, abych to všechno vstřebal.“ Posledních deset minut mu vyprávěla o SCU, Jednotce pro zvláštní zločiny. Její koncepci dokázal jen těžko pochopit.

„Lituji. Vím, že toho na vás bylo moc – Haven, SCU, co si myslíme o Samuelovi a jeho církvi. Máte právo cítit se ohromený. Také máte právo mi nedůvěřovat, ani bych vám to nevyčítala. Ale obávám se, že musím vědět – hned teď – jestli jsem neudělala chybu, když jsem se vám svěřila.“

„Neměla jste to schválené, co?“

„Tak to není. Agenti v terénu musí často dělat taková rozhodnutí, třeba jestli – a kdy – můžeme důvěřovat místním bezpečnostním orgánům. Nikdo mě nebude za takové rozhodnutí kritizovat. Ale musím vědět, jestli to rozhodnutí bylo správné.“

Po chvíli řekl. „Já opravdu nevím, co si o tom mám myslet, Tesso. Ale lhal bych, kdybych řekl, že nejsem šťastný, když nejsem sám, kdo podezřívá Samuela a jeho církev.“

„To mi stačí.“

„Opravdu?“ Nechtěl být znovu obviněn z toho, že dumá, ale nemohl si pomoci a zamračil se. „Jestliže je Samuel jen z poloviny všechno to, co říkáte, pak musím trochu pochybovat o své vlastní kontrole, o své – jak tomu říkáte? ochranný štít? – o své schopnosti zabránit mu v tom, aby vycítil mé myšlenky. Nevím ani, jestli dokážu udržet vaše tajemství.“

„Prostě se pokuste soustředit na své vlastní podezření, kdykoli budete blízko něj. To pro Samuela není žádné

tajemství a mohlo by ho to odradit od toho, aby pátral hlouběji.“

„Pátral? V mé mysli? Proboha!“

„No, jestli se vám uleví, nevíme jistě, jestli to dokáže. Tedy pátrat v něčí mysli.“

„Moc se mi neulevilo.“

„To je mi líto. Ale podívejte se, jsme všichni více méně na stejné lodi. Nevíme, jak je mocný. A co je ještě horší, nevíme, jaké má schopnosti. Má telepatické schopnosti? Je jasnovidec? Je empatický? Jaký je jeho rozsah? Jaká jsou jeho omezení? Dokáže... vysát energii z jiných zdrojů, dokonce i z lidí, aby dobil svou vlastní. Ale dokáže tu energii soustředit a nasměrovat? Doslova? Udělat z ní zbraň? Nebo přišel na nějaký jiný způsob jak zabíjet myšlenkou?“

„Proboha,“ opakoval Sawyer.

Přikývla. „Děsivé, co? Žádný zákon nepokrývá to, čím je a co dokáže. Nepoužívá nůž, revolver nebo škrtilo, dokonce ani dřevěnou násadu. Pokud víme, ani se nemusí vyskytovat blízko svých obětí. Docela určitě se jich nemusí dotýkat. A přece je nějakým způsobem vraždí. Kradе veškerou jejich životní energii. Musí to být nepředstavitelně bolestivé a hrozné.“

„Ale proč? Proč je zabíjí?“

„To nevím. A myslím, že nepřestane. Myslím, že všichni jeho následovníci jsou v nebezpečí.“

„V Areálu žije skoro stovka lidí.“

„Ano.“

„Lidí, kteří ho prakticky zbožňují.“

„Nedělejte si iluze – opravdu ho zbožňují. Vynaložil mnoho času a mnoho energie na to, aby si to zajistil.“

„Tak proč se s tím, sakra, nespokojí? Co chce ještě víc než být svými stoupenci považován za Boha?“

„Třeba chce, aby ho za Boha považoval celý svět.“

Sawyer se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „Opravdu, ale opravdu doufám, že se mýlíte.“

„Já taky. Ale jestliže vezmete v úvahu učebnicovou definici vůdce sekty, tak na něho dokonale sedí. Vůdcům sekt jde nakonec vždycky o moc. Chtějí kontrolovat své přívržence. Chtějí je přesvědčit, že je dokáží vést – k míru, do nebe, do země zaslíbené, kamkoli, v co jsou ochotni věřit. Ještě jsem neslyšela jeho kázání, ale bylo mi řečeno, že se dokáže otočit na pětiku od lásky k Bohu k těm, kteří nás nechápou a pokusí se nás zničit.“

„Slyšel jsem totéž, ačkoli sám jsem vyslechl jen tu verzi o lásce k Bohu.“

„A viděl jste, jaký má jeho kázání vliv na členky skupiny?“

„Viděl jsem to. Je to strašidelné. Ať už jim dělá cokoli... jestli to není zločin, jsem si jistý, že je to hřích.“

„Je to horší než hřích.“ Řekla mu o jejích teorii.

To sice potvrzovalo jeho podezření, ale přesto měl Sawyer divný pocit. „Takže on některé zabíjí a pravidelně... čerpá energii z jiných? Ze sexuálního vzrušení žen?“

„Myslíme si to.“

„Vysává z nich energii? Doslova?“

Tessa přikývla.

„Proč potřebuje tolik energie?“

„To nevíme. Možná proto, že ji používá na kontrolování svých stoupenců. A možná ji ukládá pro nějaké... pozdější použití.“

„Pro jaké?“

„Jestli je paranoidní, což vůdci sekt obvykle bývají, musí se obávat, že se ho někdo pokusí zastavit. A podle něho to bude rozhodující bitva. Apokalypsa. Armagedon. Může se snažit vystupňovat svou sílu, posílit své schopnosti pro závěrečné utkání s kýmkoli, kdo by na něho chtěl zaútočit. Většina sekt dříve či později exploduje nebo se zhroutí. A vždycky je to proto, že vůdce ztratil své schopnosti.“

„Když tolik používá energii, byť by ji třeba jen ukládal, nepoškodí to jeho mozek?“

„Asi ano. Jsme si téměř jisti, že byl od začátku vyšinutý. Je těžké říct, co se odehrává v jeho hlavě, ale určitě nic dobrého.“

„Třeba ho zničí jeho vlastní ctižádost,“ napadlo Sawyera. „Nemusím být lékař, abych věděl, že lidské tělo nebylo stvořeno k pojmání takového množství elektrické energie. Ať už se v něm hromadí cokoli, dříve či později to musí jednou vybuchnout.“

Ranní meditace byly pro Samuela vždycky nejobtížnější, alespoň v těchto dnech. Myslel si, že je to proto, že měl zřídka kdy možnost dobít si energii tak brzy ráno, ale cítil, že je to součást božího plánu.

Aby ho Bůh udržel v pokoře.

Toto ráno však musel vyřešit malý problém s Brooke – ubohé dítě, věřila, že může uniknout božímu záměru. Její ztráta ho sice zarmoutila, avšak její energie způsobila, že ranní meditace byla snazší než obvykle.

Nebylo tedy tak obtížné probrat se znovu vzpomínkami, znovu prožít dětství. Pomalou, váhavou cestu k Bohu. Až do toho dne...

Jednoho horkého červencového dne, když mu bylo třináct let, Bůh natáhl ruku a dotkl se ho.

Stalo se to uprostřed pustiny, ve venkovské oblasti, kde bylo více krav než lidí. Stalo se to v létě ve stanu náboženského shromáždění, vedeného starým kazatelem – hubeným, neholeným mužem jménem Maddox, který už dávno vypadl z hlavního proudu, ale stále se cítil povolán hlásat svou radikální verzi božího slova komukoli, kdo byl ochoten naslouchat.

Samuel měl v úmyslu jen projít tím maličkým městečkem, ale plakát připíchnutý na sloupu elektrického vedení přilákal jeho pozornost a on se rozhodl zůstat na shromáždění. Měl už zkušenosti, že na taková shromáždění přinášely dámy často koláče a sušenky, někdy i dušené maso

se zeleninou, takže se ze shromáždění stal jakýsi rodinný piknik.

V takových osamělých oblastech nebylo mnoho příležitostí k zábavě a dobrý kazatel mohl oživit nudnou sobotu. A kdyby byl opravdu dobrý, lidé by se vrátili v neděli ještě ve větším množství, vybrali by si ho jako jednorázovou alternativu tradičních církví.

A tak Samuel zůstal ve městě, vydělal si pár dolarů tím, že zamezl několik obchodů ve středu města, a pak se svezl ven na velkou pastvinu, kde stál opotřebovaný stan. Plachty měl co nejvíc otevřené, protože byl parný den.

Uvnitř bylo několik desítek skládacích židlí a lavic nepravidelně rozestavených po zaschlých zbytcích nedávno posekané trávy. Někdo si dal tu práci a zbytky hnoje na zemi pod stanem shrabal, ale přesto v nehybném horkém vzduchu visel pronikavý pach krav.

Maddox rozdával špatně vytisknuté „programy“, které sestávaly z jediného listu laciného papíru přeloženého napůl, plného malých, rozmazaných písmen. Jeho kázání. Nebo alespoň hlavní body. Bylo to sotva gramotné, ale zato plné vášnivé víry.

Samuel se usadil na rozvrzané židli vzadu, šťastný, že bylo kuře a dva kastroly s dušeným hovězím, ale zároveň zklamaný, protože nikdo nepřinesl sušenky. Poslouchal, jak Maddox pomalu stupňuje své tirády proti státním úředníkům, zavedeným církvím a všem ostatním, kromě těch, kdo věřili, že znají Odpověď.

Jedině Maddox měl Odpověď.

Odpověď, kterou mazaně naznačoval, ale nikdy ji nevyslovil. Jen zbožní mohou vyslechnout Odpověď, ujišťoval je.

Je to dobré divadlo, pomyslel si Samuel. Několik desítek lidí z městečka, kteří si přišli kazatele poslechnout, se ovívali programem, přikyvovali a občas utrousili *Amen*, aby představení dostalo spád.

Někde v dálce zaburácel hrom, pak se ozval blíž a stanem se prohnal horký závan.

Samuel viděl, že se lidi dívají na hodinky a začínají být neklidní, všiml si toho i Maddox. Starý muž začal mluvit rychleji, slova se mu pletla, jak se snažil dokončit kázání a dospět co nejrychleji k veledůležitému rituálu, kolování misek na vybírání peněz, což v tomto případě byly staré košíky, jak si Samuel povšiml.

Bouře se sice blížila a posluchači byli neklidní, ale přesto si Maddox udělal čas na to, aby se zeptal, jestli někdo chce vystoupit a nabídnout své vlastní svědectví.

Samuel se ani nemusel rozhlížet, aby věděl, že nikdo z diváků nemá zájem. Bylo příliš horko na to, aby se někdo rozhýbal. Kromě toho byl čas odejít, bouře se blížila.

Později si uvědomil, že to byl Bůh, kdo ho přiměl, aby vstal a šel dopředu, kde Maddox přecházel ze strany na stranu. Bůh ho postavil před obecenstvo plné zpocených, roztěkaných tváří. A boží hlas duněl z jeho třináctiletého hrdla s veškerou vášní, kterou v sobě měl Maddox, a s veškerou silou, kterou postrádal.

„Bůh vás miluje!“

Několik židlí se převrátilo, když lidé, kteří na nich seděli, překvapením vyskočili.

„Bůh vás miluje a chce, abyste byli šťastni. Bůh chce, abyste se radovali z tohoto života a z veškeré hojnosti, kterou přináší! Bůh seslal svého syna, aby za vás zemřel, aby zemřel za vaše hříchy, takže se nikdy nemusíte bát trestu. Bůh si vybral vás, ze všech svých dětí, abyste slyšeli Pravdu!“

Koutkem oka viděl Samuel, že Maddox není příliš potěšen, že se od něho odvrátila pozornost, ale bylo mu jedno, co starý muž cítí. Dobře se bavil. Díval se na zpocené obličeje, které zpozorněly, měl pocit síly, jenž ho vždycky vzrušoval.

Poslouchají ho. Věří tomu, co jim říká. Věří, že je někým výjimečným.

Zvedl paži, vyzval Boha, aby potvrdil pravdu jeho slov a naplnil shromáždění pravdou a...

Udeřil do něj nákladní vlak.

Samuel otevřel oči a zjistil, že leží na zemi, suché stvolý ho nepříjemně píchaly do zad. Nad ním se skláněl kruh bledých, zpocených tváří, většina z nich s úzkostným výrazem.

„Synu, jste v pořádku?“ Maddox, jedna z těch ustaraných tváří. Ale měl i podivně vypočítavý výraz.

Samuel se s obtížemi postavil, několik párů rukou mu pomohlo. Místo toho, aby odpovídal na otázky, zjistil, že zírá na jednoho z mužů, který mu pomáhal vstát.

„Přijdete o svou farmu,“ řekl.

Muž se na něho překvapeně podíval a zbledl. „Cože?“

„Příští rok. Radši se na to připravte, jestli nechcete, aby vaše rodina hladověla.“

„Synu...“ začal Maddox.

Ale Samuel se už díval na jiný obličej, tentokrát mladší a méně ustaraný. „Opravdu vás podváděla, právě tak, jak jste předpokládal. Ale ona není ten pravý Jidáš. Promluvte si se svým nejlepším přítelem, to v jeho posteli byla.“

Muž se otočil na patě a šel pryč. Skoro běžel, když vycházel ze stanu.

Samuel otočil hlavu, spatřil ženský obličej, a aniž by věděl, odkud to ví, prohlásil: „Jděte k doktorovi. S tím dítětem ve vašem břiše není něco v pořádku.“

Vydechla, zvedla ruce nejprve k obličej, potom se uchopila za teprve lehce zaoblené břicho a spěchala pryč, téměř zakopla o jednu z židlí.

Maddox položil ruku na Samuelovo rameno a na chvíli je stiskl. Tvrdě. Obrátil se k mumlajícímu davu a řekl. „Vraťte se zítra, lidé. Přijďte zítra a uslyšíte víc z toho, co vám tento velmi zvláštní mladý muž chce říct. Přijďte zítra a přiveďte své přátele.“

Lidé začali ustupovat a obraceli se k východu. Maddox pokynul hubené, tmavé mladé dívce, snad o několik málo let starší než Samuel, který si jí do té doby ani nevšiml. Tiše vzala jeden z košů na příspěvky, pohybovala se mezi odcházejícími, sbírala dolarové bankovky, dokonce i několik desetidolarovek a dvacetidolarovek.

„Synu, musíme si promluvit,“ řekl Maddox, jakmile zůstali sami.

„Co se to stalo?“ zeptal se Samuel.

Maddox ukázal na zem.

Samuel byl překvapen, když spatřil kus zčernalé země a spálené trávy ve tvaru přesýpacích hodin. Přesně tam, kde stál. „Nechápu to.“

Maddox ukázal vzhůru.

Nad jejich hlavami, několik metrů od středního stanového stožáru, byla v plachtě dokonale kulatá díra. Měřila v průměru patnáct až dvacet centimetrů, okraje měla začernalé.

„Bylo to tak horké, že to ani nezapálilo,“ sdělil mu Maddox. „Prostě to prorazilo stan. Pak to prošlo vámi a do země.“

„Co to bylo?“

„Blesk, synu.“ Maddox se zazubil a odhalil velké žluté zuby. „Dotkl se tě Bůh, synu.“

Samuel o tom chvíli přemýšlel, roztržitě se díval na tmavou dívku, vracející se s košíkem peněz. Necítil se být jiný, jen... silnější. A vzduch kolem něho se zdál být jasnější, ne tak těžký a dusný.

„Tak co mám dělat teď?“ zeptal se. Byl zvědavý na mužovu odpověď.

Maddox se znovu zazubil. „Půjdeš s Ruth a se mnou. Tohle je Ruth – moje dcera.“

Samuel se na ni chvíli díval, nepřítomně kývl, pak se podíval zpátky na Maddoxe. „Proč bych měl jít s vámi?“

„Protože teď založíme opravdovou církev, synu. Já na to mám odborné znalosti a ty, no, tebe se dotkl Bůh. A dal ti dar

Vidění.“ Natáhl ruku a znovu ji položil Samuelovi na rameno. „Víš přece, synu, že teď máme před sebou společnou cestu.“

Samuel si prohlížel usmívající se obličej, lakotný lesk v těch pronikavých očích a líně přemýšlel, jestli má Maddox vůbec tušení, že ta cesta skončí v krvi a utrpení.

Ne že by mu to vadilo.

K tomu dojde nejdříve za několik let.

„Tak kdy začneme?“ zeptal se.

Samuel nevyšel plně ze svého meditačního transu, když tato konkrétní vzpomínka začala v jeho mysli blednout. Kolem se míhaly další útržky jako stránky knihy, jež obrací vánek. Ty stránky ukazovaly další náboženská shromáždění ve stanech a malých kostelech, které pomalu ustupovaly velkým, lepším kostelům. Nakonec to v kostele v Los Angeles všechno začalo doopravdy dávat smysl.

Jeho kázání byla stále silnější, mohutnější.

I on sám byl silnější a mocnější.

Bůh mu ukázal cestu, kterou se má ubírat.

Přemýšlel o tom, obracel to v hlavě jako vždycky, až byl připraven.

Teď byl unavený, opravdu příliš unavený na to, co potřeboval udělat.

Avšak neměl na vybranou, protože tu je. Je tady a on k ní musí vztáhnout ruku. Musí se dotknout její mysli a zjistit, jestli je jednou z mála vyvolených.

Nebo jestli je to nepřítel.

Kapitola jedenáct

Tessa se chvíli upřeně dívala na Sawyera a pak řekla: „Asi bychom měli jít pryč. Projít se kolem. Využít naší... předpokládané samoty.“

Sawyer vstal z kamenného sedátka současně s ní, ale poznamenal: „Vyhýbáte se odpovědi?“

„Ne, myslím, že máte asi pravdu. Samuel může napáchat hodně škody, než se sám zničí. Už jsem se vás jednou ptala, ale vy opravdu necítíte energii tohoto místa? Jak je podivné?“

Mlčky se odvrátili od přírodního kostela a vydali se dolů po svahu. Sawyer šel chvíli tiše vedle ní, než odpověděl. Pořád ještě měl ten pocit strachu, ale byl podivně nezaostřený.

Není to toto místo. Je to víc než to. Něco jiného. Ted' je to něco jiného.

Nutilo ho to sáhnout po pistoli.

„Cítím to,“ řekl nakonec. „Mám z toho husí kůže. Ale nebylo to tak vždycky. Tedy před roky. Teprve v posledních několika měsících jsem si všiml té změny, jak je cítit vzduch tady nahoře. Jak se cítím já, když tu jsem.“

„Předtím to bylo normální?“

„Pokud vím, tak ano. Co se změnilo?“

„Pravděpodobně on.“

„A víte proč?“

„Ne. Psychické schopnosti mají tendenci se rozvíjet, když je člověk používá. A může je ovlivnit cokoli, od stavu mysli příslušné osoby až po letní bouři či jiné silné elektromagnetické pole.“

„To je široký rozsah možností.“

„Neznám žádné jednoduché odpovědi, Sawyere.“ Vyslala k němu pohled, který byl trochu rozpačitý a víc než trochu zdráhavý. „Většina z toho je pro mne nová. Ještě před rokem jsem o psychických schopnostech věděla jen to, s čím jsem se musela potýkat já sama.“

„Sama?“

„Prakticky ano. Nemám žádné blízké, kteří by stáli za zmínku, od vysoké školy se starám sama o sebe.“ Zamračila se. „Teprve na fakultě jsem si začala budovat ochranné štíty. Bylo to z nutnosti. Pořád jsem zachycovala odpovědi na testy, odpovědi, které od nás profesori vyžadovali a tak. To bylo podvádění, mně se to nelíbilo, tak jsem se to naučila blokovat.“

„Je něco špatně?“

„No, podvádění...“

„To ne. Ale ušklíbla jste se. Co se děje?“

Tessa si nebyla jistá, jestli je jí příjemné, že ji někdo tak bedlivě pozoruje, i když jedna její část intenzivně vnímala každý jeho pohyb a výraz. „Trochu mě bolí hlava,“ přiznala.

„Kdy to začalo?“

„Právě teď. Pravděpodobně to dělá tohle místo.“

Sawyera trápily jeho vlastní smysly. „Ježí se vám vlasy vzadu na krku? Protože mně ano.“

Podívala se na něho, pak se rozhlédla. „To asi ty kamery. Jsou všude kolem nás.“

„A jestli to nejsou kamery? Tesso, řekla jste mi, že Samuel dokáže zabíjet, aniž by se člověka dotkl. Aniž by byl blízko něj. Tak jak byste věděla, že jste jeho cílem? Jak byste věděla, že se takový útok blíží?“

Tessa si vzpomněla na zprávu o Saražině smrti, jak rychle a bez varování zemřela. Zhluboka se nadechla, cítila vzrůstající napětí. „Já nevím,“ hlesla.

„Mohlo by to začít bolestí hlavy?“

„Já nevím.“

„Tesso...!“

„Nemá žádný důvod považovat mě za hrozbu. Tak proč by měl pocít, že mě musí zabít?“

„Nevíte, jestli vás nepovažuje za hrozbu,“ namítl Sawyer. „Mohl celou tu dobu lovit ve vaší mysli.“

„Ne. To bych věděla.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Alespoň si to myslela. Doufala v to. Ale zamrazilo ji a nemělo to nic společného s tím, že byl chladný zimní den.

„Znamená to tedy, že vás nepřemluvím, abyste se mnou hned teď odešla?“ zeptal se Sawyer poněkud zklamaně.

„Nemůžu ještě odejít. Máte vůbec tušení, jak je to těžké dostat někoho do Areálu či dokonce do kostela?“

„A musíte to být zrovna vy?“

„Jsem tady. Vesmír otevírá dveře z nějakého důvodu.“

Sawyer ji náhle uchopil za ruku, propletl své dlouhé prsty s jejími.

Tessa se překvapeně ozvala. „Proč jste...?“

„Neprojdete těmi dveřmi sama,“ oznámil rozhodně. „Ať se vám to líbí nebo ne, já jsem tu taky. Ty otevřené dveře jsou právě tak moje jako vaše. Jsem velmi tvrdohlavý člověk.“

Chtěla zaprotestovat, ale jeho ruka byla překvapivě teplá a překvapivě uklidňující. Líbilo se jí to. Líbilo se jí to až moc. Ale všechno, co dokázala říct, bylo: „Raději buďte opatrný. Poznala jsem, že když se dva lidé s paranormálními schopnostmi spojí, i když jen zběžně... můžou se stát podivné věci.“

„Divné věci se už dějí,“ upozornil ji Sawyer, už klidnější.
„Všimla jste si, že tady v Areálu není žádný dobytek? A nejsou vidět žádní domácí mazlíčci?“

„Včera jsem si toho všimla. Doufala jsem, že dnes uvidím pár krav nebo koní, ale neměla jsem štěstí. Předpokládám, že kdysi tu byli kočky, psi a dobytek.“

„Byli. Ještě loni na podzim.“

„A náhle zmizeli?“

„Ano, někdy minulé září. To jsem tu byl naposled předtím, než jsme před dvěma týdny vytáhli z řeky první mrtvolu.“

„Co si o tom myslíte?“

„Oběť,“ řekl Sawyer bez váhání.

Tessa se na něho podívala a pak se začala rozhlížet kolem sebe, jako by byla zvědavá na své okolí. Ne že by tam bylo něco zajímavého kromě velké, znepokojivě pusté pastviny. Měla jednoznačný pocit, že ji někdo pozoruje, předpokládala, že je někde blízko kamera.

Musela to předpokládat.

Protože alternativa byla mnohem znepokojivější než pustá pastvina. A potenciálně mnohem nebezpečnější.

Já tě vidím.

Samuel sáhl dál, tvrději, rozčilovala ho jeho vlastní slabost. Byl unavený, to ano, ale tohle mělo být snadné.

V každém případě poměrně snadné. Protože to byla jen žena a ženy jsou koneckonců od přírody určené k tomu, aby pustily muže dovnitř.

Table je však zarputilá. Dobře chráněná. Cítil otevřené dveře, ale nemohl je najít. Přinutil se trochu se stáhnout, sondoval jemněji, i když přitom musel bojovat se svými vlastními instinkty.

Vždycky je chtěl zlomit. Sáhnout dovnitř a drtit. Odměnou mu byl neuvěřitelný gejzír energie, kterou uvolnily, když je zasáhla smrt.

Avšak to bylo určené pro jeho nepřátele a pro ty, kdo ho chtěli opustit, kdo chtěli opustit boží milost, ne pro jeho vyvolené.

A on si ještě nebyl jistý, do které kategorie tato žena patří.

Takže plýtvat drahocennou energií, aby prozkoumal její obranu, dělal to s veškerou opatrností, které ho naučily roky praxe, pátral po dveřích, o kterých cítil, že se mu už téměř pootevívají...

Zase to prosté konstatování v její mysli. Jen to – a pocit něčí přítomnosti, který byl neuvěřitelně silný a hrozivý.

Tessa stále cítila silné nutkání posílit svůj ochranný štít, aby se ochránila. Zavřít dveře, které trochu pootevřela ve snaze vcítit se do tohoto místa. Protože tu nebyla kvůli tomu, aby se chránila. Měla sbírat informace o církvi a o Samuelovi. Byla tu proto, aby se snažila zjistit, kdo nebo co se s ní snažilo včera spojit.

Vidím tě.

Podívala se dolů na jejich spojené ruce a na chvíli si pomyslela, že to byl Sawyer, kdo se pokusil o spojení. Ale téměř okamžitě věděla, že to on nebyl. V každém případě ne včera. Nebyla si jistá, že právě v tomto okamžiku nedochází k nějakému spojení. Protože jeho ruka byla teplá a jí se to líbilo. Protože voněl nějakým ostrým mýdlem či vodou po holení a jí se to líbilo.

Tessa tu myšlenku zahnala, nebyla připravená zabývat se svými vlastními pocity ani nějakými elementárními emocemi, které cítila v Sawyerovi.

Ten člověk má mizerný smysl pro načasování.

Možná je to její načasování, které je úplně mimo. Úplně mimo. Nebo je něčím ovlivněné?

Včera a teď – kdo nebo co se s ní pokoušelo spojit? Je to *tam* i teď, jako kdyby to na něco čekalo. A i když si byla vědoma, že jí od toho nehrozí žádné nebezpečí, proč si pořád ještě nebyla jistá, jestli je to spojení dobré nebo špatné?

Přivedlo tě to sem zpátky. Snad z dobrého důvodu. Ale možná také ne z dobrého důvodu.

„Tesso?“

„Máte na mysli rituální oběti?“ zeptala se a snažila se soustředit myšlenky, které byly stále rozházenější.

„Ne. Myslím, že to možná byl jen nečekaný nebo přinejmenším nezamýšlený důsledek něčeho jiného. Je to možné?“

„Předpokládám, že ano.“

Cítila podivné zatahání, byl to téměř fyzický pocit, tak skutečný, jako když ji Sawyer držel za ruku. Ale nebyl to on. Něco jiného ji tahalo, přitahovalo, jako kdyby to chtělo upoutat její pozornost. Tessa se rozhlédla a okamžitě spatřila záblesk, něco jako odraz slunce v něčem kovovém. Měla dojem, že to přichází z lesa, který lemoval pastvinu na západě.

„Co je?“

„Tamhle.“ Obrátila se tím směrem, aniž by o tom přemýšlela. „Viděla jsem, jak se něco zablesklo.“

Sawyer nepustil její ruku, takže i on se otočil. Zůstal po jejím boku, ztišil hlas a usoudil: „Mohla by to být další kamera.“

„To si nemyslím.“ Tessa si uvědomila, že jdou pastvinou po velmi úzké stezičce. Náhle měla tísnivý dojem, že vnímá všechny nohy, které tudy kráčely před nimi.

Malé nohy.

Bud' opatrná. On chce dovnitř. Nesmíš ho nechat.

„Tesso?“

Zamračila se, ale šla dál po pěšině. „Tudy.“

„Začínáte mě děsit,“ řekl, ale šel za ní.

Bylo divné, že něco takového řekl. „Nevím proč. Nejsem moc lekavý.“ Měla pocit, že potichu zaklel. Pozornost upírala na les před nimi.

Bud' opatrná, Tesso.

Byl to jen kousek řídkého lesa, možná půl hektaru, mýtiny uprostřed zaujímala polovinu rozlohy lesa. Tessa se zastavila na mýtině a podívala se na kříž, neuměle vyrobený ze dvou kousků dřeva. Byl trochu nakřivo, neboť jedno rameno kříže bylo těžší.

Na okamžik se sehnula, a když se zase narovnala, držela ve volné ruce kožený obojek. Byla na něm známka o očkování proti vzteklině a další přívěsek ve tvaru kosti, na kterém bylo vyryté jméno *Buddy*. Když pohnula obojkem, zachytil stříbrný přívěsek sluneční světlo a zaleskl se právě tak, jako když upoutal její pozornost na pastvině.

Tessa si matně uvědomovala, že Sawyer stojí přímo za ní. Dívala se přes mýtinu na nesčetné malé kopečky hlíny. Většina z nich byla pokryta hromádkou kamenů nebo měla na jedné straně hrubý kříž z větví. Na všech byl obojek, položený na zemi nebo ovinutý kolem kříže. Do oprýskaných hrníčků nebo přímo do země někdo zastrkal barevné plastické květiny, některé už vybledlé časem, jiné s barvami dosud zářivými. Byly tam dokonce umolousané hračky a umělé kosti na žvýkání ze surové kůže.

„Hřbitov domácích mazlíčků,“ poznamenal Sawyer. „Ale na komunitu, která ještě před deseti roky neexistovala, je těch hrobečků nějak moc. A většina z nich vypadá, že jsou z nedávné doby.“

Tessa neměla v úmyslu víc otevřít dveře své mysli, právě naopak. Avšak když tam stála s obojkem v ruce, najednou jako by slyšela štěkání, mňoukání a dětský smích. Ty zvuky byly stále hlasitější. Zalila ji vlna bolesti a smutku. A strachu. Zoufalého strachu.

„Tesso?“

„Mysleli si, že je to akt boží vůle,“ zašeptala. Marně se pokoušela uzavřít své smysly, chránit se před tím útokem. „Akt jejich Boha. Byl... byla bouřka a... on se zlobil. Všichni hřešili a jejich Bůh je potrestal.“

Zabil je. Všechny je zabil.

Tessa cítila jejich agónii, jejich smutek, snažila se s tím vyrovnat, pokoušela se uniknout těm krutým pocitům.

Přestaň. On používá city k tomu, aby se dostal dovnitř, copak to nechápeš? Chce, abys cítila věci, to mu otevírá dveře. Nesmíš cítit, Tesso. Nepouštěj ho dovnitř.

Zapotácela se, obojek jí vypadl z náhle necitlivých prstů. Zavalila ji vlna temnoty, neuvědomila si, že ji Sawyer zachytil a zvedl do náruče dřív, než mohla upadnout.

Reese DeMarco pomalu otevřel oči a chvíli upřeně zíral přes kancelář do prázdna. Nakonec odstrčil židli od psacího stolu a vstal, zamyšleně se podrbal v týle. Přešel přes rozlehlou místnost ke dveřím a odemkl je.

Tiše přešel krátkou chodbou s kobercem, která oddělovala jeho kancelář od apartmá reverenda Samuela. Nikoho nepotkal. Ještě nebyl čas oběda, všichni znali a respektovali Samuelův zvyk dopolední a odpolední meditace, takže horní patro kostela bývalo v té době skoro prázdné.

DeMarco došel k velkým kazetovým dveřím a bez zaklepání je otevřel. Prošel známou halou – neokázalou a jednoduchou jako všechny místnosti tady – a obývacím pokojem, pozoruhodným pouze barevným světlem, které sem pronikalo vitrážovými okny.

Vpravo byly dvoje další zavřené dveře, umožňující vstup do pracovny a ložnice. DeMarco se na okamžik zastavil u dveří do pracovny, pak je tiše otevřel a vstoupil dovnitř.

Také tuto místnost oživovaly barvy ze tří velkých vitrážových oken, ale jinak bylo zařízení velmi prosté. Na jednoduchých policích stály stovky knih – ne elegantních, v kůži vázaných, ale knih v kdysi pestrých barevných přebalech, zřejmě nashromážděných během delší doby. Velký psací stůl byl obrácený zadní částí k centrálnímu oknu, na starém odřeném koberci před ním vybízely k usednutí dvě židle pro návštěvníky. Protí oknům stála kožená pohovka s křeslem a otoman.

Samuel seděl na křesle. Nohy měl položené na zemi, ruce v klíně, hlavu lehce skloněnou. Oči měl zavřené.

DeMarco tiše vyčkával.

Trvalo několik minut, než Samuel konečně otevřel oči a zvedl hlavu. Nevypadal jako člověk, který právě meditoval a odpočíval. Vypadal jako člověk na pokraji vyčerpání. Obličej měl bledý, přepadlý, pod pohaslýma očima se rýsovaly hluboké kruhy. Nadechl se, aby promluvil, a zdálo se, že mu to činí nesmírnou námahu.

„Odcházejí,“ řekl.

„Ano.“

„Řekněte Carlovi, aby je pustil přes bránu. Žádné otázky.“

„Postarám se o to.“

Samuel se znovu namáhavě nadechl. „Předpověď počasí?“

„O víkendu bude pršet. Ani stopy po bouřce.“

Samuelovi unikl z úst chabý náznak zasmání. „Murphyho zákon.“

„S veškerou úctou, pane, tohle je mrhání vaší energií,“ ozval se DeMarco uvážlivě.

„Nemám na vybranou.“

„Podle proroctví jsme teď v bezpečí. Řekl jste, že to bude v létě. Řekl jste, že je starší.“

„Mohl jsem se mýlit.“

„Proroctví,“ pokračoval DeMarco stejným rozvážným hlasem, „jsou ošidná věc. Když začnete jednat předčasně, můžete způsobit právě to, čemu jste se chtěl vyhnout.“

„Možná se tomu nemůžu vyhnout. Možná to nikdy nebylo možné.“ Samuelovy rty se sevřely do něčeho, co byl spíš úšklebek než úsměv. „Oni to nechápou. Nikdy to nepochopí. Chtějí, abych byl mrtvý, Reesi. Hůř než mrtvý. Zlomený. Zničený. Zvlášť on.“

„Nemusí to tak skončit.“

„Ale skončí. Pokud ho nezničím dřív než on mě.“

„Nemají žádný důkaz, žádná svědectví. Kdyby je měli, byli by si pro vás přišli už dávno. Tady jste v bezpečí.“

„Mezi svými lidmi.“

„Otče...“

„Jsou to mí lidé nebo ne? Připoutaní ke mně tělem i duší?“

„Samozřejmě, Otče.“

„Zemřeli by pro mne? A vy?“

DeMarco odpověděl bez nejmenšího zaváhání.
„Samozřejmě, Otče.“

Samuelova ústa se znovu zkřivila do toho nepovedeného úsměvu. „Dobře. Ted' řekněte Carlovi, ať pustí náčelníka a paní Grayovou ven. A – pošlete mi sem Ruth.“

„Samozřejmě, Otče.“ DeMarco vyšel z pracovny a tiše za sebou zatřel dveře. Prošel přes apartmá, a teprve když se za ním zavřely hlavní dveře, povolilo napětí v zádech.

Aspoň trochu.

Na chvíli se zastavil, skoro se opřel zády o dveře, pak se zhluboka nadechl a šel vykonat Otcovy příkazy.

„Byl bych vás položil na zadní sedadlo,“ řekl Sawyer poněkud zasmušile. „Ale myslel jsem si, že takhle bude mň otázek.“

Tessa na něho překvapeně zamrkala. Trochu se jí točila hlava a byla zmatená. Chtěla se pohnout a zjistila, že je pevně připoutaná bezpečnostním pásem v džípu na sedadle vedle řidiče. Povolila si ramenní popruh a zmateně se zeptala.
„Kde...?“

„Právě jsme vyjeli z Areálu. Později někoho pošlu pro vaše auto. Nikdo tam nebyl, když jsem vás nesl k džípu, a Fisk tentokrát otevřel bránu bez řečí.“

„Nesl jste mě?“ *To je znepokojující. A já jsem o to přišla. Sakra. Zahнала lítost. Ted' ne. Ted' na to nemůžu myslet.*
„Odkud?“

„Od hřbitova domácích mazlíčků. Nevzpomínáte si? Co se vám to tam sakra stalo? Omdlela jste. A pořádně. Bylo to skoro koma.“

Tessa zahrnala myšlenky na to, jak její zřejmě bezvládné tělo nese takový kus cesty muž, kterého sotva zná, a snažila se rozpomenout. Trvalo jí to minutu nebo dvě, ale mlha v hlavě se pomalu rozplývala, když za sebou nechali Areál. Cítila se totálně vyčerpaná, ale už zase dokázala myslet. A také vzpomínat.

„Hřbitov mazlíčků. Proboha. On je zabil. Všechna domácí zvířata, všechen dobytek. Bylo to... on zuřil.“

Sawyer těžce vydechl a sevřel volant pevněji. „Měl jsem dojem, že jste něco takového říkala. Měla jste vizi?“

„Něco takového. Já ve skutečnosti obvykle nemívám vize. Jen se dozvídám věci. A tohle vím. Cítila jsem to.“

„Do hajzlu. On je zabil? Všechny najednou?“

„Myslím že ano. Byl nějakou dobu pryč, nejméně několik týdnů, a když se vrátil, odehrával se uvnitř kongregace jakýsi mocenský boj. Někdo jiný chtěl řídit církev. Samuel byl...“

„Byl co?“ Sawyer se na ni ostře podíval, pak zase soustředil pozornost na cestu, chtěl už být co nejdál od Areálu.

„Oslabený.“ Tessa šeptala, dívala se přímo vpřed, snažila se utřídit své pocity a vzpomínky. „Zraněný. Pokusil se použít své schopnosti různým způsobem, novým způsobem, ale byl tam někdo silnější, kdo mu vzdoroval. Ten boj prohrál. Těžce. A když se vrátil domů... rebelie. To bylo víc, než dokázal snést. Svolal je všechny k té venkovní kazatelně, přestože se blížila bouře. Možná právě proto, že se blížila bouře. Nečekal, že bude mít sílu se na ni napojit, ale...“

„Ale co?“

Potrásla hlavou. „Nějak se mu to podařilo. Nějak načerpal z bouře energii. Nejsem si tak docela jistá, co se stalo, všechno je to rozmazané a zpřeházené. Jistě vím jen to, že ten problém – muž, který chtěl řídit církev svým způsobem –

zmizel. Samuel opět přesvědčil kongregaci, že by měli jít za ním. A všechna zvířata zemřela.“

Sotva Tessa vypustila ta slova z úst, ucítila, že se jí u nohy něco pohnulo. Za normálních okolností by asi zděšeně vyskočila, ale teď byla příliš unavená. Jenom se sehnula, aby se podívala, co to je.

Velká taška ze silného plátna s popruhem přes rameno, taková, v níž nosí studenti knížky, sešity a notebooky.

„To je vaše?“ zeptala se, i když věděla, jakmile se tašky dotkla, že mu nepatří.

Podíval se na ni, když zvedla tašku z podlahy a položila si ji na klín.

„Ne, nikdy jsem ji neviděl. Tesso, buďte opatrná.“

„To je v pořádku.“ Rozepnula obratně velkou sponu a otevřela tašku. Uvnitř se třásl a bojácně se na ni díval malý bílý pudlík.

Sawyer se zamračil. „Pes? Z Areálu?“

„Pokud jste tu tašku se psem s sebou dnes nepřinesl.“ Tessa byla opatrná. Až když jí pejsek začal olizovat prsty, vzala to klubíčko kudrnatých chlupů do náruče. Pes se k ní okamžitě přitulil a přestal se třást. „Což nepředpokládám,“ usoudila.

„Ne, to ne. Ale když všechna zvířata zahynula, jak mohl tenhle drobeček přežít?“

„Myslím, že mu někdo pomohl.“ Tessa šmátrala volnou rukou v postranní kapse tašky a objevila přeložený kus papíru. Zarazilo ji, že na něm bylo tiskacími písmeny napsáno její jméno.

„Cože?“ optal se Sawyer.

„Viděl jste někoho u džípu? Někoho, kdo by mohl vědět, že nepojedu zpátky ve svém vlastním autě?“

„Ne, neviděl jsem živou duši. A díval jsem se celou cestou z toho kopce. Předpokládal jsem, že budu muset něco vysvětlovat. Nebo přinejmenším odpovédět na pár otázek,

protože na ten takzvaný přírodní kostel míří kamery. Čekal jsem, že se ukáže DeMarco.“

„Divím se, že se neukázal,“ zašeptala Tessa, když otevřela lístek. Pak přečetla krátký vzkaz, napsaný stejně pečlivým tiskacím písmem jako její jméno, a otázka, proč jim DeMarco dovolil odejít bez jediné otázky, se stala tím posledním, co ji v tu chvíli zajímalo.

PROSÍM, POSTAREJTE SE O LEXII.
UZ JI NEMŮŽU DÁL CHRÁNIT.
OTEC MĚ ZAČAL POZOROVAT.

Kapitola dvanáct

Ředitele FBI Micaha Hughese by nikdo nemohl obvinít z toho, že je extrovert, takže skutečnost, že se od něho očekávaly společenské styky s jinými zástupci bezpečnostních složek z celého světa, byla pro něho spíš utrpením než potěšením.

Dokonce i v Paříži.

Osobně by dal s chutí přednost tomu, kdyby se mohl ve dne zúčastnit seminářů a pak se uchýlit do hotelového pokoje, kde by na laptopu sledoval události doma ve Washingtonu, ale koktejlové večírky a večere byly samozřejmou součástí kongresu a on byl zarputilý profesionál.

Docela se mu ulevilo, když ho ve čtvrtek během nezávazné společenské konverzace po večeři vyrušil číšník, který mu podstrčil lísteček, že má telefonní hovor. Jiný číšník mu ukázal, kde jsou telefony v přístěnku před místností, kde se konal banket.

V hale bylo požehnané ticho, chvíli si ho užíval, než se vydal hledat telefon. Přístěnek byl blízko, jak mu řekli, ale jakmile tam vešel, zarazil se. V přístěnku lemovaném políčkami s telefony byla jedna jediná osoba.

„Co tu děláte?“

Muž byl vysoký, širokoramenný a atletický, mohlo mu být něco mezi padesáti a pětadesáti roky. Pravidelné rysy hezkého obličeje podtrhovaly pozoruhodné zelené oči.

„Už byste mohl vědět, že já se můžu objevit prakticky všude.“ Měl hluboký hlas a v něm něco, co Hughes slyšel v životě již mnohokrát: absolutní sebejistotu muže, který byl zvyklý dostat vždycky to, co si přeje.

„Já jen... myslel jsem si, že jste zpátky ve Spojených státech.“ Hughes si byl vědom lehce nervózního tónu svého hlasu a hořce toho litoval.

„Byl jsem. Včera.“ Na okamžik se odmlčel, pak klidně pokračoval: „Předpokládám, že jste nedosáhl žádného pokroku?“

„Podívejte se, varoval jsem vás, že to chce čas. Bishop je možná bezohledný, ale ne lehkomyšlný. Ví, že je pod dohledem, že jeho jednotka bude existovat jen tak dlouho, dokud bude mít úspěchy – a udržuje to v tajnosti před sdělovacími prostředky. Je opatrný. Velmi opatrný. Ví přesně, jak daleko může ohýbat pravidla a předpisy, aniž by je porušil. A dokud je neporuší, nemůžu se ho dotknout. Ne oficiálně.“

„Chápu. A víte, že je právě teď v Severní Karolíně a vyšetřuje tam nějakou církev?“

„Cože?“

„Ach tak. Nevíte. Vidím, že moji špioni dohlížíjí na Bishopa lépe než ti vaši.“

Hughesovi se nelíbilo, že někdo zvenku má v FBI své špicly, ale v posledních měsících strávil s tímto mužem už tolik času, aby spolkl jakoukoli ironickou odpověď nebo námitku, která by ho napadla. To nezmírnilo jeho vzrůstající znepokojení.

Nejdřív to vypadalo naprosto jasně. Ale teď už ani nevěděl, jestli dělá správnou věc.

„Zítřka ráno vám kurýr přinese balíček. Základní informace o té církvi a jejím vůdci, podrobnosti, které vaši

lidé mohli snadno odhalit a které pravděpodobně někam založili. Plus další, méně dosažitelné informace o posledních aktivitách Jednotky pro zvláštní zločiny. A o Bishopovi.“

Hughes si nebyl docela jistý, jestli jeden z těch „špionů“, které má ten muž v FBI, není ve skutečnosti uvnitř Jednotky, ale nikdy se na to nezeptal a neučinil to ani teď. Nepotřeboval to vědět. „Je v té informaci něco trestného?“

„Možná. Docela určitě se naskytá otázka, jestli Bishop pracuje pro FBI – nebo provádí svou vlastní vendetu.“

„Vendetu?“ *Jako je ta vaše?* „Vy si snad myslíte, že ta církev nebo její vůdce udělali něco, co osobně ublížilo Bishopovi?“

„Já si jen myslím, že je to nebezpečný člověk, který vede vyšetřování bez jakýchkoli důkazů. A umírají přitom lidé.“

„To víte určitě?“

„Ano. Nenahlásil poslední ztráty, ale mám dobrý důvod věřit, že během posledních dvou týdnů zemřeli nejméně dva lidé. Jeden z jeho vlastních agentů a pracovník té civilní organizace, kterou pomáhal založit.“

„Říkal jsem vám, že s Haven nemůžu nic dělat, pokud budou rozvíjet svou činnost na správné straně zákona. Což doposud dělali. John Garrett není ani neopatrný, ani lehkomyšlný.“

„Takže vy víte, že neporušili žádný zákon.“

Hughes neochotně přikývl. „Pokud vím, tak ne.“

„Moji lidé na tom budou dál pracovat. Zatím bych předpokládal, že smrt federálního agenta, nejspíš při výkonu služby, volá po vyšetřování.“

„To je automatické.“

„Tak byste se po návratu do Států mohl informovat o pobytu agenta Galena.“

„To udělám.“ Hughes se nadechl. „Divoká karta v tom všem je senátor LeMott. Bishop chytil vraha senátorovy dcery před třemi měsíci. Nejen Jednotka, ale i Bishop osobně

byl činný při jeho dopadení. Na to LeMott nezapomene. Je to mocný muž.“

„Já taky.“

„Ano, to vím. Ale LeMott by mi mohl způsobit mnoho nepříjemností. Musím být opatrný.“

„Pochybuji, že byste měl současné místo, kdybych značně nezasáhl ve váš prospěch.“

„To taky vím. Věřte mi, já jsem... víc než vděčný.“

„Zatím jsem toho na oplátku mnoho nežádal, že ne, Micahu? Nežádal jsem vás, abyste porušil svou přísahu, abyste porušil zákon. Nežádal jsem vás, abyste zradil svou vlast nebo pošpinil váš úřad. Žádal jsem vás jen, abyste našel způsob, jak odstranit nebezpečného muže a jeho přívržence z jinak vynikající organizace.“

„Ano. A já s tím nemám žádný problém.“

„Pak si tedy rozumíme.“

„To ano.“

„To rád slyším. Užijte si zbytek vašeho pobytu v Paříži, Micahu. Je to kouzelné město. Udělejte si radost a jeďte při odjezdu na letiště vyhlídkovou trasou. Potěšte se pohledem na památky. Odpočíněte si na chvíli od práce.“

„Děkuji vám, udělám to.“ Hughes se díval, jak muž kráčí pryč, uvědomil si své napětí teprve tehdy, když vypustil zadržený dech. Zjistil, že se opatrně rozhlíží kolem sebe, aby se přesvědčil, že nikdo jiný nebyl svědkem jeho úlevného vydechnutí.

To by mrzelo Micaha Hughese ze všeho nejvíc.

Grace

„Jediné, co si umím představit,“ řekla Hollis, „je, že majitel Lexie musel mít pěkně silný ochranný štít – přinejmenším. To plus zřejmý fakt, že nosil toho malého pejska pořád nebo alespoň většinu času v té tašce, ochránilo Lexii před tím, co zabilo ostatní psy.“

Tessa se podívala na židli vedle sebe u jídelního stolu. Ležela na ní otevřená taška a v ní do klubíčka stočený pudlák. Spal. „Někde jsem četla, že tito malí psi se chovají jako společenská zvířata, takže to dává smysl. Většinou ji zřejmě nosili. A taška je zřejmě její bezpečnostní přikrývka. Otázka je, komu patřila.“

„To je jen jedna z otázek,“ opravil ji Sawyer. Po příjezdu do domu Grayových ho Tessa představila Hollis. Sawyer se pořád ještě snažil vyrovnat s představou, že agent FBI je současně také uznávaným médiem. Médiem, které nejen znalo jeho vlastní hluboké tajemství, ale věčně hovořilo o jeho schopnostech.

„Vstupte do našeho klubu,“ poradila mu Hollis a pak řekla: „Vsadím se, že majitelkou Lexie byla Ruby Campbellová.“

Tessa přemýšlela, jestli to byla Ruby, jejíž hlas slyšela v hlavě tam na hřbitově psů a koček, jestli to byla ona, kdo ji varoval s takovou naléhavostí, aby uzavřela svou mysl. Byla si skoro jistá, že sama sebe doslova omráčila ve snaze ji poslechnout.

„Proč?“ Sawyerův tón byl velmi zdvořilý, jako tón muže, který se rozhodl brát věci s klidem. Ať se děje cokoli.

„Protože nevěřím v náhodu. Protože právě v době, kde jste vy dva četli ten lístek, mě někdo prosil, abych pomohla Ruby.“

„Nějaký duch,“ přikývl Sawyer.

„Právě vy,“ připomněla mu Tessa, „byste měl být schopen přijmout existenci duchů. Viděl jste přece svou babičku, když umřela. Nebo snad ne?“

„Proboha, Tessa...“

Tessa si rozmrzele přejela rukou přes čelo. „Promiňte. Nepátrala jsem po tom. Přišlo to samo.“

Hollis se podívala na Sawyera. „Má pravdu? Viděl jste ducha své babičky?“

„Jen jednou,“ přiznal Sawyer.

„Řekla jsem ti, že se tvoje schopnosti vyvíjejí,“ připomněla Hollis Tessa. „Tvoje návštěva v Areálu musela aktivovat novou dráhu v tvém mozku. Nebo nějak zvýšit napětí. I když máš ochranný štít na místě, vnímáš věci.“

Sawyer zamumlal. „Ta divná energie tam nahoře. Bůhví, jaké má účinky. Na ně i na nás.“

„Já nepotřebuju žádné nové dráhy,“ podotkla Tessa. „Sotva jsem se naučila používat ty, které mám.“

„Pochybuju, že máš vůbec na vybranou,“ pokrčila rameny Hollis.

„No, to je tedy vynikající.“

„To je další důvod, proč byste tam neměla chodit,“ upozornil ji Sawyer.

„Ne,“ odpověděla Tessa, „není. Všichni riskujeme, Sawyere. Vy jste u policie – tak to přece víte.“

„Nesmí se riskovat zbytečně.“

„A jak chcete definovat, co je zbytečné, když jsou v nebezpečí stovky mužů, žen a dětí?“

Sawyerovi se nelíbilo v koutě, do kterého byl zahrán. „No tak dobře, mluvmе tedy o efektivnosti. Nemá smysl riskovat, když nemůžete být v nebezpečné situaci výkonná. A z toho, co jsem viděl v Areálu, usuzuju, že ať se tam děje cokoli, nelze se s tím vypořádat bez *zbytečného* rizika. Pro vás a pro kohokoli jiného.“

„O čem to mluví?“ otázala se Hollis.

Sawyer se stále upřeně díval na Tessu. „Co se vám sakra stalo v Areálu? Na konci jste byla tak vyvedená z míry, že to bylo vidět. Jako kdybyste... naslouchala někomu jinému.“

„Možná ano,“ připustila Tessa.

Hollis se na ni zamračeně dívala. „Myslela jsem si, že když ses tam nahoře na tom hřbitově otevřela, přemohla tě bolest a smutek.“

„Začalo to už předtím, než jsme došli na hřbitov,“ upřesnil Sawyer. „Byla poněkud... roztržitá.“

„Roztržitá?“

„Roztěkaná, duchem nepřítomná, jak jsem řekl. Nevím, co to bylo, ale *něco* ji zasáhlo, když jsme odešli od té venkovní kazatelny. Možná už dřív.“

Tessa se nadechla: „Hej, já jsem tu taky, vy dva.“

Hollis se zamračila ještě víc. „Tesso, ty jsi na tom hřbitově úmyslně spustila svůj ochranný štít?“

Do odpovědi se jí moc nechtělo, ale věděla, že musí. „Ne. Otevřela jsem jen trochu dveře. Ale nespustila jsem ochranný štít.“

„A něco na tebe působilo? Něco, co se dostalo přes ochranný štít?“

„Možná.“

„Tesso.“

„No tak dobře. Ano. Slyšela jsem... stejný hlas, jako předtím ve své mysli. Ne ten temný, který říkal *Vidím tě*. Tentokrát mě varoval, abych byla opatrná. Abych se nenechala přemoci svými city, protože *on* – zřejmě Samuel – se tou cestou dostává dovnitř. Donutí lidi, aby něco cítili, a tak se dostane dovnitř.“

„Jak ses cítila?“

Ted' se zamračila zase Tessa, když se snažila probrat útržky vzpomínek a pocitů. „Je těžké se v tom vyznat. Nejdřív jsem se cítila nesvá, jako kdyby mě někdo pozoroval. Sawyer cítil totéž.“

Přikývl, když se na něho Hollis podívala. „Tessa říkala, že to možná jsou ty kamery, ale... mně se to nezdálo.“ Zaváhal. „Když jsou na mne zamířené kamery, mám určitý pocit. Tohle bylo něco jiného.“

Tessa přikývla. „Cítila jsem něco jako zatahání, a když jsem se rozhlédla, spatřila jsem, jak se něco zalesklo na okraji toho hřbitova zvířat. A když jsme tam došli... zavalila mě bolest lidí, zvláště dětí. V tu chvíli mě ten hlas v mé mysli varoval, abych zavřela dveře, než se on dostane dovnitř. Tak jsem je zavřela. Asi příliš prudce.“

Sawyer se na ni zamračil. „Proto jste upadla do bezvědomí? Udělala jste si to sama?“

„No ano, z pudu sebezáchovy. Ptal jste se mně, jestli poznám, když jsem vystavena Samuelovu útoku. Ten hlas mi naléhavě říkal, že se mám chránit, a to rychle. Tak jsem to udělala.“

„Máme problém,“ konstatovala Hollis.

„To není tak jisté.“

„Tesso, byla jsi vybrána pro tento úkol kvůli síle tvého ochranného štítu a proto, že v tobě nikdo nepozná senzibila. Ať už ten naléhavý hlas patří komukoli, neměl by být schopen se k tobě tak snadno dostat, ne tím, co byla ve skutečnosti jen malá skulinka ve tvém štítě. A nemělas být zavalena pocity těch lidí. *Vůbec ne*. To je nové, obě to víme, a s novými věcmi se obtížně zachází. Docela určitě máme problém.“

„Byla jsem unavená a roztržitá ještě před tím, než jsme tam nahoru šli, Hollis, a ty to víš. Cítila jsem to tahání dlouho před tím, než jsem se dostala do Areálu. Říkala jsi, že jsem se tam včera na někoho nebo na něco napojila, a já souhlasím.“ Natáhla se po kusu papíru, ležícím na stole před ní, podívala se na něj a znovu ho přečetla.

Prosím, postarejte se o Lexii.

Už ji nemůžu chránit.

Otec mě začal pozorovat.

„Tohle bylo určené mně. A bylo to v Sawyerově džípu, ne v mém autě, přestože nikdo nemohl vědět, že nebudu opouštět Areál stejným způsobem, jakým jsem přijela.“

Hollis zavrtěla hlavou. „Nezmínila ses o tom, že bys během včerejší návštěvy potkala někoho z dětí.“

„Představili mi celou skupinu najednou. Sotva jsem jim mohla říct něco jiného než pozdrav. Dokud jsi mi neřekla, že jsi viděla ducha Andrey a to, co říkala o Ruby, nevzpomněla

jsem si na žádná jména. Ale Ruby tam byla, tmavá dívka s velmi světlými šedými očima. Myslím, že to byla ona, kdo se mne dotkl, a jsem si skoro jistá, že měla u sebe tuhle tašku.“

„Skoro?“ Sawyer se na ni upřeně podíval. „Nebylo by to nápadné?“

Tessa o tom chvíli přemýšlela a pak se znovu zamračila. „Když o tom teď mluvíte, tak to muselo být nápadné. Je to velká taška pro tak malou dívku, a bylo to neobvyklé, protože děti byly na hřišti vedle kostela. Žádné z ostatních dětí nemělo ani tašku, ani batoh. Ale... Ruby ano. Musím se soustředit, abych si vzpomněla na to, co jsem opravdu viděla, ale když se soustředím, je to jasné, jasné jako den.“

Hollis tiše řekla. „Musíš jí pomoci zastavit ho.“

„Prosím?“ řekl Sawyer.

„To říkala Andrea. ‚Musíte jí pomoci zastavit ho.‘ A mluvila o Ruby.“

„Jak by mohla dvanáctiletá dívka zastavit někoho jako je Samuel?“

Tessa se na něho chvíli dívala, pak se pohledem vrátila k Hollis. „Možná proto byla Sarah tak přesvědčená, že děti jsou velmi důležité.“

„Kdo je Sarah?“ zeptal se Sawyer.

Tessa věděla, že by to byl dlouhý a pravděpodobně obtížný rozhovor, a tak se rozhodla jej odložit. „O Sarah vám řeknu později. Právě teď mám větší starost o Ruby. Hollis, říkála jsi, že se Sarah podařilo dostat ven tři děti, správně?“

Hollis přikývla.

„Latentní senzibily. Ale co když si nevědomky brala sílu od nějakého aktivního senzibila, protože Ruby má schopnost... zamlžit nebo zastít, co je skutečné?“

„To by byla zatraceně výjimečná schopnost,“ trochu nedůvěřivě pronesla Hollis. „Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela, jen ve vědecko-fantastických románech.“

„Ale je to možné?“

„Samozřejmě, všechno je možné. Ale je pravděpodobné, že by si Samuel něčeho tak jedinečného nevšiml?“

„Možná právě proto, že je to jedinečné. Nebo proto, že tomu nevěnoval pozornost. Až teď.“ Tessa se podívala na papírek a přečetla poslední hrozivou větu nahlas: „*Otec mě začal pozorovat.*“

„Proboha,“ vyhrkl Sawyer. „Je jí dvanáct let – přichází do puberty.“

Hollis se zhluboka nadechla. „*Ten parchant.* Jestli hledá další dobrý zdroj energie, na kterém by se přižívoval, tak chaos dospívání produkuje obrovské množství energie. Sexuálně i jinak. To je doba, kdy se latentní senzibilové poprvé stávají aktivními – obvykle následkem nějakého traumatu. Jen hádám, ale myslím si, že současná smrt téměř všech domácích mazlíčků a zvířat v Areálu mohla být pro mladou dívku velmi traumatizující. Zvláště pro takovou, která milovala svého psa.“

„Musela chránit Lexii,“ připomněla jim Tessa. „Dělala to instinktivně. Určitě nějaký energetický štít. Ale co víc, musela se uchýlit ke své latentní schopnosti skrýt nebo zamaskovat nějaký předmět. A byla schopná skrývat Lexii celou tu dobu přede všemi, včetně Samuela. Musela si myslet, že jsou v bezpečí. Dokud si neuvědomila, že se na ni začíná dívat tak, jako se dívá na starší ženy. Dokud to nepochopila.“

Quentin Hayes byl jasnovidcem téměř celý život, ale dával přednost oficiálnímu označení Jednotky pro zvláštní zločiny, které znělo „předvídatel“, protože schopnost skutečně vidět budoucnost byla pro něho relativně nová. Do doby, než se nedávno setkal s nesmírně silným médiem, míval jen občasné předtuchy, že se něco stane.

To všechno se změnilo, když potkal Dianu Briscoovou.

Bylo tomu tedy necelý rok od chvíle, kdy začal mít skutečné vize. Zatím se objevovaly poměrně sporadicky, a proto si na ně ještě nezvykl.

Pořád ještě přicházely kdoví odkud a bez jakéhokoli varování a pořád ještě ho ohromovaly.

„*Proboha.*“

„Quentine?“

Věděl, že Bishop je tam s ním, ve stejné místnosti – ale po tom oslepujícím výbuchu bolesti se místnost rozzářila a pak potemněla a na jejím místě bylo... peklo.

Nahoře se převalovaly a kupily temné mraky, tak temné, že zastínily slunce, ozývalo se hřmění. Vzduch nad jeho hlavou praskal a jiskřil čistou energií. Štiplavý kouř ho pálil v nose, obracel se mu z toho žaludek, protože to byl pach, který poznával.

Spálené maso.

Nechtěl se otočit, ale přinutil se k tomu. Podíval se na to, co jen matně poznával jako venkovní amfiteátr, používaný Samuelem a jeho kongregací. Byl teď ohořelý a zuhelnatělý, velké balvany, které měly sloužit jako sedátka, zčernaly a ještě se z nich kouřilo. A mezi balvany viděl další, ještě doutnající předměty.

Lidská těla.

Byla pokroucená a pokřivená v němé agónii, poznal, že mnozí dospělí se marně pokoušeli chránit děti. Quentin si bolestně uvědomil, že nikdo z nich neměl šanci.

Zaslechl výkřik a prudce se otočil, zjistil, že se dívá na žulovou „kazatelnu“, kde kázal Samuel.

Stál tam i teď, díval se na své mrtvé následovníky, v obličeji ledově klidný výraz. Z rukou se mu kouřilo.

U jeho nohou seděla tmavovlasá dívka a dívala se na něho, její výraz byl právě tak klidný jako jeho.

„*Ruby!*“

Byla to Tessa, kdo vykřikl. To ona vyslovila dívčíno jméno. Byla... byla přivázaná ke kříži, k jednomu ze čtyř po

obou stranách kazatelny. Provazy na zápěstích a kotnících by ji byly bezpečně udržely, příšerné železné hřeby, probodávající její ruce a nohy, ji měly jen zmrzačit a mučit.

Na dvou ze tří zbývajících křížů visely další přivázané postavy, ale jen Tessa byla při vědomí. Ostatní omdleli – nebo byli mrtví. Hollis a náčelník Cavanaugh viseli nehnutě.

Všude byla spousta krve.

Samuel se podíval na malou dívku a něžně se usmál. Položil jí na temeno hlavy levou ruku.

Před Quentinovým zděšeným očima začala dívka doutnat a vzápětí vzplála plamenem.

Tessa opět vykřikla. Samuel se otočil a podíval se na ni, úsměv zmizel, nahradilo jej lehké, lhostejné zamračení. Quentin si pomyslel, že se na ni podíval jako na mouchu, která ho obtěžovala svým bzučením. Levou ruku stále držel na hlavě hořícího dítěte, pravou ruku natáhl a z jeho prstů vystřelil na Tessu blesk čisté energie.

„Quentine.“

Zamrkal a s úlevou se nadechl. Podíval se na ruku, která ho držela za paži, pak do Bishopových soustředěných očí. „Proboha. Jak ty a Miranda můžete něco takového vydržet?“ Chraplavý zvuk vlastního hlasu ho polekal.

„Praxe.“ Bishop mu pomohl na nohy a k blízké židli. „Co jsi viděl?“

„Viděl jsem... peklo. Poslyš, musím se dostat do domu Grayových. Co nejdřív.“

„Proč?“

„Protože se chystají udělat velmi, ale *velmi* špatné rozhodnutí. Věř mi. A myslím, že je od toho neodradí nic než nečekaná návštěva.“

Bishop okamžitě sáhl po telefonu. „Vrtulník může přistát na mýtině mezi domem a cestou. To je dost blízko a nevzbudí to pozornost farmářů.“

„Může se v tuto dobu uvolnit?“

„Bude muset. Nemůžu riskovat a přiblížit se tak blízko k Areálu a teď nemáme k dispozici jiného pilota. Přivez je sem.“

„Určitě?“

„Quentine, jsi bledý jako stěna. Nemusíš mi to popisovat, abych věděl, že jsi viděl něco, co nechceme, aby se stalo. Takže přišel čas, kdy se musíme začít dělit o naše zdroje. O *všechny*.“

Kapitola třináct

Když Samuel používal Ruth, byl vždycky opatrný, aby ji nevyčerpal až do bezvědomí. Částečně proto, že si raději bral energii od mladších žen, a částečně proto, že její energie byla... divná. Nebyl si jistý, čím se Ruth lišila, ale za ta léta pochopil, že její úloha v jeho životě a v jeho duchovním úřadě je jiná než úloha ostatních žen.

Snad proto, že s ním byla nejdéle a znala všechny etapy jeho života. Nebo prostě proto, že Bůh nařídil, aby při něm stála a znovu a znovu mu připomínala, že to byl ďábel, kdo ho zrodil.

Protože nikdy nedokázal z Ruth čerpat energii, aniž by si vzpomněl...

Bylo mu téměř dvacet, nezačal ještě doopravdy ovládat dary, kterými ho Bůh obdařil tím bleskem před několika lety. Až do té doby byl rozkolísaný, nebyl si jistý, kdy bude schopen udržet publikum, které zhypnotizoval svou silou, a kdy bude nucen spolehnout se na znalosti a triky, jež se naučil v době, kdy kazatelství bylo pro něho jen prostředkem, jak si vydělat na byt a stravu.

Avšak ten den, ten konkrétní den, byl jedním z nejnejpříjemnějších, jaké kdy zažil. Nedokázal ovládnout své dary, v temné noci kráčet ulicemi chladného a špinavého města, které se velmi podobalo tomu, v němž naposled viděl svou matku živou.

Snad pro to byl nějaký důvod.

Jako vždycky bylo lehké najít kurvy. Vybral si jednu, aniž by o tom nějak zvlášť přemýšlel, snad proto, že byla čistší než ostatní a nabídla mu pokoj.

Byl ve zchátralém motelu, který v něm vyvolal ošklivé vzpomínky. Možná to byl důvod, proč uprostřed kradmého aktu, za který zaplatil, ve vzteku uchopil Samuel prostitutku za hrdlo a začal ji škrtit.

Zřejmě to nebyl její první zákazník, který měl rád drsný sex, ale musela spatřit něco na jeho obličeji nebo v jeho očích, protože přidušeně zaprotestovala dřív, než ji mohl úplně zaškrtit.

„Počkej – nedělej to. Můžu ti ukázat něco lepšího.“

„Můžeš umřít,“ zavrčel a sevřel prsty pevněji.

„Ne! Můžu ti... ukázat smrt.“

To ho upoutalo. A jí to dopřálo oddech. Ale nejdřív skončil, ruce měl pořád na jejím krku, dost pevně na to, aby mu pohled na její rudý, zpocený obličej a na vyděšené oči přivodil orgasmus.

Když byl hotový, slezl z ní, sundal si kondom, hodil jej do kouta a otřel se vlastním kapesníkem. Pak si upravil šaty, posadil se vedle ní na postel a upřeně se na ni díval. Už nelapala po dechu, ale bojácně se na něho dívala, jako kdyby se bála i pohnout.

„Jak jsi to myslela? Že mi můžeš ukázat smrt?“

Nervózně si olízla rty. „To je jen... moje babička dokázala vidět duchy. Já to umím taky. Je někdo, s kým bys chtěl mluvit, zlato? S kýmkoli z druhé strany? Protože já můžu zařídit, aby sis s nimi mohl promluvit.“

Zhnuseně se zeptal: „Opravdu si myslíš, že mě nachytáš na tu kravinu? Kde máš křišťálovou kouli?“

„Tak to není, zlato, přísahám. Nejsem podvodnice. Myslím na to, na otevření dveří na druhou stranu, a duchové se skoro vždycky objeví. A já je vidím a slyším je.“

„Opravdu?“ Zasmál se, znovu se na ni vrhl a uchopil ji za krk. „Myslím, že bych to chtěl taky umět, *zlato*. Myslím, že ty mi to dáš. Co říkáš?“

Tentokrát nemohla odpovědět, protože ji škrtil doopravdy. A přitom, jak ji škrtil, sáhl po tom. Sáhl po tom svou myslí, vrážel do ní tak, jako do ní naráželo jeho tělo před několika minutami.

„*Sammy!* Co to zas děláš, ty malý parchante?“

Odtrhl ruce od kurvy, upřeně se na ni podíval. Avšak nebyla to ona, kdo promluvil. Ta už nikdy nepromluví. Její obličej byl tak flekatý, že byl skoro černý, oteklý jazyk jí vyčníval z úst, oči měla doširoka otevřené a tak rudé, že vypadaly jako krvavé.

Tělo měla ztuhlé. Studené.

Uplynulo hodně času. Mnoho času.

Samuel slezl z postele a vstal. Pak ji spatřil.

Svou matku.

Stála blízko dveří a usmívala se stejně krutě, jak si to pamatoval. Vypadala stejně opravdová a živá jako před lety.

„Jsi pořád stejný hajzl, Sammy,“ řekla posměšně. „Je jedno, kolik ti je let, je jedno, kolik hloupých lidí věří, že jsi malý boží vojáček, my oba známe pravdu, co říkáš? My oba víme, čím *opravdu* jsi.“

Zíral na ni, v hlavě mu bušilo, ruce podél boků se mu sevřely v pěst. Nebyl... *nemohl*... ji nechat zničit, co budoval. Nemohl.

„Řeknu ti malé tajemství, Sammy.“ Její hlas se ztišil do šepotu. „Bůh to taky ví. A ďábel čeká, má pro tebe sedadlo blízko ohně...“

„Ne. *Nee!*“ Zachvěl se hrůzou a s veškerou silou a s veškerým odhodláním zabouchl otevřené dveře.

Duch jeho matky zmizel, praskl jako mýdlová bublina.

Stál tam nekonečně dlouho, kýval se ze strany na stranu, byl vyčerpaný. Stále dokola mumlal. „Nedokážu vidět duchy. Nedokážu vidět duchy. Nedokážu vidět duchy.“

Zavolal Ruth, přišla. Nikdy neřekla živé duši o té mrtvé kurvě. A on odmítal vidět duchy. Už nikdy.

„Jak ji odtamtud chcete dostat?“ zeptal se Sawyer. „Jsem ochotný něco zkusit, ale co? Podle vašeho seznamu má Ruby Campbellová rodiče, oba jsou Samuelovi přívrženci, oba žijí v Areálu. Jsou to její zákonní zástupci, a protože nemáme žádné důkazy o tom, že je v nebezpečí, žádný soudce nevydá příkaz, který by nám dovolil odebrat to dítě rodičům. A pochybuji, že by s tím rodiče souhlasili. A když ji odtamtud dostaneme nějakým jiným způsobem, bude to únos.“

„To je mi jedno,“ namítla Tessa. „To malé děvčátko mě požádalo o pomoc. Nemůžu tu jen tak sedět a nic nedělat.“

„Já vím. Říkám jen, že potřebujeme nějaký plán. Rozumný plán, který by měl rozumnou šanci na úspěch.“

Hollis řekla: „Znám někoho, kdo se dokáže dostat v noci do Areálu, aniž by ho někdo viděl a aniž by ho odhalily kamery. A dostane se do každé budovy, zamčené nebo nezamčené. Ale Sawyer má pravdu, Tesso. Nemůžeme tam jen tak přijít a tu dívku unést.“

„Nemůžeme čekat na noc.“

„Tesso...“

Někdo zabušil na vchodové dveře. Polekali se.

Sawyer měl v ruce zbraň a stál u okna jídelny dřív, než se některá z žen pohnula. „Není tu žádné auto. Nevidím na verandu ani na dveře.“

Tessa se zamračila, na okamžik zavřela oči, „Sakra,“ vyhrkla a zamířila do předsíně.

„Tesso...“

„To je v pořádku. Já vím, kdo to je.“ Otevřela přední dveře, a když se k ní ostatní připojili, uvědomila si, že Sawyer pořád ještě drží v ruce zbraň, Hollis má ruku za zády a pravděpodobně v ní má revolver.

„Quentine, co tady děláš?“ zeptala se Tessa.

„Zachraňuju vás,“ odpověděl zdvořile. „Věř mi. A nejen vás.“

„Ty se rád předvádíš, co?“ řekla Hollis.

„Vždycky. Pane Cavanaughu, já jsem zvláštní agent Quentin Hayes. Víím, že je to trochu nenadálé, ale jestli vám to nevádí, můj šéf si myslí, že je nejvyšší čas, abychom se všichni sešli a trochu si promluvili.“

„Quentine, je tu jedno malé děvčátko.“

„Já víím. Ruby. Určitě tam nechcete hned teď vtrhnout, abyste ji zachránili. To snad opravdu ne.“

„Co jsi viděl?“ zeptala se ho Hollis.

„Něco, co bych už nikdy znova nechtěl vidět. Vysvětlím vám to, ale teď musíme jít. Nemáme moc času, protože náš pilot může být mimo své pracoviště jen asi hodinu.“ Ustoupil a pokynul jim.

Podívali se na sebe, Sawyer zastrčil zbraň do pouzdra, Tessa se vrátila do jídelny pro tašku, v níž pořád ještě spal malý pudlík, Hollis si vzala kabát. Pak všichni vyšli za Quentinem z domu.

Sawyer zaslechl, že budou mít pilota, a tak ho ani trochu nepřekvapilo, když uviděl, že na ně na mytině pár stovek metrů od domu čeká elegantní zelenobílý vrtulník. Nejdřív ho napadlo, že je to helikoptéra horské lékařské záchranné služby, která často odvážela oběti nehod nebo pacienty z menších nemocnic do většího lékařského střediska v Asheville.

Pak si však všiml, že je to mnohem silnější a neobvyklejší stroj. A také ho napadlo, že je to dobrý nápad, že vypadá jako vrtulník záchranné služby, protože místní obyvatelé nebudou moc přemýšlet, když jej uvidí. Většina lidí se jen podívá do novin na místní zprávy, jestli došlo k nějakému neštěstí, ale nepřekvapí je, když v nich nic nenajdou – helikoptéry pravidelně převážejí pacienty z jedné nemocnice do druhé a o tom se v novinách nepíše.

Překvapilo ho, jak je ten stroj téměř strašidelně tichý. Tím se vysvětlilo, proč nic neslyšeli. Rotory rytmicky zpracovávaly vzduch, ale to byl prakticky jediný zvuk a i ten byl podivně tlumený.

„Vojenský?“ zeptal se Quentina.

„To by chtěli. Pojd'me.“

Sawyer nastoupil poslední. Teprve, když se usadil a přijal od Quentina sluchátka, otočil pilot hlavu a nepatrně se na něho usmál.

Byl to Reese DeMarco.

Sawyer si vyměnil pohled s Tessou, doufal, že nevypadá tak zmateně, jak se cítil. Rychle si nasadil sluchátka. Vrtulník se zvedl do vzduchu a zamířil na sever. Letěl tak nízko, že se téměř dotýkal vrcholů stromů.

„Sakra, co to znamená?“ zeptal se Sawyer. „On je členem vašeho týmu?“

„Obávám se, že ano,“ přitakal Quentin pobaveně. „Vím, že na první pohled nedělá dobrý dojem, ale časem si na něho zvyknete.“

„To pochybuju,“ odsekl Sawyer.

Tessa se podívala na Hollis, která jen pokrčila rameny.

„Nikdy jsem se s ním nesetkala,“ řekla Tessa. „Věděla jsem, že máme někoho uvnitř, ale víc mi Bishop neřekl.“

Ve sluchátkách se ozval chladný hlas Reeseho DeMarca. „A i to je víc, než jste potřebovala vědět.“

Hollis na něho vrhla nepřítelův přátelský pohled a znovu pokrčila rameny. „Vypadá to, že dnes vycházejí najevo všechna tajemství.“

Potom se pilot i pasažéři odmlčeli. Asi za deset minut doletěli k velkému domu, postavenému na úbočí hory nad Grace. To, co vypadalo jako velká garáž s plochou střechou, ukrývalo přistávací plochu pro vrtulníky. DeMarco na něj posadil helikoptéru měkce jako peříčko a vypnul motor.

Sawyer neměl náladu na to, aby se tím nechal ohromit. Ignoroval pilota, pomohl Tesse ven a kráčel vedle ní po

přistávací dráze za Quentinem, Hollis a DeMarcem do budovy.

Jakmile vstoupili do dovnitř, poznal Sawyer, že jsou v obytném domě, ne v budově patřící nějaké vládní instituci nebo podniku. Místnosti někdo navrhl velkoryse a na jejich zařízení nešetřil penězi ani vkusem. Vysoká okna skýtala nádherný výhled na pohoří Blue Ridge.

Prošli obrovskou vstupní halou, vlevo zahlédli zářivou supermoderní kuchyni a vstoupili do neobvykle velké pracovny. Její střed zaujímal masivní konferenční stůl, u vnějších stěn stály tři pracovní stoly s počítači.

Sawyerovi se zdálo, že místnost je opuštěná. Jenom chvíli.

Nikdo nevěděl, kde se vzal. Velký muž bez varování srazil DeMarca jediným úderem pěstí k zemi.

„Střelil jsi mě,“ řekl přitom.

DeMarco se nepokusil vstát. Místo toho se opřel o loket a opatrně si hladil bradu. Díval se na muže, který stál nad ním, s jistou opatrností. „Galene...”

„Do prdele, tys mě střelil. *Dvakrát.*“

Když ho Ruth opustila, cítil se Samuel podstatně lépe. Nebyl samozřejmě plně nabitý, ale byl dost silný na to, aby mohl vést plánovaný odpolední rituál s několika svými vyvolenými.

Potom bude samozřejmě v naprostém pořádku.

Potřeboval očistnou lázeň rituálu zvlášť po vzpomínce na... ni. Ne že by mu na ní záleželo. Záleželo jen na tom, že toho dne se stal skutečně dospělým, objevil, že dokáže zvládnout své Bohem dané schopnosti a získávat nové.

Vyžadovalo to dlouhé roky, než získal sebedůvěru. Roky, než začal opatrně zkoumat hranice svých schopností – zjistil, že když na to bude mít dost času a síly, může téměř všechno.

Téměř.

Už nemeditoval. Nebyl dost silný, aby vydržel cestu zpátky do své úplné minulosti, ale zůstal ve svém bytě ještě několik minut, než se připojil k ostatním v kostele na oběd.

Myslel na proroctví.

To mu bylo předáno téměř před dvěma desetiletími, dlouho poté, co Maddox našel svou vlastní krvavou smrt na konci stezky. Samuel šel dál, ale ne sám. Ruth byla jeho první žákyní. Maddoxova dcera mu celá ta léta byla věrná a právě ona často objevila a úspěšně naverbovala ty nejlepší ze Samuelových vyvolených.

Pomáhala mu během zkoušky, kterou na něho Bůh uvalil minulé léto. Byl přesvědčený, že by to neudělala, kdyby se před lety nestala svědkem toho, jak se ho Bůh dotkl podruhé a předal mu proroctví.

Potom už o něm nikdy nezapochybovala.

V posledním roce udělal obrovské kroky směrem k tomu, aby se stal dokonalým mečem božího hněvu. Už je téměř u cíle. Téměř.

Potřeboval svůj meč ještě trochu naostřit a pak bude připravený.

Pak se proroctví naplní.

Pak bude svět dokonale očištěn čistým bílým žářem vyvoleného božího bojovníka. A jen několik vyvolených půjde dál.

Brzy.

„Měl bys být rád, že jsem to udělal já,“ odsekl DeMarco. „Alespoň jsem věděl, kam mířit. Kdokoli z ostatních by mířil na hlavu a z toho by ses nevzpamatoval ani ty.“

Několik okamžiků se zdálo, že Galen nemá náladu se dohadovat, ale nakonec tiše zaklel a podal ruku muži, kterého právě složil.

„No, ono to bolí. Jestli to náhodou nevíš. Když tě někdo střelí, bolí to jako čert.“

DeMarco přijal podávanou ruku, pořád byl ještě ve střehu. „Promiň. Já vím, že to bolí. Z vlastní zkušenosti. Ale co jsem měl dělat? Byl jsi zatraceně blízko na to, abych tě minul, a neměl jsi šanci vyhnout se střelbě ostatních. Měl jsem na rozmyšlenou asi vteřinu. Pro nás oba bylo nejlepší tě rychle složit. Neříkej mi, že bys neudělal totéž, kdybys byl na mém místě.“

„Jo, asi máš pravdu. Ale bylo to – nepříjemné. A ta řeka byla zatraceně studená.“ Remcal spíš jen tak, aby se neřeklo.

Sawyer se podíval na Tessu. „Jak se v tom mám vyznat?“ požádal ji o vysvětlení.

„To nevím. Taký se v tom nevyznám.“

Quentin se na ně zazubil. „Agent Galen byl asi před týdnem brzy ráno v Areálu a dostal se do konfliktu s DeMarcem a dvěma ozbrojenými členy církve.“

„Do konfliktu?“ DeMarco se na něho upřeně podíval a zvedl obočí. „To myslíš vážně?“

„Chceš to vysvětlit ty?“

„Ani ne.“

„Tak nekritizuj můj výběr slov.“

„Ozbrojenými?“ otázal se Sawyer.

„Jen pistole,“ uklidnil ho DeMarco. „Nic těžkého.“

„Myslíš kromě toho tvého stříbrného kanónu?“ poznamenal Galen.

„Dobře mi padne do ruky.“

„Má větší palebnou sílu než jakýkoli revolver. Zanechá stopu – vlastně dvě stopy – což by jiná zbraň neudělala.“

DeMarco si znovu přejel rukou po čelisti a jen zamručel.

„No, nemůžeš srovnávat kulky s ranou pěstí.“

„Mně se sice modřiny moc nedělají, ale trochu ano. Jak to vysvětlím Samuelovi?“

„Řekni mu, že jsi vrazil do dveří.“

„Směšné.“

„Nikdo tu nemá povolení nosit zbraň,“ oznámil Sawyer poněkud hlasitě.

Hollis se obrátila k Tesse. „Připadám si jako na tenisovém utkání. Ale na kurtu je příliš mnoho hráčů.“

„Chápu, co myslíš.“

V místnosti se objevil další hráč a okamžitě upoutal pozornost poněkud rozhořčeného Sawyera. Další vysoký, širokoramenný atletický muž. Pohyboval se s ladností kočky, vypadal, že je sám se sebou dokonale spokojený. Vlasy černé jako uhlí mu dramaticky spadaly do čela, na levém spánku se mu táhl čistě bílý pruh. Měl nesmírně pronikavé, stříbřitě šedé oči a sotva znatelnou jizvu na levé tváři, takže nevypadal tak hezky jako DeMarco, zato nejméně dvakrát nebezpečněji.

Tak to už je něco, pomyslel si Sawyer, když se na něho ty ocelové oči upřely.

„Náčelníku, jsem zvláštní agent Noah Bishop.“ Nově příchozí měl chladný a klidný hlas.

„Vy tu velíte?“

„Po formální stránce tu velíte vy. Je to vaše jurisdikce.“

Sawyer přemýšlel, kolikrát už asi Bishop tuhle větu pronesl.

„Mohl jste mě varovat, že Galen je na válečné stezce,“ upozornil DeMarco Bishopa.

„To jsem mohl,“ souhlasil s ním Bishop.

„Do prdele, Bishope.“

„No, musel jsem mu to dopřát. Myslel jsem si, že to pro vás bude lehčí, když nebudete vědět, co vás čeká.“

„To tedy moc děkuju.“

„Není zač.“

„Chceš na tu čelist pytlík s ledem?“ nabídl Galen DeMarcovi přátelsky.

„Nebud' škodolibý. Nehodí se to.“ DeMarco si ještě jednou pohladil čelist a pak se narovnal. Zřejmě to už považoval za vyřízené. „Pojďme k věci. Já nemám moc času. Leda že byste si chtěli hledat nějaký odvoz nebo jít zpátky pěšky.“

„Samuel si myslí, že jste venku sám a kontrolujete hranice Areálu?“ otázal se Bishop.

„On tomu říká slídění. Je to můj dlouhodobý zvyk, dělám to v nepravidelných intervalech. Je na to už zvyklý. Vzkázal jsem mu, že to budu dělat zhruba příštích šedesát minut.“

Bishop vycítil, že je v tom ještě něco víc, a tázavě zvedl obočí.

„Je tu pár lidí, kteří v poslední době věnovali neobvyklou pozornost mým pohybům, takže mám poněkud podivný pocit, když jsem mimo Areál,“ vysvětlil DeMarco. „Nerad bych jim dal důvod k podezření, obzvlášť v tomto stadiu.“

„Vypadá to, jako kdyby tě už podezřívali,“ nadhodil Quentin.

„Možná. Nebo to Samuelova rostoucí paranoia živí v ostatních,“ nabídl další vysvětlení.

Bishop se zamračil, pak pokynul směrem k oválnému konferenčnímu stolu. Skoro všichni se posadili. Sawyer se zájmem pozoroval, že Bishop si sedl do čela stolu a DeMarco na druhý konec proti němu. Galen se opřel ramenem o stěnu knihovny, poněkud dál od skupiny, takže mohl pozorovat všechny u stolu a současně dávat pozor na dveře.

Někdo je na nezbytné hlídce, pomyslel si Sawyer. Zřejmě nepřetržitě.

„Je Samuel opravdu stále víc paranoidní?“ zeptal se Bishop DeMarca.

„Nejsem profilovač. Ale nemusím být odborník, abych viděl, že se pohybuje po velmi úzké hraně.“

„Mezi čím?“ zeptal se Sawyer.

„Mezi přičetností a šílenstvím, náčelníku. Věc se má tak, že se už příliš často ocitl na straně šílenství. Nechápu, že vzhledem k tomu, co udělal, vůbec může být přičetný. I když zrůdy si vždycky dokáží najít nějaké ospravedlnění.“

„A jaké je to jeho?“

„Že koná boží dílo, samozřejmě. Svět je přeplněný hříšníky a on pomohl snížit jejich počet. Tak se na to dívá. To je jen příprava na velkou show.“

„Jakou show?“ Sawyerovi vířilo v hlavě tolik otázek, že se musel ptát, i když věděl, že Tessa má jedinou starost a netrpělivě čeká, až bude moct zavést řeč na Ruby.

„Armagedon. Apokalypsa. Můžete tomu říkat, jak chcete. Konec světa, náčelníku.“ V DeMarcově hlase nebyly žádné emoce, o to působila jeho slova děsivěji. „Samuel věří, že mu Bůh seslal proroctví a že mu také dal sílu ke konečné zkáze. Aby ji mohl řídit. A přežít.“

„A k tomu všemu je,“ řekl Bishop suše, „sériový vrah.“

„Což víte,“ připomněl Sawyer, „ale nemůžete dokázat.“

„Bohužel.“

DeMarco pokračoval: „Neexistuje žádné přiznání. Ani něco, co by se mu aspoň trochu podobalo. Mluví o snížení počtu hříšníků, ale ne o jejich zabíjení. To, co udělal loni v létě v Bostonu, udělal myslím hlavně asi proto, aby zjistil, jestli si to může dovolit. Jestli je schopen tu bestii ovládat. Jestli může lovit a nebýt přitom chycen. Jenže pak se lovci té zrudy dostali příliš blízko, a on se rozhodl, že zjistí, jestli jsou ve skutečnosti opravdu tak dobří. Rozhodl se prozkoumat a vyzkoušet sílu i slabosti jediného nepřítele, kterého se opravdu bojí.“ Pokynul směrem k Bishopovi.

„Vy?“ podíval se Sawyer na Bishopa. „On se bojí výslovně vás?“

„Bojí se Jednotky pro zvláštní zločiny. Ano, bojí se konkrétně mne. Díky sdělovacím prostředkům jsem byl veřejnou tváří operační skupiny během vyšetřování v Bostonu. Proto ve mně viděl hrozbu. Na nějakou dobu ho to dokonce přinutilo schovat se. Až do doby, kdy se rozhodl otestovat meze své i naší síly. Ve Venture v Georgii, v říjnu minulého roku. Zemřelo mnoho žen, než se nám podařilo tu zrudu najít a zavřít.“

„Jednu ze zrud,“ podotkl DeMarco. „Naneštěstí pro všechny účastníky ta zkušenost Samuela změnila k horšímu.“

Bishop se obrátil k Sawyerovi. „Teprve koncem lovu jsme si uvědomili, čeho by mohl být schopen. V tu dobu jsme mohli reagovat jen obranou. Pokusili jsme se chránit sebe a naše schopnosti. Dani Justiceová, agentka občanské organizace Haven, z nás byla jediná, kdo měl schopnosti, které se mohly soustředit, nasměrovat a použít jako zbraň. Dani je použila jako obrannou zbraň.“

„A Samuelovi to ublížilo,“ doplnil DeMarco. „Ošklivě. Otřásl to jeho sebedůvěrou a oslabilo ho to. A udělalo to s ním ještě něco jiného. Když se vrátil... nejdřív jsem nevěděl, co se stalo. Byl jsem tak hluboce v ilegalitě, že moje kontroly byly nepravdivé. Věděl jsem jen, že tvrdil cosi o tom, že prošel nějakou přeměnou a krácel pustinou, pouští jako Mojžíš.“

„Vážně?“ užasl Sawyer.

„Ale ano, tvrdil to docela vážně. A opravdu se změnil. Nikdo z nás netušil jak moc. Až do té rebelie, která v jeho stádečku vřela a překypěla, když se vrátil. Jeden z jeho následovníků, Frank Metcalf, využil Samuelovy několikátýdenní nepřítomnosti a prohlásil se za lepšího vůdce. Řada lidí byla ochotna ho následovat. Dokud se Samuel nevrátil. Změněný. A doslova na ně spustil boží hněv.“

„Tehdy zabil všechna zvířata?“ zeptal se Sawyer.

DeMarco se na něho nepřítomně podíval. „Zabil víc než jen zvířata, náčelníku. Zabil také Franka Metcalfa. Zabil ho, aniž by se ho dotkl jediným prstem.“

„Jak?“

„Bleskem. Seslal na něho blesk. Viděl jsem to na vlastní oči.“

Kapitola čtrnáct

Ruby Campbellová žila se svým tajemstvím už tak dlouho, že se jí zdálo, jako by nikdy nebylo nic jiného. Že nikdy nebyla jen obyčejnou malou holčičkou, která běhá, hraje si a stěžuje si na učení a na úkoly.

Ted' nemohla ani uvěřit, že kdysi vedla takový prostý život. *Bylo to vůbec někdy takové? Nebo si jen přeji, aby to takové bývalo bylo?*

Skoro pořád ji teď bolela hlava, protože se musela tolik soustředit, musela usilovně myslet na to, jak potřebuje, aby se věci vyvíjely. Jak potřebuje, aby ostatní lidé viděli. Aby viděli, co ona potřebuje. I potom, co poslala Lexii do bezpečí k Tesse Grayové, věděla Ruby, že nesmí uvolnit svůj ochranný štít.

Otec si jí všiml. Pozoruje ji.

A ona věděla, co může udělat. Co už udělal. Brooke...

Po Brooke zůstalo prázdné místo. Tmavá skvrna v její mysli, vzpomínka na to, co se stalo její přítelkyni.

Brooke je mrtvá. Je mrtvá a Ruby zatím nebyla ani schopná říct o tom svým přátelům.

A ještě k tomu, že musela snášet svůj žal sama a tiše, byla Ruby tak vyděšená, jako ještě nikdy v životě. Bála se, že by Otec mohl zjistit její tajemství. Všechna její tajemství.

Neřekl nic o Lexii, zdálo se, že si toho nevšiml, ale to Ruby neuklidnilo. Protože ta opravdu, ale opravdu děsivá

část jejího tajemství spočívala v tom, že mohla způsobit, aby věci vypadaly jako něco jiného nebo aby dokonce zmizely. Ta opravdu děsivá část byla v tom, že *viděla*, co kde je. I když to bylo skryté pod kůží lidí.

A teď spatřila, co je pod Otcovou kůží.

„Ruby?“

Dívka sebrala síly a vzhlédla od odpoledního učení. Matka stála ve dveřích malého pokojíku, který proměnili na školní třídu.

„Ano, maminko?“ Usilovně se snažila vidět matčin obličej takový, jaký kdysi byl. Před církví. Před Otcem. Před loňským říjnem.

„Otec chce provést rituál před večeří.“

Ruby přeběhl po zádech mráz, přemýšlela, jestli jí ještě někdy bude teplo.

„Takže musíš dokončit lekci a osprchovat se. Vyndala jsem ti roucho a učešu tě. Teď si pospěš.“

„Ano, maminko.“ Přes příjemné, hezké rysy viděla chladnou, tvrdou slupku, číhající pod povrchem, slupku zčernalou, jakoby sežehnutou, která neobsahovala nic než tak nesmírnou prázdnotu, že pro ni Ruby nemohla najít slova. Všechno, co věděla, bylo to, že její matka tam už nežije.

Teď poznala, že matka je pryč už velmi dlouhou dobu.

„Pospěš si,“ opakovala Emma Campbellová.

Ruby přikývla, ale ozvala se. „Maminko? Musím... musím být pod rouchem nahá? Jako minule?“

„Ruby, přece víš, že je to součást rituálu.“ Emma Campbellová se usmála. „Jsi na úrovni mladých. A co víc, patříš mezi vyvolené. Je to velká čest, otec a já jsme na tebe velmi hrdí.“

„Ano, maminko.“ Ruby se nepokusila něco namítat, nepokusila se protestovat. Bylo to zbytečné. A bylo to dokonce i nebezpečné.

„Až se budeš sprchovat, vezmi si to speciální mýdlo, co jsem ti koupila. Abys při rituálu pěkně voněla.“

Ruby se zvedl žaludek, snažila se svou reakci zakrýt. „Dobře. Přijde tatínek včas k večeři?“

„Ne, obávám se, že ne. Volal, že se ta prodejní konference protáhne déle, než očekával. Bude pryč pravděpodobně několik dní. Ale podepsal hodně nových objednávek. Myslím, že po této cestě z něj udělají Prodejce měsíce.“

Ruby se podívala na svou ruku. Viděla, že tužka, kterou drží v ruce, se lehce třese. Za chvíli získala zpátky pevnou kontrolu. Pozorovala půlkruhovou ránu, způsobenou před několika hodinami vlastními zuby, na ránu, kterou před všemi skrývala. Velice tichým hlasem řekla: „Maminko, kdy se stal tatínek obchodním cestujícím?“

„Ale Ruby, neptej se tak hloupě, když znáš odpověď stejně dobře jako já. Tatínek byl vždycky obchodní cestující. A teď si pospěš a dodělej úkoly.“

„Ano, maminko.“ Ruby se neodvážila zvednout oči dřív, než si byla jistá, že Emma Campbellová je zpátky v kuchyni u svého věčného pečení. A když je zvedla, neplakala, i když ji oči pálily a hrdlo měla bolestivě sevřené.

Protože její otec byl vždycky montér.

A ona ho už nikdy neuvidí.

„Tehdy mě Reese zavolal,“ řekl Bishop. „Tehdy jsme si to začali dávat dohromady.“

„Blesk?“ Když se Sawyer setkal s něčím fantastickým, ohlížel se po něčem rozumném. „To... nezní jako nějaká nadpřirozená schopnost.“

„Jde o energii.“ Bishopův hlas byl slabý, na opálené kůži obličej se jasně rýsovala bílá jizva. „Z toho mála, co jsem byl schopen zjistit, vím, že do Samuela udeřil v době dospívání blesk. On nejenže přežil, on z toho vyšel hluboce změněný.“

„Už tehdy kázal svou verzi Bible,“ poznamenal DeMarco, „ale ne proto, že našel Boha, nýbrž proto, že našel způsob, jak si vydělat peníze. A také způsob, jak přimět lidi, aby mu

naslouchali a vážili si ho. Po tom blesku se změnil, jak říká Bishop. Už předtím musel být latentní nebo dokonce aktivní senzibil, to nevíme jistě. Po té příhodě se z něho stal senzibil a jasnovidec.“

„Zázraky,“ zamumlala Hollis. „Vždycky se najdou následovníci lidí, kteří tvrdí, že znají tajnosti vesmíru.“

„A lidí, kteří tvrdí, že se jich dotkl Bůh,“ dodal DeMarco. „Nevím, jestli tomu věřil, když do něho udeřil blesk, ale časem uvěřil. Jediné zákony, kterými se potom řídil, byly ty, které mu údajně dal Bůh. Byly pozoruhodně ohebné. Nevím toho moc o jeho cestě, než přišel sem, ale jsem přesvědčený, že už dřív zjistil, jak snadné je zabíjet.“

Nepříjemný pocit v Sawyerově žaludku zesílil. „Ta těla v řece. A další, která voda vyplavila níž po proudu. Jak dlouho už tady zabíjí?“

„Stávalo se to, už když jsem se dostal dovnitř, takže nemůžu s určitostí říct, kdy to začalo. Podle mého odhadu se to děje přinejmenším pět nebo šest let, možná déle. Ale nikdy jsem to neviděl na vlastní oči, nikdy se mi k ničemu takovému nepřiznal, takže nemám žádný důkaz, který by mohl sloužit pro vydání příkazu k prohlídce nebo zatykače a tím méně k procesu či odsouzení. Za žádnou z vražd, které spáchal. Proto jsem nemohl nic podniknout, přestože to vím docela určitě.“

„Řekl jste, že vloni v říjnu jste byl svědkem vraždy,“ namítl Sawyer.

„Svědkem toho, jak do člověka udeřil blesk,“ opravil ho DeMarco suše. „Samuel od něho stál několik metrů daleko, když se to stalo. Jestli věřím, že ho zabil? Ano. Ale věřím také, že bych přesvědčil soud, že Samuel seslal na toho muže blesk? Ne, tomu nevěřím. Stejně tak nemůžu dokázat, že uvolnil nesmírné množství energie toho dne, kdy zahubil všechna zvířata v Areálu. V jediném okamžiku.“

„Podle naší teorie,“ řekl Bishop, „používá elektromagnetickou energii k ovlivnění atmosféry nad Areálem, takže se tomu místu vyhýbají i ptáci.“

Sawyer se zamyslel. Nakonec se DeMarca zeptal: „Jak dlouho jste už v té církvi?“

„To byste měl vědět. Setkali jsme se krátce potom, kdy jste se ujal úřadu. A to bylo před dvěma roky.“

„Počkejte,“ ozvala se Hollis. „To tam pracujete v utajení už tak dlouho?“

„Dvacet šest měsíců.“

Hollis se zamračila a podívala se na Bishopa. „To víte o Samuelovi už tak dlouho?“

Bishop zavrtěl hlavou. „Slyšela jste Reeseho. Samuela jsem začal podezřívat teprve loni v říjnu.“

„Tak proč jste tam DeMarca poslal?“

„Na seznamu FBI je v současné době více než dvanáct podezřelých sekt, které považujeme za nebezpečné nebo potenciálně nebezpečné. FBI, ATF a vnitřní bezpečnost mají v šesti z nich tajné agenty. Jednotka pro zvláštní zločiny má agenty ve dvou z nich – a tady Reeseho. Věděli jsme, že Samuel představuje nebezpečí od okamžiku, kdy se Reese dostal dovnitř a byl schopen podávat zprávy. Měli jsme podezření, že Samuel je senzibil, ale vzhledem k tomu, že nikdy veřejně neukázal své schopnosti, nebyli jsme si tím jisti. Neměl jsem ani tušení, že je nějak spojený s těmi vraždami v Bostonu v létě minulého roku nebo s vraždami s Georgii pár měsíců potom. Alespoň ne tehdy.“

„A teď? Jste si naprosto jistý?“ chtěla vědět Hollis.

„Zeptejte se Reeseho.“

DeMarco na otázku nečekal. „Ještě před deseti lety byl Samuel docela neškodný jako každý jiný vůdce sekty. Jako mnoho z nich i on začal kázat mladý. Pak do něho udeřil blesk, a to doslova. Najednou měl poslání. Zachránit své následovníky. Viděl se jako jejich léčitel, jejich spasitel. Během času začal věřit, že je božím nástrojem na zemi,

povolaný provést své lidi nebezpečnou dobou, která je před nimi.“

Sawyer zabručel. „Totéž hlásá většina kazatelů, které jsem kdy slyšel.“

DeMarco přikývl. „Ano, ze začátku v tom nebyl žádný rozdíl. Ale postupně kázal stále méně o Bohu a více o úloze, kterou jeho stádo sehraje v blížícím se konci světa. Učil je, že je pronásledují a dokonce ignorují nevěřící zvenčí. Svět je nebezpečné místo a bude ještě nebezpečnější. Jen on je může ochránit, jen on je dovede ke spáse. Musí mu důvěřovat, věřit v něho. Bezvýhradně.“

„A tím,“ doplnil ho Quentin, „překročil hranici. Od legitimního duchovního vůdce k prvním nebezpečným stádiím sekty.“

DeMarco opět přikývl. „Ale pořád ještě nehlásal násilí. Kázal a varoval před blížícím se koncem světa, o tom, jak nevěřící budou potrestáni, ale nikoho nepodněcoval k ničemu jinému než k modlení. Nebylo hlášeno žádné zneužívání, žádné náznaky otevřeně nebezpečných tendencí, o kterých by se mluvilo mezi dřívějšími členy církve. Ani se nijak zvlášť neizolovali od okolních komunit. Jedinou neobvyklou událostí bylo, že opustil svůj první malý kostel v Los Angeles, nechal jej v rukou jednoho ze svých spolehlivých následovníků a vydal se na cesty.

Během příštích osmi či deseti let se zdálo, že se nechce nikde usadit. Cestoval po celé zemi. Obvykle strávil asi rok na nějakém příhodném místě, obvykle malém městě nebo jiné odlehle oblasti, dal dohromady pár konvertitů a pak vybral jednoho z nich, aby řídil odbočku jeho církve. Nato se přemístil na další vhodné místo.“

„Proč?“ podivil se Sawyer. „To nedává smysl.“

„Opravdu to vypadá podivně nahodile,“ souhlasila Hollis. „Vždycky jsem si to myslela. Pokud odbočky, které založil, končí jako ta, kterou jsme našli ve Venture, tak to byla jen chatrč s hrstkou věrných členů.“

„Chatrč, ale k tomu velký pozemek,“ nabídl vysvětlení Bishop.

„To ano, ale většinou bezcenný. Opuštěné budovy, zaniklé podniky a ne zas tak velké pozemky. K čemu je to dobré?

Vždyť se ani nesnažil ten majetek nějak zužítkovat nebo vylepšit.“

„To bych rád věděl.“

Hollis se na Bishopa znovu zamračila, pak se otočila na DeMarca. „Vy nevíte, na co chce ty pozemky?“

„Ne.“

„Jste jeho pravá ruka a nevíte to?“ V hlase měla slušnou dávku sarkasmu.

DeMarco to ignoroval. „Ne, jeho pravá ruka nemá ani tušení. Samuel si drží karty pěkně u těla. Nesvěřuje své myšlenky nikomu, pokud vím – možná s výjimkou Ruth Hardinové, která je s ním ze všech nejdéle. Jak Bishop řekl, nevypadá jako senzibil a my jsme zatím nenašli žádného senzibila, který by ho dokázal přechít.“

„Včetně vás?“

„Včetně mne.“

Ruby zůstávala ve sprše co nejdéle, použila zvláštní mýdlo, které koupila matka. Vonělo po růžích, odporně sladce, takže její už tak choulostivý žaludek se bouřil ještě víc, když se namydčila od hlavy k patě a pak jen stála pod horkou vodou.

Rituál.

Nenáviděla rituál.

Dvěma jiným dívkám se to moc líbilo, to věděla. Amy a Therese. Viděla to na jejich doširoka otevřených, omámených očích, na jejich zardělých tvářích. Slyšela to v jejich nervózním, vzrušeném hihňání.

Vzrušovalo je to.

Otec je vzrušoval.

Ale Ruby a Brooke znaly pravdu a z toho, co věděly, jim naskakovala husí kůže.

Ruby naskakovala husí kůže i ve sprše, žaludek se jí svíral strachy, nebyla si jistá, jak dlouho ještě dokáže předstírat něco jiného. Nebyla si ani jistá, jestli Otec věří její přetvářce, až na to...

Zdálo se, že od ní dostává to, co chce. Co potřebuje. Zdálo se, že ho to těší. Možná by dokázala, aby Otec viděl i to, co tam není. Doufala, že je to pravda. Že ho může přimět, aby viděl to, co ona chce, aby viděl, aby uvěřil tomu, co ona chce...

Možná.

A kdyby to dokázala...

„Ruby, pospěš si! Přijdeš pozdě.“

Váhavě zavřela vodu, vystoupila ze sprchy a začala se utírat. A teprve tehdy jí napadlo, co udělala.

Poslala Lexii pryč.

Poslala Lexii k cizímu člověku.

Co jestli to Otec vidí? Co jestli to ví?

Co jsem to udělala?

„Ruby?“

Měla trochu zdřevěnělé prsty, když spěšně dokončila utírání. Omotala si vlhký ručník kolem těla a vešla do ložnice rodičů, kde na ni čekala Emma Campellová.

„Pojď sem, miláčku, posad' se vedle toaletního stolku, učešu tě.“

Ruby poslechla a upřeně se dívala na svůj obraz v oválném zrcadle. Naštěstí pořád ještě nebyla pod kůží tmavá a prázdná. Kontrolovala to každý den, bála se, že by k tomu mohlo dojít v noci, když spí. Když se nemůže soustředit na svůj ochranný štít. Každé ráno se bála podívat do zrcadla.

Nevěděla, co by udělala, kdyby spatřila pod svou vlastní kůží to, co viděla pod kůží mnoha lidí kolem sebe.

Až na to, že bych tu nebyla, abych to mohla vidět. Byla bych pryč. Zůstala by jen moje prázdná skořápka.

Podívala se na obraz Emmy Campbellové a rychle se vrátila k odrazu svého vlastního obličej. Nevěděla, kam odešli všichni ti lidé, kteří kdysi žili ve své kůži. Přála si, aby mohla věřit, že odešli do nebe, ale věděla, že to není ten případ. Lidé odcházejí do nebe, když jejich těla umřou přirozeným způsobem. Jejich duše jdou pak do nebe. Tomu Ruby věřila.

Ale to, co dělal Otec – co si Otec od nich bral – to bylo něco jiného.

Něco příšerně nepřirozeného.

Ruby si byla jistá, že si to bere od lidí, kteří už nevěří, od lidí, kteří prostě... odešli.

A bere si to od svých vyvolených.

Emma Campbellová byla jedna z vyvolených.

A teď se jí má stát i Ruby. Už je téměř připravená. Už je téměř dost stará na to, aby vydržela skutečný rituál. A tehdy ztratí samu sebe. Odevzdá se, jak říká Otec, Bohu.

„Myslím, že ti tentokrát vyčešu vlasy nahoru, Ruby. S vlasy nahoru vypadáš moc hezky.“

Obrnila se a upřeně se dívala na odraz obličej Emmy Campbellové. Na obličej, který byl její matky a který teď nosí tato osoba. Na obličej tak známý a přece tak cizí.

Tohle není moje matka. Už ne.

„Nemůžete ho přecíst, protože má ochranný štít?“ zeptal se Sawyer.

DeMarco pokrčil rameny. „Možná. Ale mně to připadá spíš jako černá díra. Neustále vtahuje energii. Je to stále silnější. Když jste od něho na tři nebo čtyři metry, máte přímo fyzický pocit, že vás k němu něco přitahuje.“

„Vsadím se, že jeho kongregace tomu říká charisma,“ podotkla Hollis.

„Věří, že je to součást jeho božského daru,“ řekl DeMarco klidně. „A buď to má v sobě pevně zakódované, nebo se dokáže obdivuhodně soustředit a zaměřit, protože když do

sebe vtahuje energii, nenechá nic uniknout. Nic ze své osobnosti. Nic ze svých myšlenek nebo pocitů. I tehdy, když stimuluje ženské členy svého stáda, aby se mohl přiživit na jejich energii, se jeho energetické pole jeví jako nulové. Jako kdyby tam nebyla žádná osoba, žádná mysl, žádná duše.“

„Jak je to možné?“

„To vůbec nevím.“

„Ale víte, že je to jedna z věcí, které Samuel provádí? Že si z těch žen bere energii?“ zeptal se Sawyer.

„Už dlouho věřím, že to dělá. Ale ze začátku to nebylo tak zřejmé. Pochybuju, že z nich tehdy čerpal tolik energie. Myslím si, že tehdy spíš dával, než bral, přinejmenším zpočátku, když získával jejich důvěru nebo je nějakým způsobem činil na sobě závislými. Stejně závislými jako na drogách.“

Dlouho jsem se snažil pochopit, jak je dokáže tak absolutně kontrolovat. Neviděl jsem ani žádné náznaky vymývání mozků, jak to vůdci sekt dělají svým přívržencům. A přece mu jsou ti jeho lidé naprosto oddaní, víc než je normální. To je zřejmé na první pohled. Proto mě tam před dvaceti šesti měsíci poslali.“

„Jako skupina se stali ještě izolovanější, ještě samotářštější. Snažíme se poučit z historie, náčelníku, a z vlastních chyb. Potřebovali jsme vědět, co se děje uvnitř té církve,“ ozval se Bishop.

„Abychom se vyhnuli dalšímu masakru jako ve Wacu. Nebo v Jonestownu.“

„Správně. Ale protože sekty *jsou* od přírody izolacionistické a velice podezřívavé, pokud jde o outsiders, jediná cesta, jak se dozvědět, co se děje uvnitř, byla dostat někoho dovnitř. To nelze označit jako něco jednoduchého, zvláště když paranoidní vůdce varuje své stádo před všudypřítomnými nepřáteli a blížící se apokalypsou.“

Sawyer se otočil na DeMarca. „Jak jste se dostal dovnitř?“

„Stejně jako většina jeho následovníků. Potuloval jsem se celé týdny kolem církevních útulků a domů napůl cesty v Asheville jako jeden z vyvrženců společnosti, bez domova a bez práce. Byl jsem samotář, zahořklý a otevřeně zklamaný naší vládou. Neměl jsem sice majetek, který by mohl církev lákat, ale dal jsem si záležet, aby to, co jsem mohl Samuelovi nabídnout, viděli všichni.“

„A co to bylo?“

„Moje armádní bunda se služebními nášivkami a odznaky, které se nedají koupit v žádné zastávárně. Jsem bývalý voják. Tušili jsme, že si Samuel bude chtít vybudovat vlastní armádu.“

„No a?“

„Měli jsme pravdu.“

„Armádu?“ zapochyboval nevěřičně Sawyer. „On tady buduje armádu?“

DeMarco zavrtěl hlavou. „Ne tak, jak myslíte. Ne tak, jak jsme čekali. V Areálu je pár revolverů a pár brokovnic. Nic víc. Přesvědčil své stoupence – alespoň většinu z nich – že na přemožení nepřátel nebudou potřebovat zbraně. V každém případě ne lidmi vyrobené zbraně. Jeho armádu tvoří jeho následovníci a on tu armádu pečlivě buduje už několik let.“

Sawyer se zamyslel a rozhodl se, že bude muset ještě důkladně hloubat, než s tou skládankou něco udělá. „Ale pořád ještě jste mu byl užitečný. Vaše normální schopnosti byly pro něho cenné.“ Náhle si uvědomil, že nemá ani tušení, jaké nenormální psychické schopnosti DeMarco má, a znervózněl.

„Neměl nikoho s mou zkušeností, kdo by mohl řídit jeho bezpečnostní systém. Až donedávna se o to moc nestaral, ale když mě naverboval, začal o to projevovat stále větší zájem.“

„Je paranoidní.“

DeMarco přikývl. „Mám dojem, že cítil, že si dělá nepřátele, ale opravdu nemám ani tušení, jestli se už v té době zaměřil na Jednotku pro zvláštní zločiny.“

Hollis se podívala na Bishopa. „Jsme si naprosto jisti, že se na nás zaměřil už před osmnácti měsíci.“

„Nechal nás najít fotografie se svou oblíbenou zrůdou,“ vysvětlil Bishop. „Myslím si, že ve skutečnosti udělal všechno pro to, abychom je našli. Chtěl, abychom věděli, že nás pozoruje. Že nás sleduje. Vsadím se, že jenom vaše fotografie tam byly proto, že chtěl, abychom si lámali hlavu tím, čím si ji právě lámeme. Sledoval vás jako potenciální oběť nebo proto, že jste členkou Jednotky?“

„Mohlo by to být obojí,“ usoudila Hollis. „S přihlédnutím k tomu, kde jsem skončila.“

„To je kde?“ snažil se vyznat se v tom Sawyer.

„Řekněme, že jsem se setkala s tou oblíbenou zrůdou zblízka a osobně.“ Dřív, než se k tomu někdo mohl vyjádřit, zamračila se na DeMarca. „Opouští Samuel často Areál? Protože jsem měla dojem, že se tam velmi izoluje.“

„Ted’ ano. Od minulého podzimu. Předtím se občas vzdaloval na několik dní nebo týdnů, příležitostně podnikal delší cesty. Minulé léto byl pryč skoro šest týdnů, i když se během té doby několikrát vrátil. Obvykle se vracel s jedním nebo dvěma novými rekruty a řekl, že byl jako hostující kazatel v tom či onom kostele. Neměli jsme důvod podezřívat ho, že dělal něco jiného.“

„Nesledovali jste ho, když odcházel?“

„Ne. Měl jsem instrukce infiltrovat se do sekty a udělat co nejvíc pro to, abych se pro Samuela a jeho činnost stal nepostradatelným. To znamenalo zůstat tady a udržovat věci v chodu, kdykoli se vzdálil.“

„A přiživit malou rebelii?“ neodpustila si Hollis.

„Neodrazoval jsem je od toho. Když se tak ohlížím zpátky, měl jsem.“ Neomlouval se ani nelitoval, prostě konstatoval fakta.

Přikývla.

Sawyer se obrátil na DeMarca. „Počítám, že jste odpovědný za elektronické zabezpečení Areálu?“

„Samuel chtěl instalovat ty nejmodernější hračky a já o tom dost vím. Také mám styky. Vojenské styky. To se mu líbilo.“

„To je všechno moc hezké, ale jak jste ho přesvědčil, že jste věřící? Pokud tedy opravdu nejste.“ Hollis se na něho upřeně dívala, zřejmě jí to dělalo starosti.

„Neuvidíte to,“ upozornil ji DeMarco.

„Neuvidím co?“

„Mou auru.“

Přivřela modré oči, podívala se ostřeji. „Vzdej to, Hollis, než tě rozbolí hlava,“ doporučil jí Quentin. „Nebo tě klepne mrtvička. Reese má dvojitý ochranný štít.“

„Jsem jedinečný,“ pronesl DeMarco pomalu.

„Proboha, asi to budu já, koho z vás rozbolí hlava,“ zaúpěl Sawyer polohlasně.

Quentin se na něho slabě usmál. „Informační přetížení? No, musíte pochopit to hlavní: Reese a stejně tak Tessa nejsou čitelní jako senzibilové, ale mají záhadnou schopnost stvořit... osobu, která *je* čitelná, když to oni dovolí.“

„To se hodí,“ poznamenala Hollis.

„Je to užitečné,“ opravil ji Quentin. „Kterýkoli senzibil, který se dokáže dostat přes jeho primární ochranný štít, už pravděpodobně nebude pátrat po tom druhém, zvláště když objeví tu vykonstruovanou osobu – v tomto případě zahořklého bývalého vojáka, ochotného zabít či zemřít pro charizmatického, falešného náboženského vůdce.“

Kapitola patnáct

„Roucho“ vypadalo spíš jako šaty – nebo noční košile. Dlouhé, bílé, tak tenké, že bylo téměř průhledné, a bez rukávů.

„Barva čistoty,“ řekla Emma Campbellová tiše, poodstoupila a usmála se na Ruby.

Ruby se znovu zachvěla, přemýšlela, jestli jí ještě někdy bude teplo. „Můžu si vzít na cestu do kostela tvůj kabát, maminko? Venku je zima.“

„Můžeš. Ale nezapomeň si ho sundat, až budeš uvnitř.“

„Ano, maminko.“ Ruby byla vděčná, že ji hřeje strohý černý kabát, dlouhý až po kotníky, a ještě vděčnější za to, že přikrývá tenký hábit, v němž se vždycky cítila nepříjemně. Nevěděla to jistě, ale něco jí říkalo, že matka měla na sobě ten kabát, když nakonec... odešla.

Emma Campbellová řekla s úsměvem. „Dělej, co ti řekne Ruth, jako dřív. A samozřejmě dělej, co ti řekne Otec. Jsem na tebe tak pyšná. Tatínek i já jsme na tebe pyšní.“

Ruby se znovu bolestivě sevřelo hrdlo, tak jen přikývla a pokoušela se nemyslet na tatínka. Nebo na matku. Místo toho prošla domem k předním dveřím vedle skořápky jménem Emma Campbellová.

„Bud' hodná. Pamatuj si to.“

„Ano, maminko.“ Vyšla do chladného odpoledne, kráčela směrem ke kostelu a tvrdě se soustředila na to, aby její

ochranný štít byl tak silný, že se jí ani Otec nebude moct přes něj dotknout.

Alespoň ne její skutečné osoby.

Neotočila se, protože věděla, že Emma Campbellová se už vrátila do svého šicího pokoje.

Šije. Maminka Amy také šije. Theresina matka dělá přikrývky. Maminka Brooke má své skládačky... Všechno to asi něco znamená. Možná jim dává věci, aby měly co dělat. Aby neměly čas myslet.

Aby nechtěly myslet.

Možná zjistil, co dělají nejraději, a drží je u toho.

Jen u toho.

Ruby šla klidným krokem ke kostelu, viděla, že na ni ostatní dívky čekají na schodech. Zaskočilo ji, že Otec už nahradil Brooke – tak snadno, jako kdyby nikdy neexistovala.

Nahradila ji Mara. Malá jedenáctiletá Mara je nervózní, je to její první rituál. A na rozdíl od ostatních dvou má přes roucho dlouhý svetr.

Amy a Theresa, obě třináctileté, mají na sobě jen tenké roucho, přestože je zima.

Ruby věděla, že se v něm obě dívky cítí dospělé. Dospělé a důležité pro Otce.

Cítí, že jsou vyvolené.

„Pospěš si, Ruby,“ zavolala na ni Amy netrpělivě.

„Už jdu,“ odpověděla Ruby. Slyšela ve svém hlase zajiskření, zvuk nedočkavosti, který byl každým coulem tak falešný jako úsměv na jejích rtech.

Začala stoupat po schodech ke svým přítelkyním.

Ale nespěchala.

„Opravdu je to jen vykonstruovaná osoba?“ zeptala se tiše Hollis. „Slyšela jsem, že lidé, kteří pracují příliš dlouho v utajení, se nakonec mohou... ztotožnit se svou rolí.“

DeMarco se podíval nejdříve na ni, pak na Sawyera. „Ta schopnost plus několik dalších charakteristik ze mne dělají

ideálního kandidáta pro práci v utajení. Bishop to zjistil před několika léty.“

„Takže vy jste členem Jednotky?“

Odpovědi se ujal Bishop: „Není v FBI. Ale brzy jsme si uvědomili, že mít agenty... mimo organizaci je v některých situacích nejen užitečné, ale přímo nezbytné.“

„Myslela jsem si, že proto jste pomáhal zakládat Haven,“ ozvala se Tessa. Podívala se na Bishopa. „Jako civilní odnož Jednotky.“

„Jako sesterskou organizaci,“ řekl Bishop. „Ale Haven byla zřízena především pro poskytování krátkodobé podpory agenty, kteří by pomáhali při kriminálním vyšetřování. Většina z nich vede naprosto obyčejný, normální život, jejich práce pro Haven je spíš řadou dočasných zaměstnání.“

„To je pravda,“ souhlasila Tessa. „Při mém posledním úkolu jsem ani nemusela vybalovat. Ve svém normálním životě navrhuji webové stránky. Můžu si stanovit svou vlastní pracovní dobu, můžu pracovat doma nebo na cestách s laptopem, udělám si volno, kdykoli potřebuji. Je to jako šití na míru pro někoho, kdo vede ještě druhý život.“

Bishop přikývl. „Pro ty z nás, kdo pracují uvnitř FBI, je to jiné nejen proto, že je to práce na plný úvazek. Být agentem Jednotky znamená, že jste stále státní zaměstnanec a jako takový musíte dodržovat zákony a předpisy.“

„Což někdy může být problém,“ poznamenal tiše Quentin. „Pro některé z nás.“

Sawyera napadlo, že mluví zřejmě o sobě, ale nezeptal se. Na jeho dlouhém seznamu otázek byla právě tato poměrně nepodstatná.

Bishop nekomentoval Quentinovu poznámku a pokračoval: „Bylo zřejmé, že potřebujeme agenty, kteří by překlenuli mezeru mezi policisty a civily. Agenty vyškolené v prosazování zákona a ve vojenské taktice, se silnými vyšetřovacími instinkty – a s určitým druhem psychických schopností. Lidi, kteří by byli schopni pracovat v utajení,

třeba i dlouhodobě, jen s malým nebo žádným zabezpečením a ne vždycky s požehnáním vlády.“

Ozvala se znovu Hollis: „Vy rád balancujete na hraně, vidíte?“

„Někdy musím, ať se mi to líbí či ne,“ pokrčil Bishop rameny. „Reese, stejně jako řada dalších civilních agentů, má koncesi soukromého vyšetřovatele – a jeho vojenská minulost je pravá.“

„A rád pracuju sám,“ dodal DeMarco.

„A co váš normální život?“ zeptala se Hollis.

„Ve skutečnosti žádný nemám.“

Hollis se zatvářila zvědavě, ale dřív, než mohla položit otázku, která se nabízela, ztratila Tessa trpělivost.

„Ruby,“ oznámila tónem, který nikdo nemohl ignorovat. „Ta dívka má potíže.“

„Ruby není v bezprostředním ohrožení,“ uklidnil ji DeMarco.

„Ale víte, že je v ohrožení?“

Podíval se na ni, bledé modré oči stále chladné. „Všichni jsou v nebezpečí. Samuelovo proroctví, vzpomínáte?“

„Armagedon,“ odfrkl Quentin znechuceně. „Všechna nejlepší proroctví předpovídají Armagedon.“

„Ano,“ přitakal DeMarco. „Ale Samuel, na rozdíl od minulých proroků, má možnost spatřit, jak se jeho vize, jeho proroctví, stává skutečností. I kdyby musel ten požár zapálit vlastníma rukama. Nebo vlastní myslí.“

„To přece nemyslíte vážně,“ ozval se Sawyer. „Že by dokázal přivodit – svou myslí – zkázu v takovém rozsahu, že by se třeba jen vzdáleně mohla nazývat apokalypsou?“

„Obávám se že ano.“

„Ale říkal jste – počkejte... Bleskem?“

„Proč ne? Použil jej na zabití v malém. Kdo říká, že nemůže eventuálně získat a usměrnit dost energie na to, aby byl schopen ničit v opravdu masovém rozsahu?“

„Vítejte v našem světě,“ řekl tiše Quentin.

„Do hajzlu,“ rozhlédl se Sawyer kolem sebe. „Neurazte se, ale dělá mi potíže myslet v apokalyptických termínech. To nikdy nebylo součástí mého náboženství.“

„Je to dokonale pochopitelné,“ uklidnil ho Quentin. „Já jsem s tím také měl potíže. A viděl jsem to. Alespoň si to myslím.“

„To byla tvoje vize?“ podívala se na něho upřeně Tessa. „Že Samuel zničil svět?“

„No, jeho značnou část. Všechny své následovníky. A Ruby. A tebe, náčelníka i Hollis. Možná to byl jen začátek apokalypsy, protože jsem měl pocit, že teprve začíná. A nikdo ho nedokázal zastavit.“

Náhle se ozval Bishop: „A Ruby.“

Quentin zvedl obočí. „Co je s ní?“

„Nezahrnujete ji mezi jeho následovníky. Proč ne?“

Quentin chvíli uvažoval a pak řekl. „Nemám tušení. Podle všeho *byla* jedním z jeho následovníků. Přinejmenším... seděla mu u nohou, skoro jako nějaký ministrant. Ale zabil i ji –“

Bishop se mračil. „Jste si jistý, že jste to tak viděl?“

„Ne. Víte, vize jsou pro mne nové, oba to víme. Trvají jen pár vteřin a já se snažím vidět co nejvíc, zapamatovat si to, protože zatím bylo všechno spíš skutečné než symbolické.“

„Takže co jsi viděl?“ zeptala se Hollis.

Protože předtím Quentin nevyprávěl Bishopovi všechny podrobnosti své vize, snažil se teď připamatovat si každou podrobnost. Pokud se něčemu naučil během své práce v Jednotce, pak tomu, že detaily mohou být a často jsou velmi důležité pro pochopení jejich schopností a událostí.

„Byla to ta jeho venkovní kazatelna, ve vzduchu praskala energie, nahoře d'ábelské bouřkové mraky – a všude doutnající těla. Samuel stál na tom žulovém skalním výběžku, z rukou se mu kouřilo, Ruby mu klečela u nohou. A za ním...“

„Za ním co?“

Quentin se podíval na Hollis, Tessu a Sawyera a ušklíbl se. „Vy tři, ukřižování.“

„Doslova?“ Sawyera napadlo, kolikrát už položil tu neověřitelnou otázku.

„Ano. Kříže, provazy, železné hřeby. Všechno. Všechno kromě římského centuriona. Čtyři kříže, tři obsazené. Vy a Hollis jste nebyli při vědomí. Tessa ano. Tessa vykřikla Rubyino jméno. Samuel se podíval dolů na Ruby, usmál se, položil jí ruku na hlavu – a ona chytla plamenem. Tessa zaječela. Samuel otočil hlavu a podíval se na ni, pak natáhl druhou ruku a z jeho prstů vystřelilo něco, co vypadalo jako záblesk čisté energie. To je všechno, co jsem viděl.“

Jakmile dívky vstoupily do kostela, vzala Ruth Marin svetr a Rubyin kabát. Pověsila je do šatny a připojila se k dívkám ve vestibulu. „Vaše boty, děvčata.“

Poslušně si sundaly boty a postavily je do řady před šatnou. Mara si musela sundat i ponožky.

Chichotání ustalo. Všechny dívky se tvářily slavnostně, Ruth se ujistila, že všechno je, jak má být. Roucha byla čistá a vyžehlená, vlasy umyté, nehty ostříhané a čisté.

Ruth je zavedla z vestibulu a dolů do jedné z postranních chodeb, které se táhly po celé délce kostela hned pod přízemím. Tato chodba měla hladké stěny, byl v ní jednobarevný koberec a na stěnách poněkud ošklivé nástěnné svícny. Na konci chodby byly zamčené dveře. Ruth vyndala svazek klíčů a odemkla je, objevilo se další schodiště vedoucí ještě níž.

Dívky šly před Ruth dolů po schodech, slyšely, jak se za nimi dveře zavírají a zamykají. Ruth se k nim připojila pod schody, a zatímco dívky nepohnutě stály, starší žena s rozvážnou důstojností odemkla malou místnost hned vedle schodů. Místnost byla zařízená nábytkem z kovu a matového skla, takže oči zachytily jen nejasné obrysy.

Proč? Protože se nám to má zdát tajemné? Nebo je tady v obřadní místnosti něco skutečně důležitého?

To Ruby nevěděla. Ale nenáviděla toto kostelní podlaží, kde se odehrávaly jen tiché rituály a odkud dýchalo tajemství. Kde musela tak tvrdě bojovat, aby se ochránila.

Ruth vzala jiný klíč a otevřela velkou nerezovou chladničku. Uvnitř na skleněné polici byly v jednotlivých vázičkách čtyři bílé růže. Ruth vyndala jednu květinu po druhé a připevnila je dívkám do vlasů, těsně nad levé ucho. Když byly růže na svém místě, dívky sklonily hlavu.

Ruby byla poslední. Poslušně sklonila hlavu, když jí Ruth růži připevňovala. *Dokonalé růže. Až na to, že nevoní.* Ne že by to dnes vadilo, protože Ruby pořád ještě cítila nepříjemně nasládlou, umělou růžovou vůni mýdla, které použila.

Ruth si toho zřejmě nevšimla. Zašla zpátky do obřadní místnosti, otevřela jinou skříň a vynořila se se čtyřmi bílými svíčkami, které jim rozdala. Dívky držely svíčky oběma rukama, Ruth je obřadně zapálila – plastickým zapalovačem na jedno použití.

Ruby se skoro zasmála. *Směšné. Je to všechno tak směšné.*

A přece měla strach. Ruce měla studené, bosé nohy měla studené, v hlavě jí bušilo, protože se tak tvrdě snažila udržet na místě svůj ochranný štít. Bála se, že udělala chybu, když poslala Lexii pryč do bezpečí, bála se, že se to Otec dozví nebo už ví, že Lexii schovávala.

Bála se, že se dozví všechna tajemství, která se před ním snažila ukrývat.

Na tom nebylo vůbec nic směšného.

„Jste připravené?“

Ruby rychle zvedla oči a na okamžik zahlédla prázdnou slupku za slavnostní, vážnou tvář Ruth Hardinové. V té tvrdé, ošklivé vyprahlé slupce bylo tolik prázdnoty, že v ní nemohlo z Ruth mnoho zůstat.

Pokud vůbec něco.

Ruby upřela pohled na plamen svíčky a spolu s ostatními dívkami tiše řekla. „Ano, Ruth.“

Žena je vedla v zástupu chodbou. Na rozdíl od horní chodby tuto pokrýval tlustý koberec, jemná vlna pod jejich bosýma nohama byla měkká. Na stěnách s látkovými tapetami zářily svícny skleněnými korálky.

Ruby poprvé napadlo, že místnost, ke které se blíží, obřadní místnost, je přímo pod kazatelnou kostela. Přemýšlela, proč si to nikdy předtím neuvědomila. A pak to pochopila.

Protože její štít je silnější. Zesílila jej tím, že se víc soustředila. Když už nemusí chránit Lexii, může soustředit všechnu energii na svou vlastní ochranu.

A uvnitř své ulity byla teď schopná myslet jasně, mnohem jasněji než kdykoli předtím. Mohla o věcech uvažovat. Nemusela ani vidět obličej dívky před sebou, aby věděla, že jsou ochablé a bezvýrazné, že jejich oči tmavnou a zamlžují se.

Protože tomu tak bylo vždycky.

Neměly ochranný štít. Nemohly se bránit.

Ucítila bodnutí viny, že ona se na rozdíl od nich může bránit, ale zahнала to pomyšlení, protože musela. Víc udělat nemůže. I ochrana Lexie jí vzala téměř všechny síly, takže svým přítelkyním nemůže pomoci.

Alespoň ne v tomto okamžiku. Nemůže je vzít do své ochranné ulity. Ale třeba může udělat něco jiného. Třeba jim může přivést pomoc.

Snad.

Nebyla si docela jistá, jak by to mohla udělat. Nebyla si ani jistá, *jestli* by to dokázala. Ale věděla, že je dosud spojená s Tessou Grayovou. Ne tak silně jako předtím, když přitáhla Tessu zpátky do Areálu, aby vysvobodila Lexii, ne tak silně, jako když Tessu varovala, aby se nenechala tolik ovlivnit pocity na zvířecím hřbitově, ale spojení stále ještě existovalo.

Cítila to.

A možná... možná by je mohla použít.

Ruth se zastavila přede dvěma obřadní místnosti a podívala se postupně na každou ze čtyř dívek, aby se ujistila, že správně drží svíčky a že pořád ještě vypadají dostatečně důležitě a slavnostně.

Ruby by byla ráda věděla, jestli si všimla, že se Amy lehce kymácí, oči má rozšířené a skoro nevidí.

Ne. Ruth spokojeně kývla, pak vzala další klíč, odemkla dveře a vešla jako první dovnitř.

Ruby se zhluboka nadechla a šla za ostatními.

„Všechno,“ zamumlal Sawyer. „To je všechno, co viděl.“

Tessa se obrátila na Quentina. „Co z té vize ti řeklo, co by se stalo, kdybychom se pokusili pomoci Ruby?“

„Nic z toho, co jsem viděl. Ale byla to jistota. Věděl jsem, že se dnes pokusíte dostat Ruby z Areálu. A věděl jsem, že jestli se o to pokusíte, stane se to, co jsem viděl.“

„Žádné otázky? Žádné pochybnosti?“

Quentin zavrtěl hlavou. „Ani jediná. Věděl jsem to. Naučil jsem se, že můžu důvěřovat takové jistotě, protože je jí jako šafránu.“

Hollis se podívala na Bishopa. „Vy a Miranda se vizemi zabýváte déle. Viděl Quentin možnou budoucnost, které jsme se vyhnuli, protože jste se rozhodli jednat? Nebo to bylo proroctví, které jsme pouze dočasně odvrátili?“

Sawyer téměř zaúpěl. „Proroctví jako to Samuelovo proroctví? Ty řeči o konci světa?“

„Jen v tom smyslu, že je definitivní,“ upřesnil Bishop. „Nezměnitelné ve své nevyhnutelnosti. Během let jsme si uvědomili, že některé věci, které vidíme, některé vize budoucnosti je možné změnit – pokud jednáme ve správný čas a správným způsobem. Ale někdy se naše... vměšování stane právě tím katalyzátorem, jenž vyvolá události, kterým se snažíme zabránit. Některé věci se prostě musejí stát tak, jak se stávají. A stanou se. Bez ohledu na to, co děláme nebo

co se pokoušíme udělat. Takže se snažíme být velice, ale velice opatrní, pokud jde o vize.“

„A pokud jsme mohli zjistit,“ dodal Quentin, „není žádný dobrý, stoprocentně spolehlivý způsob, jak zjistit, že se někdo z nás dívá na *možnou* budoucnost – nebo na *nevyhnutelnou* budoucnost. Vždycky máme na vybranou, jestli se pokusíme změnit to, co vidíme, nebo se jen budeme snažit minimalizovat následky katastrofy, která se blíží. Dost často si jasnovidec, který tu vizi má, není jistý, jestli má jednat. Někdy však přímo cítíme jistotu. Já jsem však nikdy nevěděl určitě, jestli je to instinkt nebo pouhé hádání.“

„Kosmická ruská ruleta?“ Sawyer se rozhlédl kolem stolu, doufal, že někdo přijde s méně smrtelnou analogií.

Nikdo.

Tessa se obrátila na Quentina. „Ale tentokrát s jistotou víš, že jsi nás zastavil a zabránil událostem ve tvé vizi?“

Quentin se lehce zamračil, oči měl upřené do dálky, jako kdyby naslouchal zvukům, které mohl slyšet jen on. Pak zamrkal, potřásl hlavou a odpověděl. „Jsem si jistý, že to, co jsem viděl, se nestane. Přinejmenším ne tak, jak jsem to viděl. Ale veškeré instinkty mi říkají, že Reese má pravdu. Samuel má v úmyslu uskutečnit své proroctví, svou verzi apokalypsy. Nevím, kdy se to stane, nevím, proč potřebuje, aby se to stalo. Ale vím, že to má v plánu. A bude to brzo. Velmi brzo.“

„Jak?“ zeptal se Sawyer. „Jak může doufat, že bude mít dostatek energie, aby provedl něco v takovém měřítku? A nemluvte o blesku. Myslím kromě blesku.“

„Pomocí své armády,“ ozval se DeMarco. „Chce nějakým způsobem využít svých oddaných následovníků, aby tu svou vizi uskutečnil.“

„Jakým způsobem?“ vyptával se dál Sawyer. „Jak by se mohli obyčejní lidé stát... zdrojem energie pro toho šíleného megalomana?“

Odpověděl mu Bishop: „Paranormální schopnosti. Jsme si téměř jistí, že v posledních letech zaměřil Samuel své verbování na aktivní nebo pasivní senzibily. Kromě těchto schopností máme v mozku vždycky vyšší než normální množství elektrické energie.“

„Něco navíc pro Samuela,“ přidal informaci Quentin. „Schopnosti, které chce ukrást, a k tomu víc energie pro své snahy.“

„Myslím, že některým z latentních senzibilů už schopnosti ukradl,“ upozornil je DeMarco. „Lidem, kteří nikdy nepoznali, že jim někdo sebral životně důležitou součást jejich osobnosti. Ale skutečnost, že se nezaměřil na schopnosti některých senzibilů v církvi, o kterých vím, že jsou aktivní, mi říká, že pro ně chystá něco jiného. Možná to má co dělat s jeho rostoucí potřebou energie nebo je snad zamýšlí využít pro uskutečnění svého prorockví. Nevím.“

„A co ti lidé, kterým ukradl jejich schopnosti?“ zeptal se Sawyer zmateně. „Byli během toho procesu zničeni?“

„Někteří prostě zmizeli. Jedním z důvodů, proč zákon – včetně vás, náčelníku – nemusel pátrat po nezvěstných osobách, je to, že ti, kdo mizí, jsou obvykle noví rekruti odjinud. Když zmizí, nikdo mimo Areál o tom neví a nestará se o to. A těm uvnitř se prostě řekne, že se sem nehodili a odešli. A ti lidé tomu věří. Nikdy jsme nenašli žádný důkaz o něčem jiném.“

„Ale někteří jsou známí,“ namítl Sawyer. „Někteří nezvěstní jsou z této oblasti nebo mají rodiny a přátele, kteří si všimnou, že zmizeli. Jako Ellen Hodgesová.“

„Ano.“

„Jestliže zabil tolik lidí, jak to, že jsme našli tak málo mrtvol?“

„To nevím. Většina lidí, které jste našli, byli zřejmě zabiti ve spěchu, bez rozmyslu. Představovali pro Samuela nějakou hrozbu, a tak jednal. Žádná z těch vražd nebyla ani tak kvůli krádeži schopností jako spíš ze sebeobran. Bohužel jsem

nikdy neviděl, *jak* to dělá. Viděl jsem jen výsledek, a to pouze v některých případech. Ne ve všech. Tělo téměř vždycky bez viditelných poranění. Vždycky mě jen informoval, že je tu nějaký ‚problém‘, se kterým si mám poradit. Samuel navrhoval řeku, ne pohřeb. Nevím proč.“

Poprvé se ozval Galen: „Objevil ses pár minut poté, co byla zabita Sarah.“ Neobviňoval, pouze konstatoval.

„Sarah?“ Sawyer se rozhlédl kolem stolu. „Mluvíte o té poslední neidentifikované mrtvole v naší márnici?“

Hollis se nadechla. „Sarah Warenová. Agentka Haven.“ Hlas měla bezvýrazný. „Zatím nemohl nikdo přijít a identifikovat ji. Skutečnost, že pracovala v utajení, se nemůže zveřejnit, dokud nebude po všem. Lituju.“

Sawyer se rozhodl, že se nebude rozčilovat. „No dobře. Doufám, že jste to oznámili její rodině.“

„Ano,“ přikývl Bishop. „A oni chápou, proč si ještě nemohou vyzvednout tělo ani pro ni veřejně truchlit.“

„Opravdu?“

„Opravdu to chápou, náčelníku.“

Sawyer přikývl. „Tak dobře,“ vzdychl a pak se obrátil na DeMarca. „Tak jak to, že jste se objevil pár minut po její smrti, jak řekl agent Galen?“

„Protože Sarah udělala chybu,“ odpověděl DeMarco sklíčeným hlasem. „Zpozorovali ji v jedné bezpečnostní kameře na vnějším obvodu Areálu, jak nese jedno z dětí. Bylo to uprostřed noci, zřejmě se s ním chystala utéct. S dítětem, které nebylo její. Bezpečnost mě zalamovala. Neměl jsem v úmyslu varovat Samuela, ale jeden z hlídačů to udělal. Samuel nevyšel, ale zavolal mě do svého soukromého bytu. Zlobil se. Málokdy na sobě nechá znát zlost, ale tu noc jasně zuřil.“

„Proč?“ zeptal se Sawyer.

„Protože Sarah odnášela Wendy Hodgesovou.“

Kapitola šestnáct

„Hodgesovou? Dceru Ellen Hodgesové? Řekl jste mi, že ji její otec odvezl z Areálu.“

DeMarco poněkud suše poznamenal: „Náčelníku, asi byste měl brát všechno, co jsem vám řekl uvnitř Areálu, poněkud s rezervou.“

„Vy jste velký lhář,“ vydechl Sawyer.

„To je jedna z nejlepších vlastností agenta v utajení. I když si myslím, že od vás bylo nespravedlivé, když jste mě nazval zlým démonem.“

„Nikdy jsem vás tak nenazval.“

„Nahlas ne.“

Sawyer se na něho zamračil. „Tohle vám opravdu moc neprospívá. Ještě mi řekněte, že jsem posledních pár dní neměl v hlavě váš hlas.“

„Prosím?“

Bud' je opravdu zatraceně dobrý lhář nebo nemá tušení, o čem mluvím.

Ozvala se Tessa. „Ptá se, jestli jste telepatický oběma směry.“

DeMarco zavrtěl hlavou. „Jen čtu. Neumím vysílat.“

„Po technické stránce,“ uvedl to na pravou míru Bishop, „je jediná Tessa schopná vysílat i číst.“

„Po technické stránce?“ zeptal se Sawyer.

„Moje žena a já jsme telepatičtí oběma směry, ale funguje to pouze mezi námi dvěma. Vysílání je obvykle mnohem obtížnější i pro silné telepaty, přestože nám se to někdy za extrémních situací podaří.“

„Jako smrt,“ řekla tiše Hollis. Zjistila, že se na ni Bishop upřeně dívá, a spěšně dodala: „Promiňte. Jen... jen jsem myslela nahlas. Když je tady kolem tolik telepatů, má vůbec nějaký smysl nechávat si myšlenky pro sebe?“

Sawyer už se nechtěl dál vyptávat, i když se mu hlavou honilo ještě mnoho otázek. „Měli bychom se vrátit k dceři Ellen Hodgesové,“ pobídl DeMarca.

„Promiňte. Jak jsem už řekl, ta dívenka, kterou Sarah tu noc vzala – Wendy – byla velice zvláštní dítě. Samuel si jí nesmírně cenil. Byla rozený aktivní senzibil a měla telekinetické schopnosti. Pokud vím, tak byla jediná, kterou kdy Samuel našel.“

„To je vzácné,“ potvrdil Bishop. „Velice vzácné.“

DeMarco přikývl. „A on ji ztrácel ještě předtím, než mohla plně rozvinout své schopnosti. Dřív, než mohla sehrát úlohu, kterou pro ni Samuel ve své hře vybral.“

„Takže... co? Poslal vás za tím dítětem?“

„Řekl mi, abych si vzal bezpečnostní oddíl a nadběhl jim lesem. Měl jsem se pokusit dostat Wendy dřív, než ji Sarah odnese z Areálu. Věřil jsem, že chce, abychom je obě přivedli zpátky do kostela. Ale myslím si, že už tehdy věděl, že Wendy je v bezpečí. Proto se tak rozzuřil. Myslím, že už když mi dával ty rozkazy, věděl, že Sarah zabije. Ale pořád ještě nevím, jak to dokázal. Nevyšel z kostela. Neopustil svůj byt. Sarah byla tři kilometry od kostela, když zemřela. Slyšeli jsme ji vykřiknout.“

„Ano,“ řekl Galen. „Já jsem to taky slyšel. Její tělo bylo ještě teplé, když jsem se k ní dostal. A o tom, jak zemřela, můžu říct jen tolik, že zemřela vyděšená a v bolestech.“

Sawyer si vzpomněl na tělo, které našel v řece, a připamatoval si zprávu patologa, že mrtvá měla rozdrcené

všechny kosti. Neuměl si ani představit, jak bolestivé a strašné to muselo být. A neuměl si představit, jak to Samuel mohl udělat.

„Jste si jistý, že ji zabil Samuel?“

„Jsem si jistý,“ řekl DeMarco bez obalu. „Nikdo v Areálu nemá dost energie na zabíjení, tím méně na takovou vzdálenost. Věřím, že to Samuel dokáže. A je v tom stále lepší. Rychlejší. Brutálnější. Myslím, že je zabíjí a pak z nich vysaje každý ždibec energie.“

DeMarco se odmlčel a pak se zamyslel nahlas: „Sakra, třeba si bere jejich duše.“ Podíval se na Hollis. „Neměli jsme v blízkosti žádné médium, které by nám to potvrdilo.“

„Nevzal si duši Ellen Hodgesové.“

„Vy jste ji viděla?“

„Ano. A daleko odtud. To vyžadovalo obdivuhodné odhodlání, a proto se tomu, co mi chtěla říct, musí přiřkládat mimořádný význam.“

„Co vám řekla?“

„Že v každém případě musím být tady, abych mohla pomoci zastavit Samuela.“

DeMarco se podíval na Bishopa. „Překvapilo mě to. Mít médium tak blízko je riskantní. To je jedna ze schopností, které si *nepřeje*.“

„Ano,“ souhlasila Hollis. „Já vím. Proto mě chtěl předhodit své oblíbené stvůře.“

„Bojí se ještě něčeho jiného,“ upozornila Tessa. „Bishopa, Jednotky pro zvláštní zločiny a médií. To jsou jeho slabosti, kterých můžeme využít.“

„Doufejme,“ přál si Bishop.

Sawyer se rozhlédl kolem stolu. „Máte nějaký plán?“

„Pracujeme na tom,“ připustil Quentin.

Sawyer chtěl říct, že je už trochu pozdě na to, aby jen „pracovali“ na plánu, ale místo toho se obrátil zpátky na DeMarca. „Řekl jste, že *někteří* ze senzibilů, jejichž

schopnosti ukradl, jsou mrtví nebo se pohřešují. Ale ne všichni?“

„Ne. Někteří jsou pořád ještě tady, jsou členy jeho církve.“

„Ale změnili se. Jsou jiní, než bývali,“ upozornila Tessa.

DeMarco se na ni podíval. „Ano.“

„Jak se změnili?“ chtěl vědět Sawyer.

„To se těžko vysvětluje. Už nejsou senzibilní, ale... Je to ještě něco víc. Kdybych musel hádat, řekl bych, že jim Samuel sebral víc než jejich schopnosti. Mnohem víc. Možná tolik, kolik člověk může ztratit a pořád ještě zvládne chodit, mluvit a vypadat téměř lidsky.“

„Lidé ze Stepfordu,“ šeptla Tessa. „Chovají se jako lidé, jsou čistě upravení a hezcí. Ale uvnitř jsou prázdní.“

Trochu se mračila. Sawyer pořád ještě cítil její netrpělivost a vnímal, že se zvětšuje. Měla na klíně Rubyinu tašku doširoka otevřenou, takže byla viděl drobná hlavička pudlíka. Tessa pejska něžně hladila.

Divné, pomyslel si Sawyer. Nikdo neřekl o pejskovi ani slovo. Jako kdyby si ho nikdo nevšiml.

„Je to tak,“ souhlasil DeMarco s Tessou. „Smějí se a mluví s vámi, jsou skoro stejní jako dřív. Ale ne docela.“

„Všichni?“ zeptal se Sawyer.

„Ne. Ale většina. Včetně těch, kdo nemají nadpřirozené schopnosti.“ Potrásl hlavou. „U žen se to možná dá vysvětlit způsobem, jakým z nich Samuel vysává energii. Možná existuje určitý bod, odkud není návratu. Pak se ta osoba prostě... rozplyne.“

To je příšerné, pomyslel si Sawyer. „A co muži?“ napadlo ho.

„Výsledek je stejný, jen si nejsem jistý, jak to dělá. Pokud vysává energii z mužů, není to tak veřejné a viditelné a není to součástí žádného formálního obřadu nebo pseudonáboženského rituálu. Není to jako rituál svědeckví, kde stimuluje jednu nebo více žen až na pokraj orgasmu.“

Tessa jim pak řekla o „snu“, který měla předchozí noc. Celou dobu se dívala na DeMarca, a když skončila, ten přikývl.

„Ano, stalo se to minulou noc. Přesně tak, jak jste to popsala. Alespoň pokud jde o mou účast. Nikdy nejsem přítomný, když má některou z žen ve své kanceláři, ale vždycky to končí stejně. Zavolá mě a já odnesu omdlelou ženu zpátky do postele.“

Ruby odhadovala, že obřadní místnost měří asi sedm krát sedm metrů, ale dalo se to těžko odhadnout, protože stěny od stropu až k podlaze zakrývaly sametové závěsy a na podlaze ležel tlustý tmavý koberec. Strop byl mnohem vyšší než v ostatních podzemních místnostech, viselo z něj pět lustrů, ne víc než asi sto osmdesát centimetrů nad podlahou. Každý z nich vrhal dokonalý kruh světla, jeden doprostřed a čtyři kolem.

Asi metr od čtyř vnějších světelných kruhů stál mosazný svícen vyšší než Ruby a v něm jediná svíce. Měď se leskla, i když byl svícen mimo světlo.

Ruby věděla, protože jim to vysvětlili, že čtyři vnější světla a vysoký svícen jsou umístěny tak, aby představovaly čtyři světové strany – sever, jih, východ, západ. Světlo uprostřed byl prostě střed.

Střed. Střed všeho.

Tam byl Otec a čekal na ně.

Ruby přemýšlela, jestli se někde za závěsy neukrývají ještě další dveře, protože Ruth vždycky odemkla dveře a vpustila dívky dovnitř a nebylo pravděpodobné, že by Otec čekal uvnitř zamčené místnosti na své vyvolené. Ale Ruby nikdy neměla možnost se rozhlédnout. Obřady a rituály vždycky Ruth pečlivě kontrolovala a tento obzvlášť.

Čtyři dívky tiše zaujaly určená místa. Ruby byla sever, Mara jih, Theresa východ a Amy západ. Každá z nich vstoupila do kruhu světla, poklekla na malý sametový polštář

s obličejem obráceným do středu a sklonila hlavu. Před sebou držely blikající svíčky.

Ruth takřka nehlučně opustila místnost, zatáhla dlouhý závěs, aby zakryla dveře, a zmizela za nimi.

Ruby nemusela ani zvednout oči a poznala, že se Otec usmívá, že má na obličejí ten klidný výraz jako vždycky.

Alespoň na svém vnějším obličejí.

Nechtěla myslet na ten jeho druhý obličej, nechtěla jej už nikdy vidět.

Děsil ji.

„Vy jste vyvolené,“ řekl Otec nevýslovně láskyplným hlasem a obracel se v malém kruhu ke každé z nich.

„Jsme vyvolené,“ opakovala Ruby s ostatními dívkami a bojovala s podivným nutkáním odevzdat se mu, ať už by od ní žádal cokoli, ať by s ní dělal cokoli.

Vždycky bylo obtížné s ním bojovat.

„Bůh nás miluje.“

Dívky ta slova opakovaly.

„Seslal nás, abychom požehnaly tomuto světu.“

Znovu po něm opakovaly.

„Seslal nás, abychom sloužily tomuto světu.“

Ruby se pokoušela nemyslet na nic jiného než na to, aby zpevnila svůj štít, a opakovala známá slova a věty, aniž by jim naslouchala.

„Seslal nás, abychom spasily tento svět.“

Poslední věta se opakovala stále dokola jako mantra či modlitba pronášená tichým hlasem, ale stále rychleji, až slova splývala dohromady, až se z toho stal téměř... nářek.

Ruby to také opakovala, oči měla přivřené. Odmítala se dívat na to, o čem věděla, že přijde.

Vždycky začínal s Amy na západě, Ruby neměla tušení proč. Snad to nemělo nic společného se světovou stranou, snad to bylo jen proto, že Amy byla nejstarší.

Nemůžu se dívat. Oslabuje mě to, když se dívám. Děsíme to tolik, že zapomínám držet kolem sebe svůj ochranný štít.

Ozvalo se náhlé hlasité zaúpění. Navzdory svému odhodlání zvedla oči.

Stál za Amy, obě ruce položené na její hlavě. Stále opakoval tu větu, oči měl zavřené, obličej obrácený ke stropu – nebo k nebi.

Ne, k nebi ne. Bůh si ho nevyvolil. Bůh by ho nechtěl. Tím jsem si jistá.

Amy klečela se skloněnou hlavou, oči měla zavřené. Přestala odříkávat, ale ústa měla otevřená, ochablá, mokrá. Opět zaúpěla, její tělo se viditelně chvělo, škubalo sebou.

Ruby věděla, co se děje její přítelkyni. Ruth, Otec a její matka to mohou považovat za cosi posvátného, ale ona věděla své. Není to vůbec posvátné. Je to obscénní. Amy zůstane pannou, skutečnost, že během toho aktu cítí jen rozkoš, nezmění nic na tom, že je to znásilnění.

Ruby to nikdo nemusel vysvětlovat.

A nikdo jí také nemusel vysvětlovat hroznou skutečnost, že Otec krade víc než nevinnost svých vyvolených. Kdykoli se podívala na obličej matky, Ruth nebo na obličeje tolika žen z církve, žen, které kdysi také byly vyvolenými, si to Ruby připomněla.

Otec krade život.

Otec krade *nitro člověka*.

Kousek po kousku. Obřad. Rituál *mladých*. Svědectví. Ať tomu říká, jak chce, konečný výsledek je vždycky stejný.

Ničí lidi.

„Takže Bambi je v pořádku?“ zeptala se Tessa.

„Dnes ráno byla na snídani a zdála se být stejná jako vždycky.“

„To znamená, že ještě nevysál její osobnost.“

„Ne. Ten proces zřejmě vyžaduje nejméně deset soukromých návštěv u Samuela v rozpětí několika měsíců. Alespoň tomu tak bylo dřív. Zdá se ale, že věci teď jdou

rychleji nebo častěji. Tak jako černá díra, se kterou jsem ho srovnal, i on vysává energii stále vzrůstajícím tempem.“

„Je to psychický upír,“ zašeptala Hollis. „Mluvily jsme o tom s Tessou, když mi řekla o svém snu, ale v denním světle to zní mnohem hůř.“

„Je to horší,“ přidal se Sawyer. „Drákula vypadá ve srovnání s ním jako nevinátka.“

Nikdo se nesmál.

DeMarco se podíval na hodinky a tiše zaklel. „Musím se vrátit. Pokud s tím souhlasíte, musíme se rozhodnout, co uděláme teď.“

„Musíme pomoci Ruby,“ připomněla Tessa.

„Vypadá to, že ona je jednou z klíčových postav,“ domnívala se Hollis. „Ten druhý duch, který mě navštívil – Andrea, kterou jsem nebyla schopna identifikovat – mi ve Venture řekla, že musíme pomoci Ruby. Tehdy neřekla její jméno, ale dnes ráno mluvila jasně o Ruby. I když nemám žádné vodítko k tomu, co znamená ‚hledejte ji ve vodě‘, Andrea řekla docela určitě, že Ruby nám pomůže zastavit Samuela.“

„Ruby je dvanáct let. Jak by mohla pomoci?“ podivil se DeMarco.

„To nevím,“ zamračila se na něho Hollis. „Dokážete ji číst?“

„Ne. Dokud jsem několikrát nepřistihl Samuela, jak se na ni v posledních týdnech dívá, nebyl jsem si ani jistý, že je latentní senzibil.“

„Není latentní, je aktivní. A my si myslíme, že má pár skutečně bezvadných schopností...“

Tessa je přerušila. „Moje auto tam ještě pořád je, což je dobrá výmluva pro to, abych se tam vrátila. Ne abych se ji dnes pokusila odtamtud dostat,“ dodala rychle. „Ale možná bych s ní mohla mluvit...“

„Kdekoli v blízkosti Areálu musíte být velmi opatrná,“ varoval ji DeMarco.

„Proč? Moje zranitelnost je jen předstíraná.“

„Ne,“ odporoval DeMarco. „Není. Vy jste zranitelná, Tesso. To, co se vám dnes stalo v Areálu, ten nepříjemný pocit, že vás někdo pozoruje, že vám něco hrozí, to byl Samuel.“

„Jak to víte?“

„Protože zatímco on se pokoušel proniknout do vaší mysli, zatímco on se snažil na vás zapůsobit a ovlivnit vás, já jsem se snažil mu v tom zabránit.“

„Nebyli jste v mé mysli. Ani jeden z vás. Byla bych to poznala.“

DeMarco zavrtěl hlavou. „O nic takového jsem se nepokoušel. Jak jsem řekl, neumím vysílat, to znamená, že nemám schopnost proniknout do něčí mysli. Ale moje schopnosti působit jako ochranný štít se stále rozvíjejí.“

„No to se podívejme,“ zamumlal Quentin.

DeMarco ho ignoroval. „V posledních několika měsících se mi podařilo vyslat jakýsi štít, ochrannou bariéru mezi Samuela a jeho cíl. Není to o moc víc než tlumicí pole, ale myslím, že má nějaký ochranný účinek. Musím vědět, kdo tím cílem je a musím mít nějaký čas na přípravu. A když se o to pokouším, musím se ujistit, že jsem sám a že mě nikdo nebude vyrušovat. Protože kdykoli se o to pokouším, vystavuji se nebezpečí, že mě odhalí.“

Tessa zbledla. „Jak jste věděl, že jsem dnes ráno byla jeho cílem já?“

„Protože věděl, že přijdete.“

„Cože?“

„Že přijdete, věděl ještě dřív, než se Ruth vrátila do Areálu. Řekl mi, že se budete chtít rozhlédnout kolem sama, abych vám to dovolil.“ DeMarcův úsměv byl sotva hodný toho jména. „On někdy takové věci dělá, jen tak náhodně s někým z nás, jako kdyby nám chtěl připomenout svou... božskou moc.“

„No tak dobře,“ řekl Quentin věcně, „pokud skutečně měl nějakou vizi té své apokalypsy, skutečné proroctví, pak musíme předpokládat, že je funkční jasnovidec. A podle mého mínění velice mocný. Což by znamenalo, že je prakticky nemožné ho překvapit.“

Ozval se Galen: „Nemůžeme se tam vplížit, ale můžeme ho překvapit. Můžu zrušit celou jeho bezpečnostní síť zmáčknutím jediného knoflíku.“

DeMarco se na něho podíval. „Mimochodem, já jsem tě viděl. Minulou noc. Začínáš dělat chyby.“

„Blbost. Jen jsi mě vycítil, protože to umíš – a protože můj ochranný štít je naladěný na tvou frekvenci.“

„To zní mlhavě...“ Sawyer se rozhodl, že tu větu nedokončí. Ani v duchu.

„Možná je to nějaká divná frekvence,“ promluvila Hollis skoro nepřítomně, „protože máte tu nejpodivnější auru, jakou jsem kdy viděla. Je skoro bílá.“

DeMarco se zdvořile podívil: „A proč právě teď mrháte energií na to, abyste viděla aury?“

„Nepokoušela jsem se o to – dokud Tessina aura nezaujala mou pozornost. Tesso, co děláš? Tvoje aura je teď najednou nějaká podivná.“

„Jak podivná?“ vyzvídal Sawyer a přemýšlel, jaké to asi je vidět lidi zahalené do různobarevných světél.

„Jiskřivá. Jako kdyby vydávala neobvyklé množství energie. Tesso?“

„Jen malý experiment.“ Tessa se nadechla a pomalu vydechla, jako kdyby si ulevovala od nějakého napětí, a pak se podívala na vážné tváře kolem stolu. „Kromě Sawyera a Hollis vy ostatní na mně vidíte něco neobvyklého?“

DeMarco řekl. „Jen toho psa, jestli myslíte tohle. A neviděl jsem ho, dokud na něj nezačal myslet Sawyer.“

„Pořád mě to děsí,“ řekl Sawyer.

„Tak promiňte. Myslel jste nahlas.“

Sawyer si nebyl docela jistý, jak by to měl popřít. Pro jistotu se o to ani nepokusil.

Bishop se na Sawyera chvíli mračil a pak se podíval na Tessu. Ztichl, přivřel oči. Pak tiše zaklel: „Sakra.“

„Hm,“ ozval se Quentin. „Možná máme plán. Nebo alespoň dobrý začátek.“

Kapitola sedmnáct

Amy vydala dlouhé hrdelní zaúpění a začala se kymáčet. Než se mohla svalit na zem, vzal jí Otec jemně z ruky svíčku, odněkud se vynořila Ruth a zachytila ji. Amy sebou škubala a úpěla ještě několik okamžiků potom, co ji starší žena vzala do náručí. Obličej měla zardělý, na ochablých ústech měla blažený úsměv, třesoucíma rukama si přejížděla po celém těle od prsou až ke stehnům tak smyslnými pohyby, že se Ruby z toho obracel žaludek.

Samuel pořád ještě zpěvavým hlasem odříkával stejnou větu. Umístil Amyinu svíčku do vysokého měděného svícnu, stojícího nejbližší k Amyinu světelnému kruhu. Ruth zatím ukládala její bezvládné tělo na podlahu – obličejem nahoru, s hlavou na malém sametovém polštářku, s rukama rozpaženými. Nohy měla u sebe, dotýkaly se základny měděného svícnu, v němž byla její svíčka.

Amyiny rty se začaly pohybovat, jak začala znovu odříkávat obřadní větu.

Pak přišla na řadu Theresa. Ruby se snažila nedívat, jak se to všechno odehrává znovu, ale nebyla schopna odvrátit zrak. Srdce jí bušilo, jako kdyby běžela a běžela, v ústech měla tak sucho, že sotva mohla promluvit, zoufale se bála, že její ochranný štít nebude dost silný, aby ji tentokrát ochránil.

Když byl Otec s Theresou hotov, Ruth ji položila na podlahu stejným způsobem, s rozpaženými rukama, nohy se

dotýkaly svícnu. Také Theresa začala znovu mdlým hlasem opakovat obřadní větu.

Dosud vždycky pak přišla na řadu Ruby, ale tentokrát se místo toho obrátil na Maru. A její zkušenost byla zřetelně jiná než zkušenost ostatních dívek. Otec jí věnoval více času, Ruby se zdálo, že Mara reaguje pomaleji. Snad proto, že jí bylo teprve jedenáct a byla zde poprvé.

Ruby a Brooke spolu mluvily o tom, jaké to bylo poprvé, a shodly se, že to bylo divné a děsivé – a vůbec ne příjemné. Kůže je brněla, vlasy se jim ježily, nedalo se dýchat. Ale obě měly ochranné štíty a nebyly si vůbec jisté, jaké to poprvé mělo být.

Prostě napodobovaly to, co dělaly ostatní dívky, jak se chovaly, předstíraly, že se jim obřad líbí. Zdálo se, že Otec byl spokojený.

Ale Ruby teď byla sama, jediná dívka s ochranným štítem, a nebyla si ani trochu jistá, že ji tentokrát ochrání.

Věděla jen to, že teď je řada na ní.

Byla poslední.

A když se k ní Otec konečně obrátil, bylo v jeho obličeji něco, co tam nikdy neviděla, podivný úsměv, v očích zvláštní světlo.

Pak spatřila něco na jeho opravdovém obličeji, v té masce přes tu tmavou a hladovou věc, kterou viděla už dřív, tu věc, o níž si byla jistá, že může spolknout svět.

Bylo to povědomí, vnímání.

On to ví.

„Ruby,“ řekl tiše. „Byla jsi zlobivá, mé dítě. Obávám se, že tě budu muset potrestat.“ A postavil se za ni.

„Myslím, že ten takzvaný plán nestojí za nic,“ zamítl ho Sawyer.

Hollis se na něho podívala s lehce pozvednutým obočím, pak pohlédla na Tessu. „Víte, myslím, že si vezmu svůj laptop nahoru do svého pokoje. Ohlásím se v kanceláři. Udělám ještě pár jiných věcí, abych zabila trochu času. Nebo si možná zdřímnu, protože to byl dlouhý a rušný den.“

„Kvůli mně nemusíte odcházet,“ volal za ní Sawyer.

Tessa se opírala o kuchyňskou linku, čekala, až kávovar dokončí svou práci, a mírně pronesla: „Víte, my ve skutečnosti nemáme mnoho na výběr, pokud jde o plán.“

Byla sice zdánlivě klidná, ale Sawyer věděl, že je napjatá a nervózní. Cítil to. Jako kdyby na ní měl položenou ruku. Což si velmi přál. I když věděl, že na to není ta správná chvíle.

„Považujeme příliš mnoho za samozřejmé,“ řekl. „Především to, že ta divná energie v Areálu bude mít vliv na schopnosti *každého* senzibila.“

„Protože energetická pole na nás mají vliv. A tohle mělo vliv i na mne. Na DeMarca. I na vás.“

„Pořád ještě si tím nejsem jistý.“

„Já jsem si jistá. A Bishop taky.“

„Opravdu? A proč jste si vy oba tak jistí, že to dokážu kontrolovat?“

„Kolik je vám let? Třicet osm?“

„Třicet šest.“

Tessa pomalu přikývla. „A stal jste se aktivním senzibilem v pubertě.“

„Začal jsem dělat zkratky na elektrickém zařízení, to jsem dělal.“

„Vždycky jde o energii, Sawyere. Dvacet let jste se učil ztlumit své vlastní energetické pole. To může být velmi cenná schopnost, zvláště, když je ještě zvýrazněna tím, co se děje v Areálu.“

„Ano, správně. Pokud to tak funguje. Pokud jsem schopen udělat to, co potřebuju a kdy to potřebuju. A na obojí nemám žádnou záruku.“

„Nikde nejsou záruky.“ Tessa zavrtěla hlavou. „Ale na jedné věci jsme se shodli všichni. Nemůžeme jen tak čekat, až Samuel udělá další krok. Protože někdo by asi zemřel a protože nemůžeme očekávat, že by najednou začal nechávat jen tak ležet důkazy, abychom je našli.“

Kromě toho, jak Bishop řekl, zákon na něho nemůže. Soudy by nevěděly, co s ním. Avšak my víme, jak je nebezpečný. My víme, že buď bude pokračovat ve shromažďování energie, dokud nedosáhne kritického množství – nebo během té činnosti exploduje a zabije obrovské množství lidí.“

„Takže ho musíme zničit. Jo, to chápu. Ten váš Bishop je dost nemilosrdný.“

„Není můj. A pomyšlení, že bychom měli udělat něco podobného... není pro mne snadné. Ale v tomto případě s ním souhlasím. Musíme si být absolutně jistí, že Samuel už nikdy nikomu neublíží. Alespoň ne svou myslí.“

„Protože je nebezpečný. A protože se bojíte o Ruby.“

„Bojím se o všechny. Ale ano, zvláště o Ruby.“ Tessa hledala ve skříňkách šálky na kávu. „Doufám, že jí nevadí, že jsem nechala Lexii v tom domě nahoře.“

„Bishop měl pravdu. Čím dál bude od Areálu, tím víc bude v bezpečí. A nebude vám odčerpávat energii.“ Sawyer se odmlčel, pak dodal. „Je zajímavé, že si hned Bishopa oblíbila.“

„Hollis říká, že on má takový vliv na zvířata a na děti. Okamžitě mu důvěřují. To svědčí o jeho dobrém charakteru.“

„Nebo o jeho schopnostech.“ Sawyer pokrčil rameny, když se na něho podívala. „No, může to tak být. Bishop je telepat, takže by mohl... používat nějakou zkratku, aby získal jejich důvěru.“

„Vy cyniku.“

„Jsem realista.“ Díval se na ni, jak nalévá kávu, a pak suše dodal: „I když nechápu, jak to můžu říct po dni plném

řečí o psychických schopnostech a – jaké je množné číslo od slova apokalypsa?“

„Snad apokalypsy?“

Sawyer to slovo opakoval nahlas a vzal si od ní šálek, který mu podávala. „Děkuju. Strávil jsem den rozhovorem o psychických schopnostech a apokalypsách a říkám si realista.“

„Taková je skutečná situace. Nemá smysl předstírat něco jiného.“

„Asi ne. Ale pořád je obtížné tomu uvěřit. Že Samuel mohl za ta léta zabít tolik lidí, aniž by si toho někdo všiml. A že je mohl zabít, aniž by se jich dotkl. To se nepovažuje za lidsky možné.“

„Možná není člověk.“

Sawyer se na ni upřeně podíval. „To myslíte vážně?“

Tessa se napila kávy, pak si povzdechla. „Ne, vlastně ne. Ať už je čímkoli, je lidská obdoba příšery. Občas se objevují.“

„Souhlasím, ale jen málokterí z nich se rozhodnou vydávat za Boha Všemohoucího. Doslova.“

„No, já nejen že *nejsem* profilovačka, ale nemám ani intuitivní cítění pro mysl vůdců sekt a jiných zrůd, takže ten mesiášský komplex opravdu nechápu. Zaprvé, proč by někdo *chtěl* ovládnout svět? A zadruhé, pokud si to někdo přeje, proč by chtěl zničit ten svět, který ovládá? Jaký to má smysl?“

„Absolutní moc.“

„Pořád ještě nechápu.“

Sawyer se na ni lehce usmál. „To je možná dobře. Ten Nietzscheho citát o honbě za příšerami a pohledu do propasti je velice pravdivý. V lidské mysli jsou některá temná místa, Tesso. Nechoďte tam, jestli nemusíte.“

„Mluvíte ze zkušenosti.“ Nebyla to otázka.

„Takovou zkušenost má skoro každý policajt.“ Pokrčil rameny. „Věci, které lidi dělají jeden druhému, často z těch

nejhloupějších důvodů, nám nedají v noci spát. I v takovém malém městě jako Grace máme svůj příděl bláznů a ztroskotanců.“

„Takže tohle všechno je pro vás – ten nejzazší konec noční můry.“

„No, všechno ne.“

Zdalo se, že ta poznámka visí ve vzduchu mezi nimi. Sawyer viděl, že Tessu překvapil, že ji zaskočil, a v duchu si nadával.

Ty idiote, den strávený řečmi o příšerách a apokalypsách se prostě dokonale hodí k tomu, abys jej završil naprosto trapnou a nemístnou narážkou, že jsi šťastný, žes ten den strávil s ní.

Dopil kávu tak rychle, že si spálil jazyk. Postavil šálek na kuchyňskou linku a řekl. „Hollis měla pravdu – byl to dlouhý den. A bez ohledu na to, co bude zítra, bychom si měli všichni odpočinout, dokud můžeme.“

„Ano. Asi máte pravdu.“

Odložila šálek a šla s ním k předním dveřím. Lehce se mračila. „Když o tom tak přemýšlím, měli bychom strávit dnes večer nějaký čas cvičením. Kdo přišel s nápadem udělat to zítra, místo abychom počkali několik dní? No tak dobře – já.“

Sawyerovi se chtělo ji obejmout, ale potlačil to nutkání, nechtěl udělat další chybu. Místo toho řekl: „Vy a meteorologové jste se zřejmě na tom dohodli. Odpočiňte si, Tesso. Musím zajít navštívit spřáteleného soudce kvůli nějakým papírům.“

„Uvidíme se zítra.“

„Jistě.“

Tessa za ním zavřela dveře a opřela se o ně zády.

„To bylo kruté,“ ozvala se Hollis ze schodů.

„Myslela jsem, že sis šla zdřímnout.“

„Rozmyslela jsem si to. Kromě toho je pozdě, radši počkám na večer. A nezamlouvej to. Proč jsi nehodila tomu ubohému náčelníkovi alespoň pár drobků?“

„Nesprávná doba a nesprávné místo. Možná až bude po všem, až se usadí prach...“

„Chop se příležitosti,“ radila jí Hollis. „Až bude po všem a prach se usadí, může nás tu zůstat jen pár.“

„Jo,“ přikývla Tessa. „Toho se právě obávám.“

„Opravdu to chceš udělat?“ zeptal se Galen.

Bishop zvedl oči od mapy, kterou právě studoval, a zjistil, že na něho upírají oči Galen s Quentinem. „Opravdu.“

„Spolehneme se na něco, co vůbec není jisté,“ poznamenal Quentin. „Na příliš mnoho náhod. Možná bude dobré počasí.“

Naše schopnosti třeba budou ovlivněny tak, že je budeme moct použít – nebo jen *kontrolovat* – uvnitř Areálu. Možná Samuel přijde na to, co chystáme, příliš pozdě.“

„Moje oblíbené možná,“ pokusil se o žert Galen.

„Je to riskantní,“ souhlasil s ním Quentin.

Bishop je suše vyzval: „Jestli máte lepší nápad, sem s ním.“

Podívali se na sebe, pak Galen pokrčil rameny. „Nic mě nenapadá.“

„Ne,“ přiznal Quentin. „Mě taky ne. Bohužel.“

„Tak musíme vystačit s tím, co máme.“

Quentin si povzdechl. „Reese nebyl schopen najít žádný důkaz za dva roky. A přitom je dobrý.“

Galen si něco zamumlal pod vousy.

Quentin ho ignoroval, soustředil se na svého šéfa. „Kdyby tam existovalo něco, na základě čeho by bylo možné vystavit povolení k domovní prohlídce nebo zatykač, určitě by to našel. Takže i když tvůj přítel federální soudce s tebou souhlasí, že máme případ, a podepíše zatykač, pomůže nám to jen k tomu, abychom se dostali dovnitř legálně. A protože

se snažíme zabránit Samuelově apokalyptické verzi Waca, musíme se dostat dovnitř nenápadně.“

„Stejně by nemělo smysl vtrhnout tam se zbraněmi,“ podotkl Galen. „Ne proti Samuelovi.“

„Což pravděpodobně uklidní soudce, protože nemá ani tušení, že máme co dělat s něčím mnohem nebezpečnějším než zbraně.“

„Soudce Ryan ve skutečnosti ví všechno o senzibilech a o tom, jak nebezpečné mohou být psychické schopnosti,“ vysvětlil Bishop.

„Soudce Ryan.“ Quentin se na něho upřeně podíval. „Ben Ryan?“

„Ben Ryan. Byl jmenován federálním soudcem asi před rokem a my jsme v jeho obvodu.“

„A jak se má Cassie?“

„Jen kvete. A děvčata taky.“

„Aha,“ ozval se Galen, kterému to došlo. „Tvá sestřenice Cassie. Vrátily se jí její schopnosti?“

„Je telepatická s Benem, ale s nikým jiným. Což jim oběma dokonale vyhovuje.“

Quentin už myslel na něco jiného. „Takže Ben jede v této riskantní záležitosti s tebou. Pokud odejdeme z Areálu bez Samuela v želízkách nebo bez důkazů či svědků, ochotných proti němu svědčit, bude mít mnoho lidí pěkný průšvih.“

„To riziko za to stojí,“ řekl Bishop stroze. „A Ben se mnou souhlasí.“

„Ředitel by každý neúspěch mohl použít proti tobě, Bishope. Zvlášť něco tak potenciálně výbušného, jako je náboženský vůdce, ať už jde o sektu nebo ne. To je přesně to, na co čeká.“

„Já vím.“

Quentin se podíval na Galena a řekl. „Ale žádný nátlak.“

„Na to už bychom teď měli být zvyklí. Kolikrát jsme šli do riskantní situace prakticky naslepo?“

„Už párkrát. A přece vyhráváme. Alespoň prozatím.“ Quentin se zamračil. „Ale skoro bych si přál, aby tu nebyla Hollis. Vím, že má víc životů než kočka, ale většinu z nich už spotřebovala. A vzhledem k Samuelově strachu z médií...“

„To je slabost,“ mávl Bishop rukou. „Použijeme ji proti němu, když budeme muset.“

„A jak to uděláme?“ zeptal se Quentin zdvořile.

„Hollis ví, co má dělat.“

„To jo, vědět to je bezvadné, *pokud* nás energie uvnitř Areálu ovlivní tak, jak doufáme. Ale pokud ne – pokud něco strašně selže, jak se často stává při takových konfrontacích, jakou připravujeme – tak co? Hollis stojí v otevřených dveřích mezi tímto světem a tím příštím – stačí jedno pořádné postrčení špatným směrem a ztratíme ji.“

„Já vím,“ přiznal Bishop.

„Já si myslím, že Samuel nebude s tím postrčením váhat. Hádám, že to bude jeho reflexivní reakce.“

„Já vím,“ opakoval Bishop.

„A pak je tu Tessa. Nejenže tam půjde sama, ale je značně pravděpodobné, že Samuel bude vědět o jejím příchodu a může pro ni vyčarovat pěkné přivítání.“

Bishop už svá slova neopakoval, pouze vyčkával.

Galen řekl tiše. „Vznášíš své připomínky pěkně tvrdě.“

„Nevím, jak jinak bych to měl dělat,“ opáčil Quentin.

Galen otevřel ústa, aby k tomu něco řekl, ale vyrušilo ho vyzvánění jeho mobilního telefonu.

„To je další věc,“ řekl Quentin tiše, když Galen vzal hovor. „Signál mobilních telefonů tam v údolí je špatný a Sawyer říká, že policejní vysílačky na tom nejsou o moc lépe. Zvlášť teď, když se tam nahromadilo tolik kolísavé energie. Energie, o níž doufáme, že posílí naše schopnosti, nám možná zkomplikuje spojení, abychom mohli celou věc řádně načasovat, zvlášť když nevíme, kolik času bude Tessa potřebovat na splnění své úlohy.“

„Na to mám svůj názor,“ poznamenal Bishop.

Galen zavřel mobil. „Hm,“ utrousil.
Ostatní dva se na něho podívali.
„Zprávy o mé smrti se zřejmě dostaly k řediteli,“ oznámil.
„Ten je pořád ještě v Paříži,“ namítl Bishop pomalu.
„To jo. Ale já se ptám, jak se ta informace mohla dostat do Washingtonu, neřku-li do Paříže? Nikdo odtud to nehlásil. Když mě zastřelili, kromě Reeseho u toho byli jen dva lidi. Nikdo z nich nemohl vědět, že jsem z FBI. A oba jsou údajně věrnými členy církve reverenda Samuela.“

Washington

Byla skoro půlnoc, když zazvonil telefon. Senátor LeMott byl ještě vzhůru, seděl v posteli opřený o polštáře, ale nečetl.

Odhodil nepřečtené noviny, sundal si brýle a vzal telefon.
„LeMott.“

„Mám pro vás vzkaz, pane senátore. Z jihu.“ Hlas byl zastřený, nedalo se ani poznat, jestli je mužský nebo ženský.

„Jaký vzkaz?“

„Našel přátelského soudce. Federálního soudce. Zatykač byl podepsán asi před hodinou. Vniknou do Areálu zítra dopoledne.“

„Násilím?“

„Ne tak docela.“

LeMott poslouchal ten zastřený hlas ještě asi dvě minuty, pak řekl jen: „Děkuji vám.“ A zavěsil.

Několik dalších minut seděl v posteli, upřeně hleděl na praskající dřevo v krbu, aniž by je vnímal. Pak sáhl do zásuvky nočního stolku a vyndal mobilní telefon. Vymáčkal číslo a čekal, až se hovor spojí. Když na druhé straně telefon někdo zvedl, řekl velmi jasně jediné slovo:

„Zmije.“

Zavřel telefon a bez váhání jej neomylně hodil přes celou místnost do ohně. Nemařil čas, odhodil přikrývky stranou,

posadil se na kraj postele a už podruhé použil telefon na nočním stolku. Opět se dočkal rychlé odpovědi.

„Ano, pane senátore?“

„Připravte tryskové letadlo. Jsem na cestě.“

„Ano, pane.“

Senátor Abe LeMott položil telefon, vešel do oblékárny a cestou rozsvítil světla. Vyndal z police v jedné ze skříní již přichystané zavazadlo a postavil si je k ruce.

Byl sbalený už dlouhou dobu.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl, protáhl se v ramenou, jako kdyby posouval nějaké břemeno.

Pak se začal oblékat.

Kapitola osmnáct

Ruby si zprvu nebyla jistá, jestli vůbec žije. Byla černočerná tma, taková, která je možná pouze ve spánku. A ticho se zdálo podivně přidušené, jako když na zemi leží vysoká vrstva sněhu a pokrývá stromy.

A pak ještě skutečnost, že nemohla pohnout žádným svalem kromě očních víček.

„Byla jsi zlobivá, mé dítě. Obávám se, že tě musím potrestat.“

S paměti se jí vrátila i bolest, která následovala po jeho slovech, Ruby cítila, jak jí z koutků očí stékají horké slzy. Bolest, ne rozkoš. Žádná rozkoš, dokonce ani ne ta předstíraná. Jako by jí někdo znovu a znovu zarážel do hlavy dobřela rozpálený nůž.

Pokoušela se udržet svůj štít tak pevný, jak to jen šlo, bojovala vším, co měla v sobě, něco jí teď říkalo, že jen díky tomu boji je pořád ještě sama sebou.

Ale pochopila, že ačkoli bojovala tvrdě, podařilo se Otcí něco jí ukrást. Podařilo se mu ukrást část její síly. Možná většinu její síly.

Určitě proto se nemůže hýbat. Neměla pocit, že je svázaná nebo nějak spoutaná. Jen paže a nohy měla neuvěřitelně těžké a trochu strnulé, jako kdyby spaly.

Ruby se pokusila zavolat o pomoc, ale ze rtů jí splynulo jen trochu vzduchu. Vyděsila se, že jí spolu se silou ukradl i hlas. Ukradl jí hlas a nechal ji tady...

Kde?

Je ještě v obřadní místnosti?

Necítila prostor nad sebou a ani kolem sebe. Mohla by být i v rakvi.

Děsivá představa.

Zavřela pevně oči, doufala, že to tak bude lepší, ale tma, panika ani hrůza se nezmenšily. Neměla ani tušení, kolik času uběhlo. Zrovna tak neměla tušení, jestli tohle – jistě část Otcova trestu – je dočasné nebo jestli prostě zmizí tak, jako zmizelo mnoho jiných.

Její matka je pryč. Její otec. Brooke. A ona sama poslala pryč dokonce i Lexii.

Ruby se nikdy v životě necítila tak sama.

Jediný taxík, kterým se Grace mohlo pochlubit, zastavil u vrat Areálu. Tessa srolovala okénko, aby promluvila s Carlem Fiskem.

„Dobré ráno, paní Grayová.“ Byl jako vždy zdvořilý.

„Pane Fisku, volala jsem a mluvila jsem s panem DeMarcem. Přišla jsem si pro svoje auto. A ráda bych viděla Ruth, jestli je to možné.“

„Říkal, že vás očekává, paní Grayová. Joe, měl bys promluvit s DeMarcem, až vysadíš paní Grayovou. Říkal něco o tom, že několik žen chce jít dnes ráno do města.“

„Dobře, zeptám se ho na to. Na shledanou, Carle.“ Řidič středního věku byl také zdvořilý, ale dost lhostejný. Tessa usoudila, že pravděpodobně není členem církve. Pravděpodobně.

Když taxík projel bránou, soustředila se Tessa na posílení svého štítu. Sotva vjeli do Areálu, pocítila na kůži mravenčení toho podivného energetického pole. Zdálo se jí, že je silnější než bylo předchozího dne, předpokládala, že je

to důsledek blížícího se bouřkového systému, který překvapil místní obyvatele – nebo něčeho jiného.

DeMarco čekal na taxík na obvyklém místě na náměstí. Vedle něho stály dvě mladé ženy, vymydlené a usmívající se, skoro nerozeznatelné jedna od druhé.

Tessa zaplatila taxíkáři a vystoupila z auta, obě mladé ženy nastoupily. Stála vedle DeMarca a dívala se, jak taxík odjíždí.

„Páteční nákupy?“ zeptala se klidně.

„Dohadovaly se, jestli mají jet zítra. Ale jelikož jste přijela taxíkem, navrhl jsem jim, aby jely už dnes.“ Hlas měl stejně klidný jako ona.

„Takže dvě jsou pryč a v bezpečí.“

„Doufám.“

„A co ostatní?“

„Obvyklá rutina. Většina dětí se učí doma. Budou z cesty, alespoň na začátku. V kostele je pravděpodobně méně než deset lidí, většinou v rekreační oblasti nebo nahoře v kancelářských místnostech.“

„Kde je Samuel?“

„Medituje jako každý den v tuto dobu. Tesso, musíte být opatrná. Dnes ráno je nějaký jiný.“

„Ví, že jsem tady?“

„To nevím. Ale vím, že včera, když jsem byl pryč, pořádal obřad mladých.“

„Je to...“

„Můžete tomu říkat postupný zasvěcovací rituál. Když dívky začínají přicházet do puberty, provádí je řadou obřadů, které údajně mají pročistit jejich cestu k ženství.“

Tessa pocítila nevolnost. „Začíná je stimulovat?“

„Myslím že ano. U toho obřadu vyvolených je jen Samuel, Ruth a dívky – pokaždé čtyři. Ale viděl jsem dozvuky toho obřadu.“

„Proboha.“

DeMarco řekl klidně. „Jen za to si zaslouží hořet v pekle. Ale včera se stalo něco neobvyklého, alespoň si to myslím. V té skupin byla i Ruby.“

„Neřekl jste...“

DeMarco ji přerušil. „Nechtěl jsem vám říct nic, co by povzbudilo vaše odhodlání vysvobodit ji co nejdřív. Neměl jsem žádný důvod očekávat, že tento obřad bude jiný než ty dva nebo tři, kterými už Ruby prošla.“

Tessa už zdaleka nebyla tak klidná. „Takže tentokrát bylo něco jinak?“

„Dnes ráno jsem Ruby neviděl. Ani jednu z dívek, která byla v její skupině.“

„A za normálních okolností byste je viděl?“

„Na společné snídani s modlitbou v jídelně kostela. Všichni se nezúčastní, ale většina ano. Byla tam Rubyina matka, usmívala se. Ale Ruby ne. Ani Brooke. Zjistil jsem, že ve skupině byla nová dívka, Mara. Ale nikdo nevysvětlil, proč zřejmě nahradila Brooke a co se stalo s Ruby.“

Tessa měla najednou hrozný pocit kolem žaludku. „Vy si myslíte, že jim tentokrát ublížil?“

„Brooke je mrtvá,“ řekl prostě.

„Cože?“

„Poznal jsem to, jakmile jsem dnes Samuela uviděl, cítil jsem to z něho, tu zvláštní energii. Zničil Brooke.“

Tessa tvrdě polkla. „A Ruby?“

„Myslím, že ne. Pořád ještě cítíte to spojení. Nebo snad ne?“

Nemusela o tom přemýšlet. „Ano.“

„Tak je naživu. Ale nemám tušení, kde je.“

„Musím ji najít.“

„Já vím. Já vám nemůžu pomoci.“ DeMarco se podíval na hodinky. „Máme asi půl hodiny. Kamery už začínají vypadávat, to se stává vždycky, když se blíží bouře, takže nefunguje poplašné zařízení.“

„Žádné vizuální sledování?“

„Dejte mi pět minut, jen co se dostanu do kontrolní místnosti. Postarám se o to.“

„A co Ruth?“

„Měla moc práce. Nechtěl jsem ji vyrušovat. Buďte opatrná, Tesso.“ DeMarco se otočil a vešel do kostela.

Tessa se podívala na houstnoucí mraky na obloze, přerývané se nadechla chladného ranního vzduchu a strčila ruce do kapes lehkého kabátu. Snažila se otevřít jen tolik, aby získala cit pro místo, ale ne tak, aby byla zranitelná. Okamžitě zase pocítila mrazení na kůži.

Téměř automaticky se stáhla, aby zpevnila svůj ochranný štít. Aby se chránila.

Byla však odhodlaná sehrát dnes svou úlohu a také se stále víc bála o Ruby. To ji donutilo překonat pud sebezáchovy. Nebo to byla její tvrdohlavost? Nebyla si jistá.

Nechala dvířka své mysli trochu pootevřená a naslouchala všemi smysly, které měla.

Tessa šla kolem kostela, vybrala si dlouhou cestu ke svému autu, stále udržovala úzkou skulinku ve svém štítu a pokoušela se přes ni sondovat.

„No tak, Ruby,“ šeptala. „Kde jsi? Předtím jsi na mne dosáhla. Ozvi se teď...“

Kráčela pomalu a zkoumala tak opatrně, jak to jen šlo. Viděla lidi v kostele i v těch malých úpravných domcích, všichni si byli děsivě podobní, což ji zarazilo už při první návštěvě.

Všichni ti vymydlení a milí lidé...

Pomozte mi! Prosím, pomozte mi...

Ruby.

„Já si jen myslím, že jste se o tom měl zmínit, šéfe. To je všechno,“ řekla Robin Keeverová poněkud upjatě.

Sawyer zavřel dvířka džípu, povzdechl si a podíval se na ni. „Robin, už jsem ti vysvětlil, že jsem to *nevěděl*. Do včerejška jsem *nevěděl*, že jsou tady federálové. Opravdu až

do včerejška. A řekl jsem ti o tom včera v noci, když jsem se vrátil na stanici a ty ses tam ještě poflakovala.“

„Byla jsem mimo,“ zamumlala.

„O to nejde. Řekl jsem ti o federálech tak brzy, jak to bylo možné.“

Sklouzla pohledem na džíp, pořád ještě byla rozladěná. „No, já jen...“ začala.

Přerušil ji. „Tak chceš hrát dál nebo si sebereš svoje kuličky a půjdeš domů?“

Zamrkala, v koutcích úst se jí objevil úsměv. „Myslíte zúčastnit se té operace?“

„Jo.“ Než mohla nadšeně přisvědčit, dodal přísně. „Poslyš, nechceme nikoho v Areálu vyděsit. To znamená ruku pryč od pistole a chovat se nenápadně. A budeš dělat přesně to, co ti řeknu. Nic víc, nic méně. Rozumíš?“

„Ano, šéfe.“

„Federálové se jen chtějí klidně rozhlédnout a nedělat kolem toho žádný rozruch.“ Doufal, že je stejně dobrý lhář jako DeMarco. „Takže půjdou dovnitř jako místní. Já pojedu ve svém džípu, ty také ve svém. Až budeme předávat příkaz k prohlídce, každý poveze několik uniformovaných strážníků.“ Podíval se na šedivou oblohu, ozvalo se vzdálené zahřmění. „Sakra, počasí se začíná měnit dřív, než jsme čekali.“

„Copak se ti federálové ve vodě rozpustí?“

Vykulil na ni oči.

„Promiňte, šéfe. Je počasí tak důležité?“

„To by ses divila.“ Odmlčel se. „Opravdu. Robin, já potřebuju, aby druhý vůz řídil známý policista, někdo, koho Fisk – nebo kdokoli bude obsluhovat bránu – pozná. Ale nesmíš se v žádném případě plést do práce agentům, rozumíš?“

„Jo, rozumím.“ Zamračila se. „Nejsem začátečnice, neudělám žádnou pitomost.“

„Nebojím se, že bys udělala nějakou pitomost,“ řekl trpělivě. „Bojím se, aby se ti nic nestalo. Takže se drž blízko džípu, a kdyby se stalo něco... divného, tak padni na zem a kryj si hlavu, dokud nebude po všem.“

„Až bude po čem? Šéfe, pokud nevěříte, že tam mají ukryté zbraně...“

„Nemají.“

„Tak před čím se mám schovávat, když padnu na zem?“
Hlas měla už zase upjatý.

Sawyer nevěděl, jak ji má varovat, především proto, že sám nevěděl, co lze čekat. K tomu se samozřejmě nemohl přiznat. „Prostě se drž blízko džípu,“ opakoval. „Jedem. Musíme vyzvednout naše dočasné strážníky.“

Když Tessa obešla kostel, byla přesvědčená, že ten slabý šepot, který už dvakrát zaslechla, vychází odněkud zevnitř. Během procházky nikoho nepotkala, což jí nepřipadalo nijak divné, ale bála se vejít dovnitř.

Pomozte mi...

Ale ne zas tolik, aby tu prosbu ignorovala.

Doufala, že DeMarco spolu s Galenem udělali v zabezpečovacím systému takový zmatek, že ji nikdo nemůže pozorovat. Vyšla po schodech k otevřeným dveřím a vstoupila do kostela.

Prošla vestibulem a opatrně udělala pár kroků do kostela. Pokud mohla vidět, byl opuštěný. Pomalu kráčela centrální lodí, rozhlížela se, snažila se pátrat svými smysly a současně se chránit.

Cítila jakési – sondování. Něco, co si hledalo cestu dovnitř. Ten pocit byl to nejstrašnější, co kdy cítila.

Byla si jistá, že je to Samuel. Určitě je to on, protože ten pátrající dotyk je studený, temný a bez života. Bezduchý.

Ale hladový.

Zhluboka se nadechla a na chvíli zavřela oči. Bojovala s touhou zabouchnout ty dveře a schoulit se do klubíčka někde hluboko ve své mysli, aby ji nikdy nenašel...

Reesi, přerušte teď jeho meditaci.

Tessa téměř poskočila, jak byl vnitřní hlas jasný a silný. Ale nebyl to Rubyin hlas, patřil Bishopovi. Každopádně faktický důkaz, že energetické pole tady v Areálu skutečně ovlivňuje jejich schopnosti.

Současně to otevíralo otázku, jak a do jaké míry je možné je ovlivnit.

A jak budou schopni ty změny kontrolovat. Zdálo se, že přinejmenším Bishop zvládl tu změnu dobře, ale pokud jde o ostatní...

Tessa zůstala stát tam, ke byla, blízko oltáře, a chvíli počkala, až zkoumavý dotyk na pokraji jejího vědomí zmizel. *No tak, Ruby – kde jsi, miláčku?*

V odpovědi na svou otázku nezaslechla žádný vnitřní hlas. Zamrazilo jí. Čekala příliš dlouho?

Hledej ji ve vodě, Tesso.

Znovu Bishop, připomněl jí instrukce, dané duchem.

Tessa si uvědomila, že se dívá na křtitelnicí za kazatelnu. Místnost měla okno z čirého skla, vedoucí do kostela, takže shromáždění věřící mohli být svědkem křtu.

Ještě předtím, než se dotkla skla, si uvědomila, že nádrž by měla být prázdná, a přece byla plná. Bála se podívat dovnitř – nesmírně se jí ulevilo, když zjistila, že je v ní jen voda.

Avšak úlevu rychle vystřídala obava. Hledej ji ve vodě? Když není tady, tak kde?

Tesso...

Slabé – ale blízko. Velmi, velmi blízko.

Tessa se chvíli upřeně dívala na křtitelnicí a pak začala hledat nějaký vchod za ní.

Pospěš si, Tesso.

Tessa se neodvážila si to ani pomyslet, tak zašeptala:
„Spěchám.“

Ty to nechápeš. Nikdo z vás nechápe, čeho je schopen.

„Ruby...“

Pospěš si. Potřebujeme Codyho. Cody nám může pomoci.

Tessa neměla tušení, kdo je Cody, ale spěchala... a konečně našla dveře, které hledala.

„Je to zákonné povolení k prohlídce,“ oznámil Sawyer Fiskovi u brány. „Soudce je podepsal včera večer, když jsme bezpečně prokázali, že tělo ženy nalezené v řece patří Sarah Warrenové. Byla to jedna z vašich členek a naposled ji viděli tady v Areálu.“

Fisk se lehce ušklíbl a vrátil dokument Sawyerovi. Řekl jen: „Pan DeMarco na vás bude čekat na náměstí, náčelníku.“

Sawyer projel otevřenými vraty, díval se do zpětného zrcátka, dokud džíp, řízený Robin, také nevjel dovnitř. Fisk Galena nepoznal. Byli si téměř jisti, že ho nepozná – ale jen téměř. Ale ani teď se Sawyerovi neulevilo. Poznamenal: „Vrata se nezavírají. Doufám, že to znamená, že se bezpečnostní systém zhroutil?“ a slyšel ve svém hlase napětí.

„Teď už asi ano, jak znám Galena.“

„Já o tom moc nevím – ale neriskuje příliš?“

„Ano, riskuje,“ ozvala se Hollis ze svého místa na zadním sedadle.

„Vy také,“ podotkl Bishop, sedící vedle ní.

„On nechce *moje* schopnosti,“ namítla.

„Ne. Vás chce jen zabít.“

„Tak tedy doufejme, že Quentin má pravdu a já mám ještě pár životů.“

Sawyer tiše zamumlal: „Vy dva mi opravdu dodáváte sebedůvěru.“

„Promiňte,“ omluvil se Bishop, ale nevypadalo to, že by něčeho litoval.

„Nebojte se,“ chtěla ho uklidnit se Hollis, „náš provizorní štít drží. Více méně.“

„To ‚méně‘ mě znervózňuje,“ řekl jí Sawyer.

„Doufám, že to časem trochu vylepšíme.“

„Toho času nám už moc nezbývá.“

„Pracujeme na tom, náčelníku. Je to pro nás poněkud obtížné.“ V hlase měl podivné napětí. „Ještě nikdy jsme nebyli schopni stavět na schopnostech toho druhého a podílet se o ně.“

„A to mi říkáte až teď?“

„Byla to příležitost, které jsme museli využít.“

„O kterou jsme se mohli podělit,“ vysvětlovala Hollis. „A ono to funguje. Tedy zatím. Spojení je překvapivě jasné, i já to slyším. Slabě. Ale musím vám říct jednu věc – aura všech začíná vypadat poněkud kovově. Je tu zatraceně moc energie.“

Sawyer zkontroloval hodiny na přístrojové desce. „A blíží se jí ještě víc,“ vzdychl. „Jen doufám, že se dostaneme na náměstí dřív, než se Samuel rozhodne pronést jedno ze svých venkovních kázání, až se přiblíží bouře. Nechci ho mít nikde blízko toho takzvaného přírodního kostela, i kdyby nebylo té Quentinovy vize.“

Podářilo se jim to, džípy dojely na náměstí právě v okamžiku, když Samuel vycházel z kostela s DeMarcem po boku.

„Držte se zpátky,“ požádal Sawyer Bishopa rychle. „Myslím, že nikdo z nás nechce vyzkoušet ten provizorní ochranný štít dřív, než to bude absolutně nutné.“

„Amen,“ řekla Hollis tiše.

Sawyer vystoupil z džípu a rychle šel vstříc Samuelovi a DeMarcovi, znovu a znovu si připomínal, když se díval na *reverenda*, že nesmí ani pomyslet na věci, které ten laskavě vypadající muž udělal. Musí se držet plánu bez ohledu na to, jak moc by chtěl vytáhnout pistoli a...

„Dobrý den, reverende Samueli a pane DeMarco.“

Samuel přívětivě odpověděl. „Slyšel jsem, že máte federální příkaz k prohlídce, náčelníku. Nemusím snad ani říkat, že budeme plně spolupracovat. Velice mě zarmoutilo a rozrušilo, když jsem slyšel o Saražině smrti. Byla to vynikající mladá žena.“

Sawyer se musel vzpamatovat, než dokázal odpovědět tak klidně, jak potřeboval. „Oceňuji vaši spolupráci, reverende.“ Podal mu příkaz k prohlídce, na který se Samuel jen letmo podíval a předal jej DeMarcovi.

Sawyer si všiml, že DeMarco má tvář kamennější než obvykle, ale jinak se usmíval stejně lehce jako kdy jindy.

„Jen nám řekněte, co potřebujete,“ vyzval ho Samuel klidně.

Sawyer se podíval přes rameno. Ulevilo se mu, když viděl Robin u dveří džípu, jak jí přikázal. Vůz byl mezi ní a... čímkoli, co by se mohlo stát u schodů do kostela. Obličej měla jako vždy nevyzpytatelný.

Quentin se nedbale opíral o dvířka, v uniformě a klobouku vypadal jako někdo jiný – na očích zrcadlové brýle proti slunci, které měl Sawyer na svých policistech tak nerad. Galen pooděšel několik kroků od džípu a líně se rozhlížel.

Bishop stál zády ke skupině u kostelních schodů. On a Hollis neměli klobouk a brýle, ale byli v uniformách policie města Grace. Nenuceně si povídali, Hollis se natočila tak, aby jí nikdo z kostelních schodů nemohl vidět do obličeje.

Byla to velmi klidná scéna, přesně jak zamýšleli. Několik příslušníků církve si všimlo, že se něco děje, a přišli se podívat. Byli jen zvědaví a trochu ostražití, ale nevyvedlo je to z míry.

Dobře. Dobře. Všechno vypadá přirozeně a nenuceně. A bezstarostně. Protože potřebují čas, aby všichni mohli zaujmout svá místa. To je ta ošidná část. Načasování.

Téměř připraveni.

Zaburácel hrom.

Zadržte. Tessin hlas, slabý, ale jasný. Potřebuju ještě pár minut.

Sawyer pocítil bodnutí chladného strachu.

„Chtěli bychom se trochu porozhlédnout,“ oznámil reverendu Samuelovi a doufal, že to zní klidněji, než jak se cítí. „Promluvit si s vašimi lidmi. Musíme zjistit, kdo Sarah viděl jako poslední. Musíme zjistit, jestli někdo nemá nějakou informaci, o které ani netuší, že je důležitá.“ Úmyslně dodal. „Znáte tu rutinu. Už jsme to zažili dřív, reverende.“

„Ujišťuji vás, náčelníku, že nemáme co skrývat.“ Samuel zvedl oči k obloze a klidně dodal: „Ale myslím si, že bychom v tom rozhovoru mohli pokračovat uvnitř.“

Bud' byl tak dokonalý lhář, nebo necítil, že mu hrozí nebezpečí. To znamenalo, že DeMarcovo tlumicí pole – a možná i Sawyerovo – mělo očekávaný účinek. Sawyerův pocit triumfu přerušil zvuk dalšího auta přijíždějícího po šterkové příjezdové cestě. Rychle se otočil a spatřil, jak vedle policejních džípů zastavuje černý sedan.

Proboha, ted' ne. Kdo to sakra...

Řidič, kříženec příslušníka námořní pěchoty a boxera těžké váhy, sklouzl ze sedadla a s kamennou tváří otevřel zadní dvířka.

Vystoupil senátor Abe LeMott.

Kapitola devatenáct

*D*o prdele. To docela určitě není součást plánu.

Sawyer se nikdy se senátorem nesetkal, ale okamžitě ho poznal. LeMottův obličej byl minulé léto na stránkách všech novin. Jeho obličej a obličej jeho ženy – dokud nespáchala sebevraždu krátce po brutální vraždě jejich dcery Annie.

Vraždu vyšetřovala operační skupina vedená Bishopem. Byla to jen jedna z mnoha vražd, které se toho horkého léta v Bostonu staly. Vrah unikl z města, ale neunikl soustředěnému úsilí Bishopa, agentů Jednotky pro zvláštní zločiny a Haven.

Všechno se do sdělovacích prostředků nedostalo, ale zpráva o dopadení brutálního sériového vraha ano. Byla spousta důkazů, že on je opravdu ten bostonský sériový vrah. Některé pronikly do médií. Málokdo pochyboval o vrahově vině.

Tak co tu zrovna teď dělá senátor Abe LeMott?

Než se ho na to Sawyer mohl zeptat, vyjel neomaleně Galen: „LeMotte, tady nemáte co dělat.“

Senátor se na něho podíval s mírnou zvědavostí, pohlédl na mlčícího Bishopa a nakonec obrátil pohled na Samuela.

„Chtěl jsem se s vámi setkat,“ oznámil. Hlas měl současně chladný a zdvořilý. „Chtěl jsem se vám podívat do očí. Než budete zničen, chtěl jsem vidět, co je to za člověka, který dokáže tak snadno zabíjet.“

Samuel se usmál. „Nevím, o čem to mluvíte, senátore. Jsem člověk boží.“

„Jste zrůda. Jste horší než ten netvor, kterého jste držel na vodítku, když pro vás zabíjel. Boží člověk?“ LeMott se nadechl a opovržlivě vydechl. „Bůh by vás nechtěl, Samueli. Nechce vás ani peklo.“

„Senátore, máte moje nejhlubší sympatie. Ztráta dcery a ženy musela být nesnesitelná.“

LeMottovi ztvrdl obličej.

Proboha. On něco provede. Sawyer nevěděl co, ale každopádně se obával, že jeho pečlivě připravený plán bude rozmetán a půjde do háje.

„Samueli, já nevěřím, že v tom, co vydáváte za svou duši, by byl sebemenší kousek dobra. Nevěřím, že vůbec nějakou duši máte. Víc bych se zdráhal zbavit vzteklého psa jeho utrpení, než zbavit svět vás.“

„Senátore.“ Samuel se usmál ještě víc a zavrtěl hlavou. „Opravdu jste si myslel, že to bude tak snadné?“

Zvedl ruku rychlým, nacvičeným pohybem.

Řidič, který stál bez hnutí a tiše vedle LeMotta, se s nečekanou prudkostí zvedl do vzduchu, jako kdyby měl kolem těla uvázan neviditelný provaz. Doslova odletěl několik metrů dozadu a narazil do zaparkovaného auta s takovou prudkostí, že se kapota vozu téměř rozpadla na dvě poloviny. Řidič na chvíli ztuhl a pak se zhroutil. Z ruky mu vypadl revolver.

Pod pomačkanou kapotou stékala krev do čistého šterku.

„Trest boží pro hříšné,“ zamumlal Samuel.

Ze všech lidí na náměstí vypadal LeMott nejméně překvapeně. Senátor otočil hlavu, podíval se na mrtvého muže, pak se jeho pohled vrátil k Samuelovu obličej.

„Ani hnout!“

Sawyer skoro vyletěl z kůže. Pochopil, že udělal strašnou chybu, když vzal Robin na tuto akci.

„Robin,“ vykřikl. „Nedělej...“

Neodletěla nazad jako řidič. Ale její zbraň zarachotila na kapotě džípu, ona přidušeně vykřikla a padla na zem.

Než se k ní dostal, byla už mrtvá. Tvář měla zkroucenou agónií, doširoka otevřené oči bílé.

Postavil se, otupěle si uvědomoval ten obraz kolem sebe. Tak rychle. Všechno se to stalo tak ztraceně rychle.

Sawyer. Ještě to neskončilo. Bude zabíjet dál, pokud ho teď nezastavíme. Tady.

„Chudinka,“ zalitoval Samuel. Hlas měl klidný a příjemný jako vždycky. „Ta malá chudinka. Rád bych věděl, co udělala, že si zasloužila boží hněv. Můžete mi to říct, náčelníku?“

Oči mu začínaly žhnout.

„Ne.“ Sawyer udělal krok směrem ke kostelu. Pak další. Zarachotil hrom, teď hlasitěji. Bouřka se přiblížila. Upřeně se podíval na Samuela. „To vám nemůžu říct. Byla to dobrá policistka. A byl to dobrý člověk.“ Přiškrčený tón jeho hlasu nebyl právě profesionální, ale na tom mu houby záleželo.

„Taková hanba. Máte moje sympatie.“

Sawyer se podíval na LeMotta a v tom okamžiku porozuměl jeho chladnému vzteku. Senátor stál nepohnutě, obličej měl bezvýrazný.

Znovu zarachotil hrom, zvedl se chladný vítr. Mezi těžkými temnými mraky zapraskal blesk.

Už je skoro čas, Sawyer. Už jsme skoro připraveni.

Samuel naklonil hlavu na stranu, do jeho vlídných rysů se vkradla ostražitost. „Někdo mluví,“ poznamenal tiše.

Nebyl ten správný čas na to, aby si Samuel uvědomil, co se děje. Sawyer to věděl, věděl, že ještě nejsou připraveni, věděl, že Tessa ještě není připravená.

Jejich plán byl v troskách, dokázal myslet jen na to, že by vytáhl pistoli a...

Sawyer začal cítit v těle mravenčení, od temene hlavy po krk, pak se to rozšířilo na páteř. Ke svému zděšení si

uvědomil, že se nemůže hýbat. Bylo to, jako kdyby jeho tělo už neposlušalo příkazy mozku.

„Myslím, že ne, Sawyere.“ Samuel se na něho usmíval, trochu posmutněle. „Opravdu jsem doufal, že poznáte, kdo jsou vaši přátelé, až přijde čas. Řekl jsem vám to, vzpomínáte si? Je mi líto, že jste si vybral jinak, opravdu líto.“

Pomalů zvedal ruku. Sawyer se na něho díval a chladně si uvědomoval, že zemře. Mravenčení přestalo, nahradilo je pomalé svírání, které vysílalo ohnivou bolest do všech nervových zakončení.

„Nedělej to,“ ozval se ženský hlas.

Samuel se zarazil, na obličeji se mu nejdříve objevila pobavená lhostejnost. Pak ale otočil hlavu a spatřil Hollis.

„Opravdu bys to neměl dělat,“ řekla.

Sawyer si uvědomil, že už zase může dýchat a že se bolest zmenšila – i když nezmizela úplně. Samuelova pozornost se přesunula na ženu, která udělala několik kroků od džípu a otočila se tváří k němu.

Samuelova ruka se začala otáčet směrem k ní, v jeho žhnoucích očích se něco zamihotalo.

„Otevřela jsem dveře,“ pronesla Hollis.

Samuel ztuhl, v očích mu pořád poblikávalo.

To není součást plánu, tohle není součást plánu... Sawyer si uvědomil, že může otočit hlavu natolik, aby viděl Hollis. Udivilo ho, že kolem ní vidí podivné záření.

Její aura. Nějak zařídila, aby ji bylo vidět.

„Dveře,“ pokračovala směrem k Samuelovi. Měla odhodlaný výraz, oči přivřené. „Dveře mezi naším světem – a tím příštím.“

Zahřmělo a tmavou oblohou prolétl blesk.

„Hollis,“ vydechl Galen, „bud' opatrná.“

Ani na okamžik nespustila oči ze Samuela. „Jsem ve vchodu,“ řekla. „Zadržuji je. Zadržuji tu jedinou věc, o které zatraceně dobře víš, že ti na onom světě nebude odmítnuta. Trest.“

Samuel si ji chvíli prohlížel, výraz měl nejdřív ostražitý, pak sebejistý. „Nevěřím vám,“ namítl a pohnul rukou.

Hollis sebou trhla, jako kdyby dostala mocný úder, a její aura se začala měnit z kovové modři na tmavší modř, protkanou rudými nitkami. Z nosu jí tekla slabý pramínek krve. „Pustím je,“ varovala ho. Ta slova skoro vykašlala, bylo zřejmé, že má bolesti.

„Ne.“ Samuel zavrtěl hlavou. „Neuděláte to.“

Jeho ruka se zvedla a sevřela se v pěst.

Neodletěla vzad jako řidič, ale opět sebou trhla. Její aura zmizela s hlasitým praskotem. Hollis padla zády na zem.

Zůstala nepohnutě ležet.

Proboha... to se nemělo stát...

„Někdo mluví,“ opakoval Samuel a odvrátil pozornost od padlého média, jako by byl odehnal obtížný hmyz. „Bishope, to jste vy? Konečně jsem vás k sobě přilákal?“

Bishop se k němu otočil s pochmurným úsměvem – a na jeho nebezpečném obličejí to nebyl příjemný výraz. „Myslel jsem, že je načase, abychom se konečně setkali. Minule jsme byli tak blízko, ale vy jste nepočkal na velké finále.“

Pohni se.

Sawyer si náhle uvědomil, že se může hýbat, že může udělat krok zpátky. V tom okamžiku si nebyl jistý, jestli ho Samuel propustil nebo jestli ho uvolnilo něco silnějšího, ale v každém případě se mohl pohnout stranou a udělat oběma soupeřům místo.

Udělal jedinou věc, kterou teď mohl udělat pro Robin, pro Hollis, pro všechny, které Samuel zavraždil. Zaměřil svůj zuřivý vztek na tu část jejich plánu, která ještě zbývala, soustředil veškerou energii, kterou dokázal shromáždit, na to, aby zabránil Samuelovi v posilování jeho energie.

Bylo to, jako kdyby se pokoušel zachytit blesk do krabičky od sirek.

Oblohou projel opravdový blesk, těžký vzduch se naplnil elektrickou energií.

„Musel jsem být někde jinde,“ řekl Samuel Bishopovi.
„Věděl jsem, že to pochopíte.“

„Pochopil jsem, že se nám podařilo vás zranit. Dani se to podařilo.“

„To ano. Ale Dani tu není.“

Bishop se znovu zasmál. „Chyba. Je tady.“

Samuelův úsměv poprvé znejistěl. Roztěkal se očima kolem dokola, pátral v obličejích desítek lidí, kteří se shromáždili na náměstí. Ve zmatených, zvědavých obličejích, na nichž bylo zvláštní jen to, že se jich brutální vraždy, spáchané před jejich očima, zřejmě vůbec nedotkly.

Byly to známé obličeje. Samuel je dobře znal.

„Lžete, Bishope. Ale mně je to úplně jedno.“ Prudce zvedl ruku a Bishop se odpoutal od země a narazil na džíp neuvěřitelnou silou, takže se roztránilo sklo a kov se zborčil. Zůstal tam viset, vůz byl téměř obtočen kolem jeho těla, jako kdyby v plné rychlosti narazil do pevného předmětu.

Přesně tak, jako se stalo řidiči.

Po chvíli Bishopovo tělo zvláčnělo a na šterk se rozkapala krev.

„Jsem skoro zklamán,“ vzdychl Samuel. „Čekal jsem větší boj.“

„Tak ho tedy dostanete,“ ozvala se Tessa.

Samuel rychle otočil hlavu a zamračil se, když zjistil, že stojí jen kousek napravo od něho. Před ní stála Ruby a tiskla se k ní.

Opět zvedl ruku, ale tentokrát z Tessy a Ruby vyrazil doslova vodopád jisker, zbytek odražené energie.

„Zkuste to znovu,“ vyzvala ho.

Udělal to, zamračil se ještě víc, obličej se mu zkroutil námahou. Tentokrát zvedl ruku přímo vzhůru – a udeřil do něj blesk.

Stal se živým svodem. Praskající blesk se objevil jako kopí na jeho zvednuté ruce a vystřelil z druhé ruky, natažené směrem k Tesse a Ruby. Trvalo to sotva pár sekund.

Síla na ně zaměřená se kupodivu znovu odrazila, jiskry a paprsky energie sršely na všechny strany.

„Je obdivuhodné, co se dá skrývat, zvláště v místě jako toto,“ poznamenala Tessa. Na obličeji ani v hlase se jí neobjevilo žádné napětí. „Jako například Ruby pod křtitelnicí. Nechal jste ji tam, aby pomalu zemřela mezi vašimi ostatními trofejemi. Myslím, že sériový vrah je nakonec... jen sériový vrah. Přes všechny ty řeči o božím díle nejste nakonec nic víc než obyčejný řezník.“

Vydal tak primitivní zvuk, že mohl pocházet jen od zvířete, a oběma rukama na ně vyslal doběla rozžhavený proud čisté energie.

Tentokrát se odrazil, vrátil se ke svému zdroji a uhodil jím o kamenný sloup na úpatí schodiště. Samuel tam visel, těžce funěl, obličej měl bledý, zuřivé oči přivřené.

„Je obdivuhodné, co dokážete skrývat,“ opakovala Tessa.

Prudce otočil hlavu, protože její hlas tentokrát přicházel z levé strany. Zase tam stála s Ruby. A s tmavým chlapcem se slavnostně zářícíma očima. S Codym.

„Jen kdybyste věděl jak,“ řekla Ruby vážně. „My víme jak, Tessa a já. A Cody ví, jak nám má pomoci. Cody má spoustu síly, ale schovával ji před vámi. Až doted.“

Samuel, poprvé opravdu bezradný a otřesený, se opět podíval napravo. Kde předtím byla Tessa a Ruby, stála teď Dani Justiceová.

„Pamatuješ se na mne?“ ohlásila se. „Vzal jsi mi někoho, koho jsem měla moc ráda. Z toho nevyklouzneš. Neschováš se tady a nebudeš získávat stále větší sílu vysáváním lidí. Zabíjením lidí. Nestaneš se Bohem. Dnes ne.“

Ruce měla podle boků, pomalu je zdvihala, zdálo se, že stojí v bublině pohybující se jiskřivé energie. Své energie a energie Sawyera, DeMarca, Tessy, Ruby i Codyho. A další energie.

Spousty další energie.

Oblohou nad ní projel blesk. Udeřil do její energetické aury a zesílil ji v divokém výbuchu čiré, syrové energie.

„Dnes ne,“ opakovala a natáhla ruce vpřed.

Ten zvuk připomněl výbuch. Byl to výbuch. Z Dani vytryskla vlna žhnoucí energie a udeřila Samuela stejným druhem síly, jakou použil proti Bishopovi – jenže desetkrát silnější.

Kamenný sloup se rozpadl na střepy a prach a on ležel mezi sutinami. Nebyl mrtvý, ale obličej měl zkřivený agónií, z nosu a úst mu kapala krev. Když se pokusil zvednout ruce k dalšímu útoku, bylo jasné, že už mu nic nezbylo. Ani jiskřička.

Ruce se mu třásly, pak mu padly na zem.

„Otče!“ Bambi vyklopýtala z malé skupiny členů církve, stojících poblíž schodů, poklekla mezi rozbité zbytky kamenného sloupu a vzala jeho hlavu do dlaní. „Otče...“

DeMarco se podíval dolů na Samuela a řekl klidně: „Teď ho dokážu přecíst. Nebude už žádný útok. Alespoň ne dnes. Možná už nikdy.“ Podíval se na Dani. „Pěkný úder.“

„Děkuju.“ Byla poněkud ochablá a bledá, ale jinak v pořádku. „Nějakou dobu jsem si to střádala. A měla jsem vydatnou pomoc.“

Z jiné malé skupinky lidí se oddělil vysoký štíhlý muž a vzal ji do náruče. „Proboha, už mi to nedělej,“ zašeptal Marc Purcell.

„Byl jsi v tom se mnou. Vybral sis. Tak mi nedávej vinu za následky.“

„No dobře.“ Políbil ji.

I když se všichni tři, Tessa, Ruby i ten malý chlapec na Sawyera usmívali, ujistil se, že jsou v pořádku, než se obrátil ke zničenému džípu.

„Bishope...“

K jeho překvapení spěchal nezraněný Bishop k zohýbanému autu, které pořád ještě drželo ve svém smrtelném sevření muže.

„Galene, jsi v pořádku?“ zeptal se člena svého týmu.

„Samozřejmě nejsem v pořádku. Nevím, proč si všichni myslíte, že tenhle umírací trik je bezbolestný. To, že se umím uzdravit, neznamená, že je to procházka růžovým sadem. Sakra, sežeňte někdo sochor nebo něco a dostaňte mě odtud.“

„Je neuvěřitelné, co člověk dokáže skrývat,“ žasla Tessa. „Co může změnit. Když ví jak.“

Sawyer rozhořčeně vyhrkl: „Ale proč jste to skrývala přede mnou?“

„Ze stejného důvodu... skrývali to přede mnou. Já vysílám... a Samuel vás četl. Někdo z nás by ten plán byl prozradil.“ Ozval se slabý hlas a všichni sebou trhli. Bishop byl u Hollis jako první.

„Hej, šéfe,“ zašeptala. Ležela bez pohnutí tam, kde padla. Ale oči měla otevřené – a měly normální modrou barvu, i když o něco tmavší než obvykle.

„Proboha, Hollis,“ hlesl Bishop.

„Další... nová hračka... pro mne.“ Zamrkala a zavřela oči. „Promiňte... mám teď nějakou práci...“

Sawyer se zmohl jen na nejjednodušší dotaz: „Co se to děje?“

Bishop, klečící vedle členky svého týmu, mu to vysvětlil: „Některá média jsou léčitelé.“ V jeho hlase byla slyšet zřejmá úleva. „Ta energie to zřejmě probudila i v Hollis.“

„Ještě že tak,“ zamumlala.

„Bude v pořádku?“ zeptal se Sawyer.

„Myslím že ano.“ Bishop jí na chvíli položil ruku na rameno a pak vstal. Nechal Quentina, aby pracoval na vyprošťování Galena z chladného sevření džípu, a obrátil se k LeMottovi.

„Senátore, dnes zemřeli dva lidé. Ani jeden z nich zemřít nemusel. Co jste si sakra myslel, že děláte?“

„Je mi jich líto,“ řekl LeMott pevně. „Zvlášť policistky Keeverové. Víte, měla jen předávat informace.“

Sawyer udělal krok vpřed a vztekem viděl rudě. „Informace? Vy jste platil Robin, aby pro vás špehovala?“

„Snila o tom, že opustí tohle malé město.“ LeMott pokrčil rameny. „Sny stojí peníze. Přesvědčil jsem ji, že je to její šance jak vám pomoci, náčelníku. Odstranit Samuela jednou provždy. Tak mi včera v noci zavolala. Řekla mi, co se dnes stane.“

„Vy parchante,“ zavrčel Sawyer.

„Lituji, Sawyere,“ ozval se Bishop. „Všichni jsme si byli jisti, že má někoho ve vašem oddělení. Jen jsme nevěděli, kdo to je.“

Sawyer otočil hlavu a podíval se mrtvou Robin. Pak ucítil, že mu do dlaně vklouzla ruka. „Je mi to líto,“ řekla tiše Tessa a druhou rukou stále ještě držela Ruby kolem ramen.

„Věděli jsme, že půjde po Bishopovi a po mně, jakmile mě uvidí s Ruby, ale nemysleli jsme si, že bude považovat za hrozbu ještě někoho jiného. Proto jsme ji nechránili. Je mi to opravdu moc líto.“

„Jo. Mně taky.“ Stiskl jí pevně prsty. „Říkala jste něco o trofejích.“

„Měl je schované pod tou křtitelnicí. Tam, kde ukryl Ruby.“

„Strašné věci,“ řekla vážně ta malá dívka s nepřirozeně starýma očima. „Kadeře vlasů, kusy oblečení a tak.“

„DNA,“ přikývl Bishop. „S tím ho můžeme usvědčit.“

Senátor LeMott se hlasitě zasmál. „Chcete ho zavřít do vězení? Nechat ho žít?“

„Taková je spravedlnost,“ pokrčil rameny Bishop.

„Chtěl jste ho zničit.“

„Ano,“ připustil Bishop. „To jsem chtěl. A pokud bychom ho tím, že jsme zničili jeho schopnosti, zabili, ani bych nemrkl. Ale takhle je to správné. Jeho schopnosti jsou pryč a on bude žít zbytek života v kleci. To je pro něho dost dobré.“

„Ale pro mne ne.“ LeMott otočil hlavu a podíval se na polámané zbytky muže, který se jmenoval Adam Deacon Samuel, a pronesl jediné slovo: „Zmije.“

Bambi, která pořád ještě držela Samuelovu hlavu, sáhla pod dlouhou sukni a vytáhla lesklý nůž. Bez váhání jej vrazila Samuelovi do hrudi až po střenku.

Upřeně se mu dívala do nesmírně překvapených očí. Ty její byly jako led. „Pozdravuj ode mne Lucifera. A řekni mu, že kurva nikdy nezapomene, jak to předstírat. To bys teď už měl vědět, co, Sammy?“

Samuel zemřel, aniž by vydal jediný zvuk. Život mu vzala žena velmi podobná té, která mu ho dala.

Bambi se odtáhla od mrtvého. Nechala ho ležet uprostřed suti, vstala a klidně Sawyerovi řekla: „Víte, byla to sebeobrana. Každá porota mi uvěří.“

„O to se postarám,“ slíbil LeMott. Podíval se na Bishopa. „Obával jsem se, že nakonec nebudete tak nelítostný, jak se o vás říká. Tak jsem měl něco v záloze.“

Doslov

Tessa opatrně zavřela dveře Sawyerovy kanceláře a připojila se k ostatním v konferenční místnosti policejní stanice. „Ruby spí. Je vyčerpaná.“

Hollis poposedla na židli a podívala se na hodiny vysoko na stěně. „Bože, je teprve něco po páté. Ten dnešní den trvá celou věčnost.“ Byla bledá a zřejmě ještě měla bolesti, ale nacházela se na dobré cestě k dokonalému vyléčení z ran, který jí zasadil Samuel.

„Kladem je,“ podotkl Quentin, „žes z toho vyšla s novou schopností. Díkybohu. Upřímně – věděla jsi o tom, když ses rozhodla postavit se Samuelovi?“

„Přála bych si, abych mohla říct, že ano. Bylo by mi to ušetřilo mnoho strachu. Ale když jsem padla na zem, myslela jsem, že je konec. Vůbec jsem netušila, co dělám, dokud jsem neucítla, že se kosti spojují.“ Zmlkla a zamračila se. „Musím vám říct, že je to příšerný pocit.“

„Možná příšerný. Ale pro naši práci velmi užitečný.“ Ted’ byla řada na Quentinovi, aby se zamračil. „Možná to vysvětluje všechny ty tvoje zkušenosti s blízkostí smrti.“

„Je to možné,“ připustil Bishop. „Média-léčitelé mívají neuvěřitelně silnou vůli přežít.“

„Myslím, že to byla média, která způsobila, že se jazýček vah převážil na naši stranu,“ ozval se Quentin. „Otřáslo to

Samuelem natolik, že Tessa a Dani měly dost času, aby zaujaly svá místa. Dobrá práce,“ dodal směrem k Hollis.

Ušklíbla se. „No, ale on poznal, že blufuju.“

„Ty jsi blufovala?“

Zasmála se. „Musela jsem. Bud’ všechny ty energie tentokrát nezesilovaly moje schopnosti, nebo se duchové rozhodli, že se to toho nebudou míchat. Ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem otevřít dveře.“

„Zatraceně,“ vydechl Quentin. „Hollis, poděkuj vesmíru za ty nové schopnosti a za vůli přežít.“

„Jo. Už jsem to udělala.“

Tessa nevěřícíně zavrtěla hlavou, pak se podívala na Sawyera. „Když už mluvíme o vůli přežít, co bude s Ruby?“

„Nevím. Její matka a mnozí další vypadají jako strnulí. Obávám se, že Samuel bude mít nakonec stejně živých obětí jako mrtvých.“

„Bailey udělá všechno, co bude v jejích silách,“ slíbil Bishop. „Mezi členy Jednotky pro zvláštní zločiny jsou mimo jiné i psychologové a poradci. A máme v týmu i další lidi, kteří mohou pomoci.“

„Opravdu mohou?“ zeptala se Tessa.

„Někteří ano. Abych byl upřímný, nevím nakolik. Samuel byl... velmi ničivá síla.“

„Zničí i Bambi?“

Na to odpověděl Sawyer a trochu se přitom ušklíbl: „Pokud jí senátor LeMott opatří toho nejlepšího obhájce, pochybuju, že stráví jediný den ve vězení. Sakra, nechtěl bych ji zavřít tady do svého vězení. I když jsem viděl na vlastní oči, jak ho zabila, bránil bych ji před soudem.“

„Myslím, že bychom to udělali všichni,“ ujistil ho Bishop. „Dokonce i Reese.“

„Jak dlouho zůstane v Areálu?“ zajímala se Hollis.

„Zřejmě ne moc dlouho, jestli ho dobře znám. Postará se, aby to tu někdo vedl, pokud kongregace bude chtít pokračovat. On a Galen zajistí všechny důkazy, které objevila

Tessa. Nepotřebujeme je sice pro obžalobu, ale pro obhajobu Bambi. A snad nám pomohou vyřešit některé otevřené otázky.“

„Víte,“ vložil se do diskuse Galen, „pořád ještě máme pár nevysvětlených otázek.“ Uvědomil si, že se na něj všichni upřeně dívají. „Možná víc než obvykle. Třeba kdo byla Andrea, náš duch, který řekl Hollis, kde máme hledat Ruby?“

„Proč byl Samuel posedlý myšlenkou kupovat prakticky bezcenné pozemky?“ přidala se Hollis. „A měl *skutečně* v úmyslu zničit svět?“

„Jak Bambi dokázala před Samuelem skrývat své skutečné úmysly? Nevypadala jako senzibil, zdálo se, že její mysl je jako otevřená kniha,“ upozornila Tessa.

Na to měl Bishop odpověď. „Ironií je, že to bylo právě proto, že nebyla senzibilní. Senátor LeMott to sice nikdy nepřipustí, ale nechal ji zhypnotizovat a vložil do její mysli hluboké posthypnotické sugesce. Slovo ‚zmije‘, které použil, aktivovalo příkaz k zabítí. Až do toho okamžiku ani Bambi nevěděla, co udělá. A protože si to neuvědomovala, Samuel to nemohl přecíst.“

„Myslel jsem si, že člověk nemůže být zhypnotizován, aby proti své vůli udělal něco tak drastického jako zabít,“ zapochyboval Quentin.

„Podle veškerého výzkumu to opravdu nejde,“ pokrčil rameny Bishop. „Ale LeMott si našel někoho, kdo byl ochoten za odměnu zabíjet.“

„Můžu se taky na něco zeptat?“ ozval se Sawyer. „Protože mám spoustu otázek. Počínaje tím, proč se moji policisté chovají, jako kdyby se konečně probudili, a konče významem medailonu, který podle DeMarca měla u sebe Sarah, když ji zabili.“

„Můžu odpovědět jen na otázky týkající se Haven,“ řekla Tessa. „A pravděpodobně ne na všechny. Ale medailon je něco, co u sebe všichni nosíme, když pracujeme na nějakém úkolu.“

„To je začátek,“ povzdechl si náčelník.

Bishop pomalu řekl: „Já bych opravdu rád věděl, kdo řekl řediteli, že Galen byl zastřelen?“

Quentin náhle zvažněl. „Tu noc tam byli jen tři svědci. Oba víme, že to nebyl Reese.“

Bishop přikývl. „Zůstávají tedy dva členové církve, kteří byli s ním – Carl Fisk a Brian Seymour.“

„To je legrační,“ zamyslel se Quentin. „Briana Seymoura nikdo neviděl od jeho poslední směny v kontrolní místnosti, což bylo včera večer.“

„Takže... on pracoval pro ředitele?“ podivil se Sawyer nahlas. „Nebo pro někoho jiného, kdo chtěl být informován o Jednotce? Kolik nepřátel přesně máte, Bishope?“

„Nejméně o jednoho víc, než potřebuju. A toho jednoho budu muset najít.“